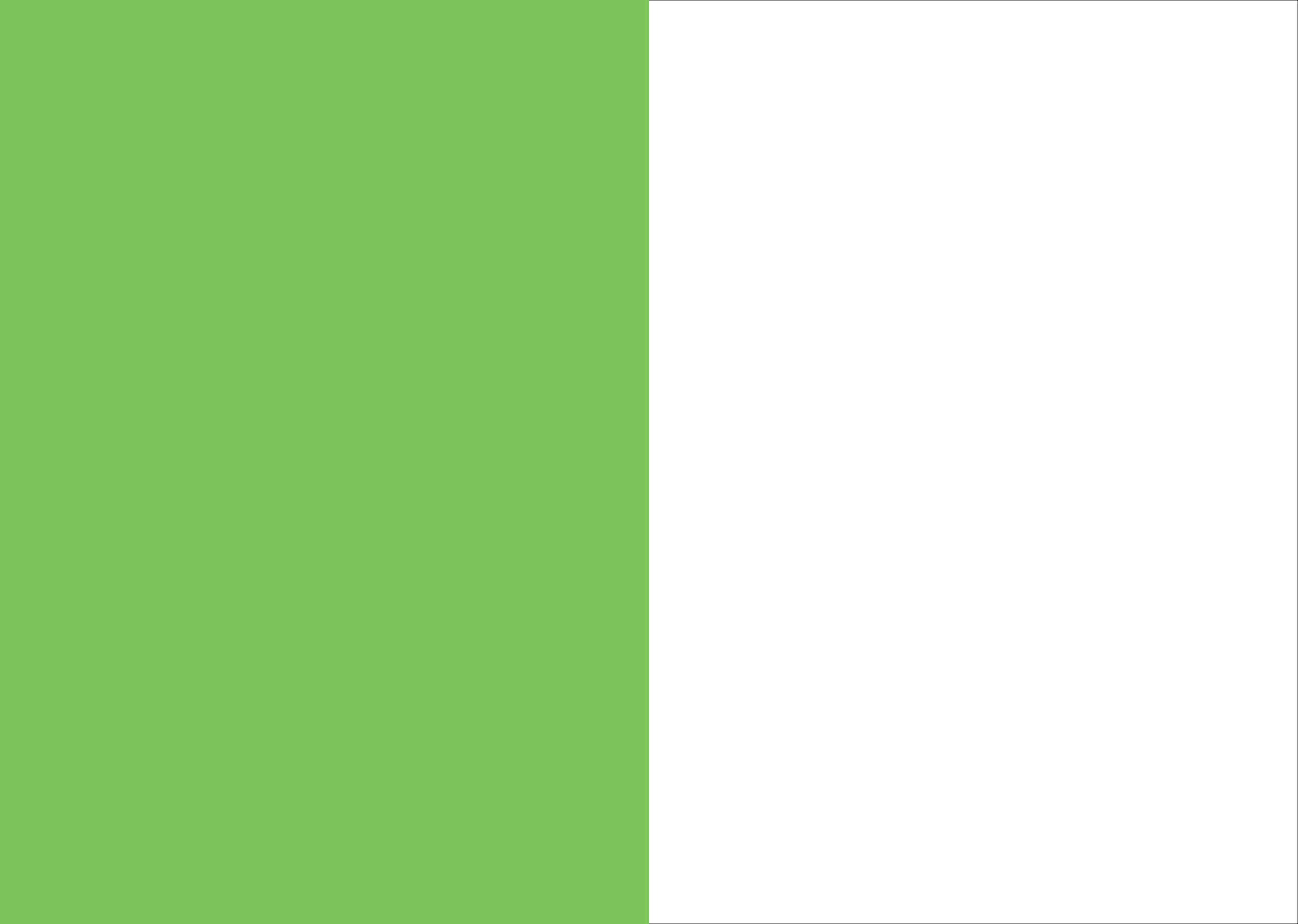

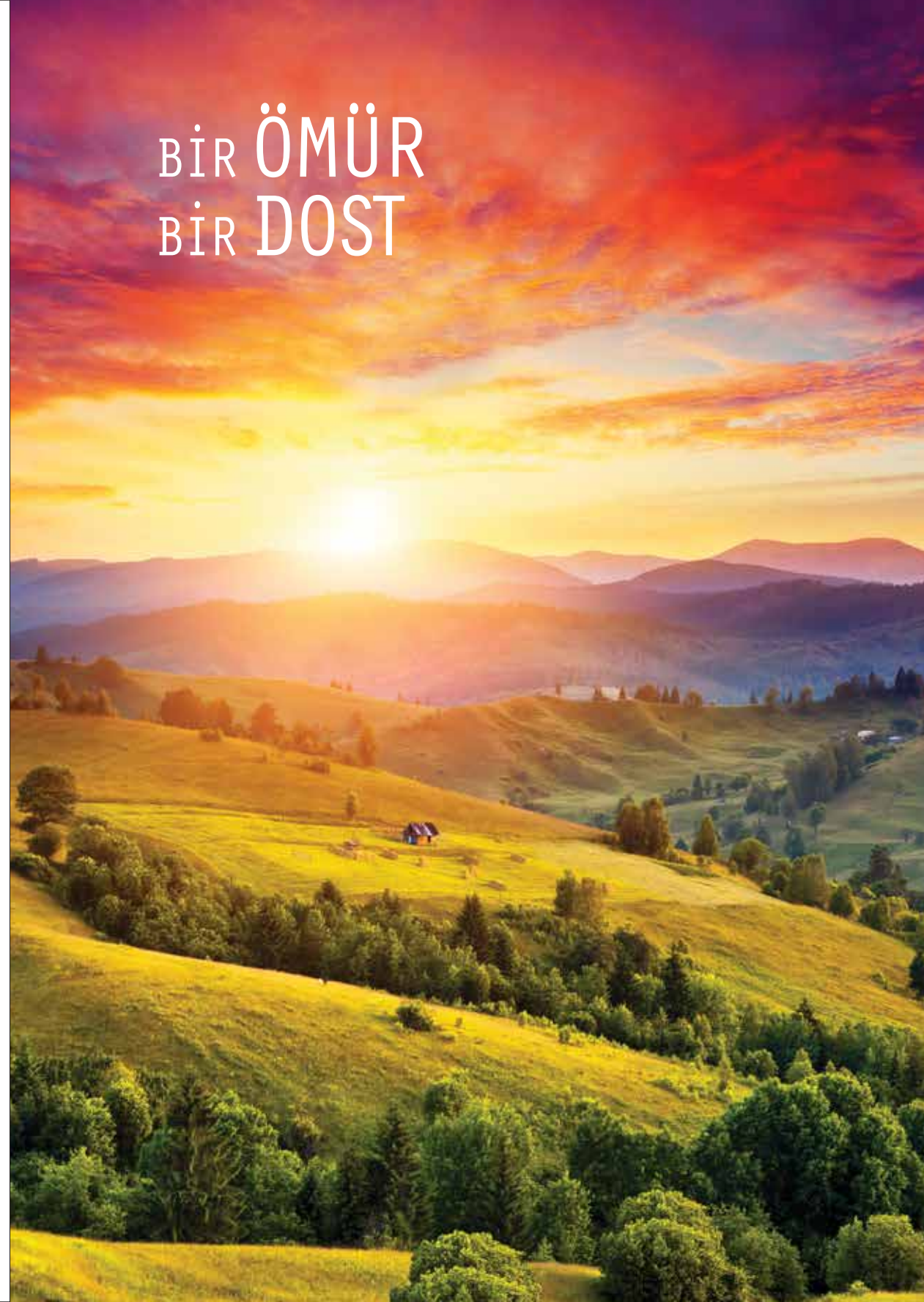
BİR ÖMÜR
BİR DOST

GÖNÜL SUNGURLU DERVİŞOĞLU

BİR ÖMÜR
BİR DOST

Kardeşim
Mahmut Oltan Sungurlu'ya

Gönül Sungurlu Dervişoğlu
Bir Ömür Bir Dost

Yazan

Gönül Sungurlu Dervişoğlu

Yayıma hazırlanmasında katkıda bulunanlar

Bora Bilgin

Ertuğrul Anıl

Tayfun Bilgin

Kıtap tasarımı

Murat Lafçı

Renk ayrımı, baskı ve cilt

Bizim Matbaa

www.bizimmatbaa.com.tr

(0212) 280 38 50

1. baskı

İstanbul, Ağustos 2020

BİR ÖMÜR BİR DOST

G Ö N Ü L S U N G U R L U D E R V İ Ş O Ğ L U

Önsöz

Bu kitap benim ikinci roman denemem. Yalnızlığı sevmeyen bir insana odaklanıyor. Dostluğu ve insan sevgisini her güzelliğin başında gören bir kişi ve mutluluğu orada arıyor.

İlk romanımda olduğu gibi bu kitabımı da, kendi hayatımı, gördüğüm yaşadığım yerleri, tanıdığım insanları, şahit olduğum olayları, dinlediklerimi, öğrendiklerimi ve nihayetinde bütün bunların benim zihnimde bıraktıkları anıları düşünerek oluşturdum. Kitapta bahsi geçen konuların birçoğu bizzat veya dolaylı olarak bildiğim olayların bende bıraktığı izlerden ibaret. Kitabın başkarakteri Çetin'in yaşantısı elbette bir kurgu. Ama onun karakteri bu izlerin hepsinden bir parça taşıyor.

Mesela anlatılan olayların esin kaynaklarından birisi kendi babamdır. Nahiye müdürlüğü ve kaymakamlık yaptığı dönemlerde, görev yaptığı yerlerde halkla, köylüyle el ele vererek yaptığı çalışmalar bana ilham verdi. Babam kendi düşüncelerini hatıralarında şöyle anlatıyor; "... çiftlik hayatını, yazın kırdaki gezmeyi ve kar havasını, köy hayatını ve köylülere çok severim. Memleketimi ve hemşerilerimi çok severim. O kadar severim ki Cenabı Hakkın toprağını bile esirgediği şu Gümüşhane'nin kayalarını kaldırıp düzlemek ihtimali olsa ve bunu yapacak kudret ve servete malik olsam, hiç düşünmeden hepsini sarf eder, memleketimi kalkındırır, hemşerilerimi refaha kavuştururum." Çetin, babam gibi bir idealist değil ama babamın doğa ve insan sevgisi hasletlerini kendisinde barındıran romantik bir karakter. Yine de, babamın ideallerinden doğan gayretlerinin bir kısmını Çetin'in karakterinde yansıtmaya çalıştım.

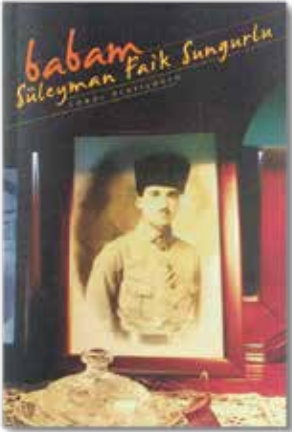
Her şeye rağmen Çetin, babamı ya da başka birisini anlatmıyor. Benim gibi yalnızlığı sevmeyen, her zaman insanlarla bir arada olmak isteyen birisi olarak aslında benim hissettiklerimi yansıtıyor.

Daha önceki kitaplarımı okuyanlar beğenilerini iletirken yeni kitaplar için de taleplerini sıkça belirtiyorlar. Ancak kardeşim Oltan'ın bu konuda gösterdiği ilgi ve desteği özellikle belirtmem gerekir. Onun teşviki olmasaydı yeni bir kitap yazmak için bu kadar gayretli olabileceğimi zannetmiyordum.

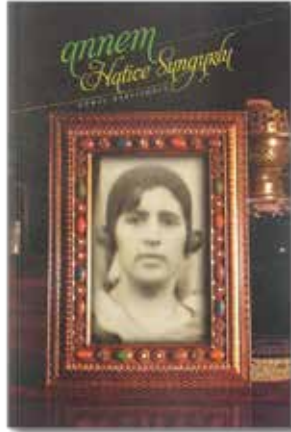
Kalemim yettiğince anlatmaya çalıştım. Keyif alarak okumanızı dilerim.

Gönül Sungurlu Dervişoğlu

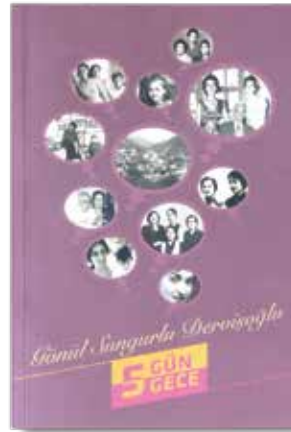
İstanbul, Haziran 2020

Ağustos 2014

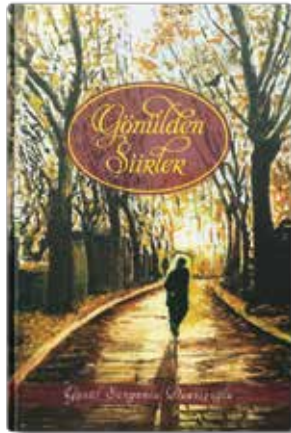
Aralık 2016

Nisan 2018

Haziran 2019

Mart 2020

Güzeltepe’de bir ögle vakti

Genç gazeteci, çalıştığı günlük ulusal gazetenin turizm eki için Türkiye’nin doğal ve tarihi güzelliklerinin olduğu her yeri dolaşıyordu. İşini çok seviyordu. Böyle iř herkese nasip olmaz, hem geziyorum hem çalışıyorum diye düşünüyordu.

Uzun zamandır ziyaret etmeyi planladığı Roma döneminden kalma bir yer altı şehrini görmek için gelmişti buraya. Bütün gün civarda dolaşmış, resimler çekmişti. İşlerini tamamlayıp şehirdeki oteline dönmeden önce bir yerde yemek yiyip dinlenmek istemişti.

Yakındaki Güzeltepe’ye gelmiş, meydandaki lokantada güzelce karnını doyurmuştu. Hava pırıl pırıl güneşli, gökyüzünde birkaç parça bulut dolanıyordu. Biraz dinlenmiş ve keyfi yerine gelmişti. Lokantaya gelirken sokakların, kaldırımların düzgünlüğü, yolların kenarlarındaki ağaçların yeşilliği dikkatini çekmişti. Lokantada pencerenin kenarında oturduğu masadan meydana bakınca burasının ne kadar bakımlı ve düzgün imar edilmiş bir yer olduğunu düşündü. Onunla ilgilenen genç çocuğa bir işaret edince hemen yanı başında bitiverdi.

“Tatlı olarak neyiniz var?”

“Sütlaç yemeden buradan geçilmez abi. Çok meşhurdur!”

“Tamam, o zaman bir sütlaç getir,” dedi keyifle.

“Hemen getiriyorum,” dedi çocuk. “Çay da ister misiniz üstüne?”

“Yok, sağ ol!” dedi gazeteci. Eliyle işaret ederek, “Şu karşıdaki kahvehanede içeceğim, çok güzel gözüküyor!” Oturduğu yerden, önündeki söğüt ağacının dalları arasında gölgede duran masaları gözüne kestirmişti.

Sütlacını yedikten sonra hesabını ödeyip, kahvehaneye gitti. Dışarıda oturan sadece birkaç kişi vardı. Çay söylemek için kahvehanenin içine girdi. Birkaç masaya dağılmış yedi sekiz kişi vardı. Çay ocağına doğru ilerlerken duvarlardaki resimlere baktı. Sağ taraftaki duvarda hep civardaki doğal güzelliklerin, tarihi yerlerin tanıtımını yapan posterler asılıydı.

Çay ocağının olduğu diğer tarafta ise sadece bir Atatürk resmi ve onun biraz altında daha küçük boyutlarda iki ayrı kimsenin resimleri asılıydı. İkisini de tanımıyordu.

Kendisi için orta şekerli bir kahve söylerken de sordu, “Bu resimler kime ait?”

“Biri benim dedem, diğeri de onun arkadaşı.”

Kahvehanedekiler de onun sorusunu duymuşlardı. Bir tanesi gazeteciye seslendi. “Bizim medarı iftiharımızdır onlar. Güzeltepe’yi Güzeltepe yapanlar.”

Bir başkası daha katıldı konuşmaya, “Hele otur biraz da anlatalım sana.”

Gazeteci olmanın merakıyla onların yanına oturuverdi genç adam. O oturunca diğer masadakiler de hemen yanına toplandılar. Bir tanesi büyük bir şevkle anlatmaya başladı;

“Onlar aslında çocukluk arkadaşımıyşlar ...”

Çetin ve Turan

Yeniköy’de denize bakan bu köşkün denizle arasında bir cadde vardı. Bir de köşkün küçük bahçesi. Yedi yaşlarında bir erkek çocuğu elleriyle sıkıca bahçe duvarının üzerindeki demirlere sarılmış ısrarla yolun sağ tarafına bakıyordu. Bazen daha uzak mesafeyi görebilmek için aralarından kafasını geçirmek istermiş gibi yüzünü demirlere bastırıyordu. Nihayet istediğini gördü, yüzü güldü. Elini dışarı çıkararak salladı. O sırada köşkün camından genç bir kadın seslendi; “Oğlum sana kaç defa söyledim o demirler kirli diye, sarılma şunlara!”

Çocuk demirleri bıraktı, “Peki anne!” diyerek bir zaman annesinin camın önünden gitmesini bekledi. Sonra yine demirlere sarıldı, yüzünü yasladı. Baktı ki arkadaşı da neredeyse köşkün önüne gelmişti.

“Turan, ne kadar çok bekledin!”

Turan onların şoförünün oğluydu. Köşkün alt katında arka bahçeye bakan tarafta oturuyorlardı. Eskiden bahçe çok daha

büyükmüş. Sol tarafı, okul yapılmak üzere bağışlanmış ve üzerine bir ilkokul yapılmıştı. Okul binası biraz geride, önünde yola kadar uzanan bir bahçesi vardı. Şoförlerinin oğlu Turan okula devam ediyordu. Turan, ev sahibi Engin Bey'in oğlu Çetin'den iki yaş büyüktü ama boyları birdi. Çetin'in diyebiliriz ki yegâne arkadaşıydı. Çetin'in hayatı bu bahçede geçiyordu. Bahçeye sadece köşkün alt katından geçiliyordu. Bahçenin diğer tarafında bir tarafı köşke dayalı ve üç basamakla çıkılan bir kameriye vardı. Soğuk havalarda da oturabilmek için kış bahçesi gibi camla kapatılmıştı. Bahçenin solunda yaz kış yeşil duran koca bir karayemiş ağacı vardı. Okulun bahçesinden doğru güneş aldığı için o tarafa doğru büyümüş, adeta okulun bahçesinin köşesini bir çardak gibi örtmüştü. Ağacın üzerine doğru uzayan begonviller ile okul hocalarına çok güzel bir oturma yeri hazırlanmıştı. Bahçenin önüne deniz manzarasını kapatmamak için alçak güller dikiliydi. Her iki tarafa da yine yaz kış yeşil kalan manolya ve demirleri sararak köşkün balkonuna uzayan ve kısmen de kameriyeyi örten begonviller dikilmişti. Yan tarafında, mermer alınlığı işlemeli küçük bir çeşme vardı. Bahçeyi dekore ederken düşünülp yapılmıştı. Evin girişi sağ taraftan geçen sokaktandı.

Turan sokağa doğru yürürken Çetin geri dönüp eve girdi, sonra da alt katın kapısından bahçeye geçti. Turan bahçeye girmişti; elinde iki tane pamuk helvası vardı. “Neden geç kaldın diyorsun. Pamuk helva bulamadım da ondan. Şimdi gelecek dediler, yarım saat sonra geldi.”

Çetin ellerini çeşmede yıkadı, pantolonuna sürerek kuruladı. Sonra pamuk helvanın birini aldı. Beraberce basamakları çıkıp kameriyedeki geniş salıncağa oturdular. Pamuk helva yerken burunlarına yanaklarına yapıştı, hiç aldırış

etmeden parmaklarıyla temizlemeye çalıştılar.

Turan durmadan anlatıyordu. “Pamuk helvayı beklerken yanımda da bir anne ve küçük kız vardı. Bayan bana, sen de taksi mi bekliyorsun yavrum, diye sordu. Ben de, hayır pamuk helvacıyı bekliyorum, deyince küçük kız, ben de pamuk helva isterim, diye ağladı. Neyse ki o sırada taksi geldi ve gittiler. Gitmeselerdi helvacı gelince helvanın birini ona vermek mecburiyetinde kalacaktım.” Sonra da güldüler. İki de biliyordu ki üçüncü bir helva alacak paraları yoktu.

O sırada evin yanındaki sokağa dedesinin arabasının girdiğini fark etti. Çetin dikkatle bakınca arabada dedesi, teyzesi ve teyzesinin nişanlısının olduğunu gördü. Hemen yerinden fırladı, “Dedem gelmiş. Biliyorsun, o mutlaka burada oturur.”

Etrafı biraz düzeltmeye çalıştılar. Sonra da ellerini yüzlerini yıkamak için çeşmeye koştular. Turan, “Bence yıkama,” dedi. “Seni öperken ağızları tatlanır.”

Dedesi önde hepsi bahçeye geldiler. Teyzesinin nişanlısı Burhan Bey hemen Çetin'i kucağına aldı, beraber kameriyeye çıktılar. Dedenin her zamanki gibi elleri doluydu. Ayn ilk pazarı torununu görmeye gelirdi. Hiçbir zaman eli boş gelmez, ona hediyeler getirir, ayrıca kızına da harçlık verirdi. Çetin'in babasının çalıştığı şirket dedesi Karamanzâde Münir Bey'in şirketi idi. Nakliye işleri yapıyordu. Gemileri ve kamyonları vardı.

Çetin'in babası Engin Bey bu şirketin genel müdürüydü. Münir Bey'in kızı olan karısı Suna'yı orada çalışırken görüp beğendi. Ancak o sırada lojistikten sorumlu orta seviye bir yöneticiydi. Genel müdürlüğü de Münir Bey kendisi yürütüyordu. Münir Bey eşini erken sayılabilecek bir yaşta kaybetmiş ve ondan sonra kendisini daha çok işlerine vermişti.

Engin Suna'yı ilk gördüğü sıralarda Suna başka birisi ile görüşüyordu ve aralarında sözlenmişlerdi. Suna'nın aslında çalışmaya ihtiyacı yoktu ama Münir Bey'in işlerine yardımcı olmak için tam zamanlı olmasa da çok sık şirkete gelir ve uzun süre kalırdı. Bazen sözlüsü de gelirdi. Engin onları uzaktan izliyor ve pek de iyi anlaşılmadıklarını görüyordu. Bir sene boyunca sabırla bekledi. Nitekim tahmini doğru çıktı, nişan bozuldu. Suna yüzüğü attı. Engin bu olaydan sonra Suna ile yakınlaştı ve onun da kendine karşı ilgisiz olmadığını görünce mutlu oldu. Bir süre sonra araçlar vasıtasıyla Suna'ya talip olduğunu Münir Bey'e iletti. Münir Bey Engin'i tanıyor, başarılı ve gelecek vaat eden bir yönetici olduğunu biliyordu. Bir hafta sonra, gelsin istesinler, diye haber geldi.

Engin'in babası doktordu. Kazancı fena değildi ama Suna'nın ailesine kıyasla mütevazı sayılırdı. Durumu anlattığında, babası önce tereddüt etti. "Oğlum, zorlanırsın! Senin maddi imkânın belirli. Yapını da biliyorum, kimseye evvallah demezsin. İyice düşündün mü?"

Engin'in kararı kesindi, "Babacığım ben Suna'yı seviyorum. O da beni seviyor. Gerisi önemli değil!"

Sonunda Doktor Bey ve eşi gidip Suna'yı istediler. Münir Bey zaten Engin'i biliyor ve beğeniyordu. Ailesi ile de tanıştıktan sonra Suna ve Engin sözlendiler.

Engin uzun zamandan beri Suna'ya layık bir ev bulmak için bakınıyordu. Boğaz kıyısında bahçe içinde çok güzel manzaralı bir köşk bulmuştu. Sahibi, savaştan sonra yalnız başına kalmış yaşlı bir kadındı. Artık bu köşke bakamayacağı için satmak istiyordu. Köşk oldukça yıpranmıştı ama Suna çok beğenince Engin kararını verdi. Yaşlı kadını köşkü şimdilik kendisine kiralamaya ikna etti. Dört sene sonra köşkü satın aldı.

Bu dört sene içinde çok olaylar geçti. Köşkün onarımı bir yana Suna da her şeyin en güzelini istiyordu. Nişan kıyafetleri, gelinlik, düğün için Engin ne masraf gerekiyorsa yaptı. Suna, hayatta sadece bir defa olacak, ileride hep mutlu güzel bir şekilde hatırlanacak olaylar bunlar diyordu. Engin'in paraya acıdığı yoktu. Suna'ya olan sevgisi hepsinin üstündeydi.

Suna da Engin'i çok seviyordu ama hemen hiçbir iş için çaba göstermiyordu. Ne köşkün döşenmesi için ne de nişan düğün hazırlıkları için özel bir gayreti yoktu. Onun yapısı böyleydi. Engin hemen her işe koşturuyordu ama kendisinin fikir yürütemediği konularda da yardıma ihtiyacı vardı. Burada da yardımına Suna'nın kardeşi Suzan yetişti. Suzan, Suna'nın tam tersi karakterde birisiydi. Suna sadece fikir yürütür, olursa olur ama olmasa da ses çıkarmazdı. Suzan'ın ise her işini kendi yapan, tuttuğunu koparan bir yapısı vardı.

Suzan'ın da yardımıyla tüm hazırlıklar yine de altı ay sürdü. Tam düğüne sıra gelmişti ki Suna hastalandı. Asya gribi denen bir ağır gribe yakalandı. Salon tutulmuş, davetiyeler dağıtılmıştı.

Suna, "Ben asla bu şekilde gelin olamam," dedi. "İptal edin, sonra düğün yapamazsanız da yapmayın."

Durum davetlilere teker teker bildirildi ve düğün iptal edildi. Gerçekten de Suna'nın rahatsızlığı ilerledi ve daha da kötü oldu. Ancak iki hafta sonra toparladı. Bütün organizasyon tekrar yapıldı. On beş gün sonrası için salon tutulup tekrar davetiyeler gönderildi. Bazı davetlilerin ancak bir gün önce ellerine geçmişti.

Suna gelinliği ile düğün salonundaki merdivenlerden salona inerken onu hayranlıkla izleyen Engin, o masum gülüşüyle şahane gözüküyor, diye düşündü. Ya da onu gerçekten

çok sevdiği için kendisi öyle görüyordu. Engin bütün gece çok yoruldu ama bunu belli etmemek için gayret etti. Suna'nın böyle şeylere çok önem verdiğini biliyordu. Onun mutlu olması ve hiçbir şeye üzülp endişe etmemesi için en küçük teferruatların dahi üstünde itinayla durdu.

Paris'teki beş günlük balayından döndükten sonra köşkteki ilk gecelerinin sabahıydı. Engin uyandığında Suna yatakta değildi. Balkonun kapısını açmış denize bakıyordu. Engin'in uyandığını görünce, "Engin gel şu güzel manzaraya bak," dedi. "Paris'te var mı böyle bir manzara. Eğer balayı yetmediyse bütün o düğün yorgunluklarını bu manzaraya bakıp unutabilirsin."

Engin yanına gidip kollarıyla onu sardı, "Benim ihtiyacım olmaz. Senin yanında oldukça ne sıkıntı hissederim ne de yorgunluk. Bak, şimdi seni görüyorum, manzaraya bakmaya lüzum kalmıyor."

Suna, Engin'in yüzüne yine o güzel gülümsemesi ile baktı, "Kibarlığının ve nezaketinin altını bir de bu konuşmalarla imzaladın."

Engin aslında Suna'nın her şeyin farkında olduğunu düşündü. Kendisine hemen hiç bir konuda müdahale etmemesi, aslında ona bir zorluk çıkartmaktan çekinmesindendi. Hâlbuki onun bu tutumu bazen karşı tarafı daha zor durumda bırakıyordu.

Engin tekrar görevine başlamıştı. Eski patronu artık kayınpederi olmuştu. Kayınpederi çalışanlarına karşı her zaman çok anlayışlı ve kibardı. Şirkete giderken, o kapıdan içeri yine eski Engin olarak, bu şirketin bir çalışanı olarak gireceğim, damat olmam iş ilişkilerimizde bir değişiklik yaratmayacak, diye düşündü. Düşündüğü gibi oldu. İş disiplinde hiçbir olumsuz

değişiklik olmadı. Tam tersine kendisine bir söz olur diye daha disiplinli bir şekilde çalışmaya başladı. İş yerinde eviyle veya ailesiyle ilgili özel konuları görüşmez, konuşmazdı. Aynı şekilde evde de işle ilgili konuşmak istemezdi. Kayınpederi de aynı düşüncede birisiydi. İş dışında bir araya geldikleri zamanlarda şirkete ait bir konuda konuşacaklarsa başka bir odaya çekilirlerdi.

İş yerindeki arkadaşları bu evlilikten sonra bir süre Engin'e daha dikkatli davranmışlar, Engin onların göz hapsinde kalmıştı. Sonra onlar da durumda bir değişiklik olmadığını anladılar ve ilişkileri eski rahatlığına döndü.

Engin zaten başarılı bir yöneticiydi ve Suna ile tanışmadan önce de daha üst seviyedeki görevlere aday olarak gösteriliyordu. Patronunun kızıyla evlenmesi işleri hızlandırdı. Münir Bey onu genel müdür yardımcısı olarak görevlendirdi. Bu şirketi kendisinden sonra emanet edebileceği bir oğlu yoktu. Kızları akıllıydılar ama bu işleri yürütemezlerdi. Engin'in Suna'ya talip olmasına da en çok bu yüzden memnun olmuştu. Kendisinden sonra şirketin başına Engin'in geçmesini istiyordu.

Suna'nın ailesi birbirlerine çok bağlı, kendi aralarında samimi, dışarıya karşı biraz mesafeliydi. Pazar günleri hariç diğer günler hemen her zaman ya onlar kızlarında ya da Suna onlardaydı. Ama Suna artık şirkete hemen hemen hiç uğramadığı için babasıyla eskisi gibi görüşemiyordu. Ayın ilk pazarı bütün aile köşke gelir, babası kızını görür, çoğu zaman bahçedeki kameriyede oturur çay içerlerdi. Giderken de Münir Bey kızına aylık harçlığını verirdi. Evlilikten önce olduğu gibi bu âdeti aynen devam ettiriyordu.

Engin'in babası Hayati Bey ise zeki, mesleğine düşkün, gününün çoğunu hastanede geçiren bir doktordu.

İnsanları olduğu gibi kabul eden birisiydi. Bir Afrika yerlisi görse yadırgamaz, bir kral görse onunla da aynı şekilde konuşur anlaşırdı. Engin bunu biraz mesleğe bağlı olarak gelişmiş bir meziyet, biraz da meslek sırrı olarak kabul ederdi. Çünkü her insan, her hasta başka bir haleti ruhiye içinde olurdu ama babası onlarla iletişimde hemen hiçbir sıkıntı yaşamazdı. Bu meziyetin yardımıyla babası dünürleri ile hemen intibak etti.

Annesi ise daha mesafeli birisiydi. Bir şirkette muhasebeci olarak çalışırdı. Annesinin insan ilişkileri için de biraz matematik gibidir diye düşünüyordu Engin. Resmi ve kati ama karşı tarafa genelde itimat telkin eder. Dünürler birbirleriyle iyi anlaştılar. Bayramlarda, özel günlerde samimi olarak görüşürlerdi. Birbirlerinden her zaman saygıyla bahsederler, çok sevip beğendiklerini de söylemekten eksik kalmazlardı.

Anne babasının Engin’le olan münasebetleri de her zaman bu çerçevedeydi. Tek çocuklarıydı. Çocukluğunu çok hatırlamıyordu. Hatırladığı zamanlar anne babasının ona, artık koca adam oldun, mesuliyetini bil, dediği zamanlardı. Okula başlayınca da hocaları vasıtasıyla onu takip ederlerdi. Yeterli bulunmazsa hemen dışarıdan takviye hoca tutulurdu. Neden çalışmadın kelimesi yoktu. Her şey senin elinde, gayretinle istersen yanlışlık yapmazsın, diyerek yavaş bile olsa her zorluğun üzerinden gelebileceğini söylerlerdi her zaman. Bu özgüven ile tahsilini çok başarılı bir şekilde tamamladı. Onun yanında üzücü bir şey konuşulmamıştı hiçbir zaman. Biraz izole ve kalıplar içinde büyütüldüğünü düşünürdü.

Evliliklerinin beşinci ayında bir gün eve geldiğinde Suna’nın hamile olduğu haberini aldı. Hemen ertesi gün ailelerine haber verdiler. Engin’in annesi, inşallah kız olur,

ben hep bir kız çocuğuna heveslendim, diyordu. Kayınvalide ise daha çok kızlarının sağlığını düşünüyordu. Daha bir kaç aylık hamile kızlarını neredeyse yerinden kıpırdatmıyorlardı. Engin de onların etkisinde kaldı, eğilip çayını almasına dahi razı olmuyordu. Suzan neredeyse her gün annesiyle beraber geliyor, çocuk odasının hazırlanmasından, bebek için yapılacak alışverişlere, tutulacak bakıcıya kadar her detayı konuşup planlıyorlardı. Tüm bu titizlenmeleri, hazırlıkları heyecanlarını hiç azaltmadan doğuma kadar sürdü.

Engin’in babasının çalıştığı hastanede yaptılar doğumu. Babası hastanedeki işlemler için çok yardımcı oldu. Ama en çok da doğum öncesinde oldukça heyecanlanmış olan ailenin ve özellikle Engin’in yanında olması onları rahat ettirmişti. Sağlıklı bir oğulları oldu. Engin odaya getirilen oğlunu kucağına aldığı anda Suna mutlulukla izliyordu. Anne ve babaları da yanlarındaydı. Odadakilerden birisi kime benziyor diye sordu. Bebeğin başında simsiyah ama çok seyrek saçları vardı. Engin, “Henüz kimseye benzemiyor. Ama saçlarının seyrekliliğine bakarsanız bana benziyor,” dedi gülerek. Engin’in de saçları önden arkaya doğru açılmaya başlamıştı.

Münir Bey isminin Çetin olmasını istedi. Aslında başka isimler de düşünmüşlerdi ama Münir Bey’in isteğine uyuldu.

Üç gün sonra hastaneden çıkıp eve geldiler. Artık ev, eski sakin ev değildi. Bir bebek bakıcısı tutmuşlardı. Suna’nın annesi ve kardeşi neredeyse her gün gelip gidiyorlardı. Evin ihtiyaçları artık arttığı için bir de şoför tutma ihtiyacı duymuşlardı. Şoför Mustafa ve ailesi, köşkün bahçe katına yerleşti. Mustafa’nın eşi Zeynep de ev işlerine yardımcı olacaktı. Onlarla beraber iki yaşındaki oğulları Turan’ın da katılması ile köşk kalabalıklaşmış ve ortam biraz daha hareketlenmişti.

Suna ise sadece oğlu Çetin ile ilgileniyordu. Eşinin mutluluğunu gören Engin, “Benim evdeki sefam buraya kadarmış,” dedi. Ama onun da Suna’dan aşağı kalır bir yanı yoktu. Eve gelince hemen Çetin’in yanına koşuyordu.

Trafik kazası

Çetin’in doğumunun üstünden tam üç sene geçmişti. Yaş gününü akşam köşkte kutlayacaklardı. Engin, Mustafa’nın kullandığı arabasıyla işten evine dönerken alışveriş yapmak üzere çarşıda durdu. Kendisi oğlu için bir oyuncak bakarken Mustafa da ev için alışveriş yapıyordu. Engin, Çetin için güzel bir oyuncak araba alıp arabanın yanına geldiğinde Mustafa daha alışverişe devam ediyordu. Bugün evden istenen malzemeler her zamankinden biraz daha fazlaydı. O sırada arabanın ön tarafına park etmeye çalışan başka bir araç geldi. Mustafa’yı biraz daha beklemesi gerektiğini bildiği için diğer araca yer açmak amacıyla arabayı biraz geri almak istedi. Sürücü koltuğuna geçip biraz gerisinde park etmiş olan arabaya doğru yanaştırdığı an bağırışma sesleri duydu. Arabayı durdurup hemen aşağı indi. Birkaç kişi onun arabasının arkasına doğru koşup yere eğildiler. Engin de arabadan çıkıp eğildiğinde orada yatan yedi sekiz yaşlarındaki kız çocuğunu gördü. Hiç kıpırdamıyordu.

Arabanın etrafı kalabalık bir grup insanla dolmuştu. Arabanın altına eğilenlerden birisi doğrulup başını olumsuz bir şekilde salladı, “Ölmüş galiba!” dedi.

Toplanan kalabalık, aracın sürücüsüne bakınmaya başladı. Olayın heyecanı ile hiç kimse arabadan inen kişinin Engin

olduğuna dikkat etmemişti. İnsanlar bir yandan kızın ailesi kimdir diye bakıyor, bir yandan da bu arabanın şoförü kim diye birbirlerine soruyorlardı. Kalabalığı yarıp arabanın yanına gelen Mustafa da ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Halkın galeyan içinde olduğunu görünce önce sesini çıkarmadı. Engin’e bakındı. Kalabalığın arasında allak bullak bir surat ifadesi ile dikildiğini gördü.

Kaldırıma toplanan kalabalıktan birisi seslendi, “Ben olayı gördüm. Çocuk arabanın altına yuvarlanan topunu almaya çalışıyordu. O sırada araba hareket etti. Uzaktan gördüm, koştum ama yetişemedim.”

Arabanın altına eğilenlerden biri, “Yardım edin, çıkartalım arabanın altından,” diye bağırdı. Bir başkası, “Doktor çağırdınız mı?” diye seslendi.

Mustafa’nın olayı çözmesi zor olmadı, “Ben burada olmadığımı göre Engin Bey arabayı kullanmış olmalı,” diye düşündü. Kalabalığın kızı çıkartmaya çalışmasından faydalanıp Engin’in yanına ulaştı. Koluna girerek onu kalabalığın arkasına doğru çekti.

Engin, “Ben arabayı yanaştırmaya çalışıyordum. Nasıl oldu anlamadım, çocuğu hiç göremedim,” dedi ağlamaklı bir sesle.

“Engin Bey, sakın olun!” dedi Mustafa. “Siz bir şey demeyin. Aracı ben kullanıyordum.”

Engin ona anlamsız bir şekilde baktı, “Ne diyorsun sen?” dedi.

Mustafa, “Engin Bey, siz bir ceza alırsanız hepimiz perişan oluruz. Bakın şahit de var, çocuk kendisi girmiş arabanın altına. Az bir ceza alır çıkarım. Siz sakın olun, geride bekleyin,” dedi.

Kız çocuğunu arabanın altından çıkartanlardan birisi, “Yapacak bir şey yok, ölmüş maalesef!” dedi.

Engin'in yanından ayrılp tekrar kalabalığın arasına giren Mustafa arabanın yanına gelince şoförün kendisi olduğunu söyledi. Bir kaç kişi üzerine yürüdü, “Katil herif!” diye bağıldılar.

Onun yakasına yapışanlara, çocuğu görmediğini arabayı yanaştırmaya çalıştığını anlatmaya çalıştı. Ama onu dinleyen yoktu. Galeyna gelen birisi ona vurmaya da çalıştı. Olayı duyup gelen iki polis memuru araya girip Mustafa'yı kalabalığın arasından çıkardılar. Bir polis arabası gelene kadar kendi arabasının arka koltuğuna oturttular.

Yaklaşık yarım saat sonra bir polis arabası geldi. Kalabalık biraz sakinleşmişti. Bu arada kızın ailesi de olay yerine geldi. Babası yakındaki bir apartmanın kapıcılığını yapıyormuş. Annesi feryatlar içinde yerde yatan kızına sarılıp ağlamaya başladı. Birkaç dakika sonra gelen bir ambulansa ise kız çocuğunun cesedi ile beraber ailesini de bindirdiler.

Polisler hem Mustafa'yı hem de olaya şahit olduğunu söyleyen adamı karakola götürmek üzere alıp polis arabasına bindirdiler. Şahit olduğunu söyleyen adam aslında aracı kimin kullandığına dikkat etmemişti. O sadece çocuğu görmüştü. Mustafa aracı kendisinin kullandığını söylediği için o da öyle olduğunu kabul etmişti. Engin ise hala olayın şokunu hissediyordu. Mustafa polisler Engin Bey'in şoförlüğünü yaptığını söylemişti. Onlar da hala şaşkın bir şekilde bakınan Engin'e aracıyla beraber karakola gelip ifade vermesi gerektiğini söylediler. Onun şaşkınlığının, olaya kendi şoförünün sebep olmasından kaynaklandığını düşünmüşlerdi. Engin ile beraber, orada bulunan esnaftan iki kişiyi de ifade vermek üzere karakola çağırdılar.

Engin polis arabasını takip ederek karakola gittiğinde

oradan babasını aradı. Bir kaza yaptıklarını söyleyip karakola gelmesini istedi. Oğlunun telefondaki sesinden çok kötü bir şey olduğunu anlayan Doktor Hayatı Bey çok kısa bir süre içinde karakola geldi. Tutanak yazan polisler şahitlerin ifadelerini sırayla dinliyorlardı. Engin başı ellerinin arasında perişan bir şekilde oturuyordu.

“Ne oldu oğlum? İyi misin sen?” diye sordu heyecanla.

“Çok kötüyüm baba. Maalesef bir kız çocuğu arabanın altında kaldı ve öldü,” dedi. Ama bunları söylerken surat ifadesi ağlamaklı olmuştu.

“Gel, biraz hava al dışarıda,” diyerek onu dışarı çıkardı. Engin olayın aslını ve Mustafa'nın suçu üstlendiğini babasına anlattı. Doktor daha sonra komiserden izin isteyerek kısaca Mustafa ile konuşup, nasıl olduğunu sordu. Nezarethanede polislerin yanında oldukları için Mustafa ona daha önce polisler söylediğinin benzeri şekilde konuştu;

“Maalesef görünmez bir kaza,” dedi üzgün bir şekilde. “Engin Bey'e söyleyin endişe etmesin, ben iyiyim. Engin Bey'e bir şey olsa biz ne yaparız? İçerideyken bana da aileme de sahip çıkar nasılsa!”

Doktor Bey tekrar yanına geldiğinde Engin hala çok kötü gözüküyordu; “Baba, ben katil oldum. Bir çocuk öldürdüm. Ne yapacağımı şaşırdım.”

“Sen biraz kendini topla. Maalesef çok kötü bir kaza, hepimiz çok üzüldük. Ancak yapacak bir şey yok. Kötü kader. Dinlediklerimden anladığım kadarıyla senin bir suçun yok. Çocuğun orada olduğunu görmem mümkün değilmiş zaten.”

Doktor Bey içeride ifade vermekte olan iki esnafın konuşmalarını da dinlemişti. “Mahallenin esnafı, çocuğun annesinin çocuklarıyla doğru düzgün ilgilenmediğini söylediler.

Birkaç kez ikaz da etmişler ama çocukların sokaklarda caddelerde dikkatsiz bir şekilde oynayıp dolaşmalarına izin veriyorlarmış. Daha önce bir defa da aniden yola fırlayan aynı çocuğa bir taksi az kaldı çarpıyormuş,” dedi. “Bütün bunlar hafifletici sebepler. Mustafa çok büyük bir ceza almaz. Olayı üstlendi ama ona da ailesine de sahip çıkacağını biliyor.”

Babasının bu teskin edici konuşmalarına rağmen Engin hala tam anlamıyla sakinleşmiş ve kendini toparlayabilmiş değildi. İfadesini verirken çok kısa kısa cevaplar verebildi. İfadesini alan polis; “Kazayı gördünüz mü, olay anında neredeydiniz?” diye sorduğunda bir süre durakladı sonra sadece, “Ben alışveriş yapıyordum,” dedi.

Doktor Bey, evdekilerin onları beklediklerini ve geç kaldıkları için endişeleneceklerini düşündü. Komiserin odasındaki telefonda evi aradı, “Bizimkiler bir kaza yapmışlar. Maalesef menfur bir durum, bir çocuk ezilip ölmüş. Ama Engin iyi, merak etmeyin. Biz karakoldayız, gelmemiz imkânsız. Siz bizi beklemeyin. Şimdilik Mustafa’nın eşine bir şey söylemeyin,” dedi.

Ölen çocuğun babası karakola gelmişti. Onun da ifadesini aldılar ama Mustafa ve Engin ile yan yana getirmedi. İşlemler tamamlandıktan sonra Mustafa’yı nezarete aldılar. Engin’e ve diğer şahitlere gidebileceklerini söylediler. Doktor Bey, Engin’i alıp beraberce köşke dönmeden önce kendi evine uğradı. Engin’e sakinleştirici bir ilaç verdi;

“Gerçeği başkalarının bilmesine gerek yok. Eşine ve annene anlatıp onları huzursuz etme. Mustafa kendi ailesini de düşünerek çok akıllıca davranmış. Onun ve ailesi için de bu durum daha iyi. Şimdi köşke dönelim, eve gidene kadar sen de sakinleşmiş olursun.”

Mustafa

Erzurum’un kuzeyinde Güzeltepe adında bir köyde doğmuştu. İki kardeştiler. Ondan sekiz yaş büyük bir abisi vardı. Babaları, Mustafa yedi yaşındayken ölmüştü. Annesi iki sene sonra bir başkasıyla evlendi, başka köye gelin gitti. Abisi Kadir bunu kabullenmek istemedi ve annesiyle olan bütün ilişkisini kesti. Mustafa annesine çok düşküncü ama yeni evlendiği adam istemediği için annesi ile beraber gitmedi. Abisi artık onyediliğinde eli iş tutan bir delikanlıydı. Biz kendimize yeteriz diyerek ona sahip çıktı. İlk zamanlar abisinden gizlice hep ağladı. Sonra abisine bağlandı. O ne söylese sözünden çıkmıyordu. Kendilerinin de bir küçük tarlaları vardı ama Kadir para kazanabilmek için gündelikçi olarak tarlalarda çalışıyordu. İki sene sonra Mustafa da abisi gibi gündelikçi olarak çalışmaya başladı.

Abisi çok yakışıklıydı, güçlü ve becerikliydı. Komşularının kızı kaçıp abisine geldi. Abisi de seviyordu ama istemeye cesaret edemiyordu. Kızları kaçınca aile olay çıkarmadı, kabullendi. Abisi askere giderken eşi hamileydi. Altı ay sonra yengesinin bir oğlu oldu. Yengesinin ailesinin üç kızları vardı. Erkek evlatları yoktu. Bundan dolayı toruna hemen sahip çıktılar. Birinci dünya savaşı başladığında abisi zaten askerdeydi.

Mustafa’da gitmek istedi ama yaşı henüz tutmuyordu. Savaş yılları çok zor geçti. Rus ordusu geldiğinde Mustafa diğer köylülerle beraber köyünü terk edip Erzincan’a gitmek zorunda kaldı. İki sene sonra Mustafa da askere yazıldı. Bu süre içinde abisi ile de irtibatı koptu. Birliği ile beraber Erzurum cephesinde Ruslara karşı savaştı. Savaşın son zamanlarına doğru bir gece hücumu sırasında bacağına büyük bir acıyla

yere düştü. Sanki bacağı kopmuş gibi hissetti. Elleriyle bacağı yokladı, yerindeydi. Baldırına bir kurşun saplanmıştı. Elleri de kan içinde kalmıştı. Kalkmak istedi, kalkamadı. Etrafa baktı, diğer askerler ilerliyordu. Bir zaman sonra silah sesleri uzaklaştı. Tekrar kalkmak istedi ama beceremedi. Sirtüstü yattı. Bir taraftan iniyor, bir taraftan da sağlık ekibi onu bulsun diye dua ediyordu. Biraz sonra baş tarafından bir ses geldi, “Asker, yaralı mısın? Kalkamıyor musun?”

Bakınca bir subayı gördü. “Evet, komutanım!” dedi.

Genç bir teğmendi, yanına kadar gelmiş bacağı yokluyordu. “Kemikte bir şey yok gibi ama çok kan kaybediyorsun,” dedi.

Doğruldu, bir eliyle ceketini çıkartmaya başladı. Teğmen’in de sol kolu kan içindeydi. “Benimkisi sadece sıyrık,” dedi. Kanamayı durdurabilmek için ceketinin üzerindeki kayışı çıkarıp Mustafa’nın bacağına sardı. Ama sol kolunu kullanmakta zorluk çekiyordu. Kayışın bir ucunu Mustafa’ya tutturup öyle sıkabilirdi. Kanamayı oldukça durdurmuştu.

“Sağlık ekibini beklersek, geç olabilir. Bana tutunarak kalkmaya çalış,” dedi.

Mustafa’nın canı yanıyordu ama güçlkle de olsa genç subayın yardımıyla ayağa kalktı.

Teğmen, “Seni sırtımda götüremem,” dedi. “Kolunu boynuma at sağlam bacağına ağırlığını vererek yürümeye çalış.”

Mustafa onun söylediğini yapmaya çalıştı. Teğmen onun sol bacağı oldu. Mustafa da mümkün olduğu kadar sağ bacağında yürümeye çalıştı. Gözleri kararıyordu, teğmen ise mütemadiyen soru soruyor ve onu konuşturmaya çabalıyordu. Bir süre sonra teğmenin “Sıhhiye! Sıhhiye! Sedyeler getirin!” diye bağırmasını duydu.

Gözlerini bir çadır hastanede açtı. Hemen bacağı yokladı. Yerinde duruyordu ve sarılıydı. Aklına onu kurtaran subay geldi. Bacağına bağladıktan sonra çıkardığı ceketini giyerken yüzünü görmüştü. Önce yaralı kolunu giymiş, sonra sağlam kolunu takmıştı cekete. Yüzündeki ifadeden onun da acı çektiği açıkça görülüyordu. Çok gençti, yirmibeş yaşları civarındaydı.

Hemşire geldi, “Aylmışsın, iyi!” dedi. “Yaranı merak etme, mermi kemiğe değmemiş. Yakında taburcu olursun.”

Akşamüstüne doğru yatağında sırt üstü uzanmış yüksek çadırın tavanını seyrederken, “Nasılsın asker?” sözüyle doğruldu. Başucunda onu kurtaran genç teğmen duruyordu. Yatağında doğrulmak istedi ama subay elini omuzuna koyup izin vermedi.

“Sayenizde yaşıyorum kumandanım, sağ olun. Siz nasılsınız?”

Teğmen gülümseyerek sol kolundaki sargıyı gösterdi, “Benimkisi bir şey değil, şarapnel sıyrığı sadece!”

Kendisi sormaya çekindiği için daha sonra hemşireye sordu bu subayın adını, Engin Teğmenmiş, İstanbulluymuş üstelik.

On gün sonra koltuk değneğiyle ayağa kalkmıştı. Yürüyebiliyordu ama kasları ve bağ dokusu zarar gördüğü için bundan sonra hep biraz aksayacaktı. Tekrar birliğe katılabilecek durumda değildi. Cephe gerisi göreve verdiler. Okula gidemediği için cahildi. Orada okuma yazma kursuna katıldı. Biraz daha iyileşince de araç kullanmayı öğrendi. Zaten çok az sayıda olan kamyonları kullanabilmek büyük ayrıcalıktı. Engin Teğmen’i tekrar göremedi. Bir gün tesadüfen posta dağıtımını yapan bir asker arkadaşının elindeki mektuplardan birisinin Engin Teğmen’e geldiğini öğrendi ama onun bağlı olduğu tabur başka bir yere gönderildiği için teslim edilememişti. Mektubu

kendi alıp cebine koydu. On ay sonra da terhis oldu.

Mustafa köyüne döndüğünde abisi Kadir'i evlerinin bahçesinde çalışırken buldu. Birbirlerine hasretle sarıldılar. Kadir de askerde yaralandığı için terhis edilmişti.

Birkaç sene sonra artık ülkenin yeni bir yönetimi vardı. Mustafa Kemal Paşa'nın ordusu düşmanı yenmiş ve cumhuriyeti ilan etmişti. Ama yokluk devam ediyordu. Mustafa'nın ayağındaki sorun yüzünden tarlada, toprakta çalışması onu çok zorluyordu. Abisi Kadir ile beraber para biriktirip kendilerine bir kahvehane açıp işletmek istiyorlardı.

Mustafa savaştan önce bir köylüsü ile sözlenmişti ama sözlüsünün ailesi Rus işgali sırasında muhacir olarak gittikleri Yozgat'tan geri dönmemiş, İstanbul'a gitmişlerdi. Abisinden helallik alıp o da onların peşinden İstanbul'a gitti. Nişanlısı Zeynep'i buldu. Askerde öğrendiği şoförlük işine yaramıştı. Kömür dağıtım kamyonlarında işe girdi. Sonra da Zeynep'le evlendiler. Ama paraları ayrı bir eve çıkmaya yetmediği için Zeynep'in ailesinin yanında kalıyorlardı. Bir de oğulları doğdu. Adını Turan koydular.

Bir gün eşyalarının arasında askerdeyken alıp cebine koyduğu Engin Teğmen'e ait mektubu buldu. Bunu tamamen unutmuştu. Üzerinde gördüğü gönderen adresini arayıp buldu. Burası Engin'in babası Doktor Hayati Bey'in muayenehanesiydi. Doktor Bey'den Engin'in adresini alıp, bir cumartesi günü köşke geldi.

Engin onu görünce hemen tanıdı ve samimi bir şekilde sarıldı. İçeri davet etti. Askerdeki günlerini andılar. Engin evlendiğini ve daha yeni bir oğlu doğduğunu anlattı. Mustafa da askerden sonra köyüne gitmesini, İstanbul'a gelmesini, evliliğini, oğlunun iki yaşına geldiğini anlattı. Mustafa'nın

daha iyi bir iş arayışında olduğunu anlayan Engin, kendilerinin de bir şoför aradıklarını söyledi. Ancak sürekli olarak köşkte olması gerekecekti. Eğer uygunsa karısı ve oğlu ile beraber köşkün bahçeye bakan alt katına yerleşebileceğini söyledi. Mustafa beklemediği bu teklifi memnuniyetle kabul etti. Hem işi olmuştu hem de iç güveysi olmaktan kurtulup yerleşebileceği bir evi.

Hemen ertesi hafta evini taşıyıp köşke yerleşti ve işe başladı. Hem şoförlük yapıyor hem de eşi Zeynep ile beraber alışverişten, bahçe bakımına kadar köşkün her işine bakıyordu.

Mustafa'nın hayali

Doktor Bey ve Engin köşke geldiklerinde evdekiler telaş içinde onları kapıda karşıladılar. Doktor bütün olanları anlattı. Engin daha iyiydi ama olaydan etkilenmiş olduğu belli oluyordu yine de.

Suna kocasını yatıştırmak için elinden geleni yaptı. Hatta o gece oğlunun odasına hiç gitmedi. "Engin sen hassas bir insansın. Biraz rahat ol, insanlar hayatta istemedikleri ne şeylere maruz kalıyorlar. Allah korusun, şoför de düşünür müydü hiç böyle bir olayı!"

Engin ise kendini teselli etmekte zorlanıyordu. Yalan söylemişti ve bunu hazmedemiyordu. Kendi işlediği suçu başkasının üstlenmesine sebep olmuştu. Babasının söylediği gibi böylesi herkes için daha iyi bile olsa kendisi bir çocuk katiliydi. Bu hakikat değişmiyordu.

Doktor Bey, oğlunu çok iyi tanıyordu. Onu yanlış yetiştirdiğine inanıyordu. O, çocuğuna hayatı yeteri kadar tanıtamamıştı. Sadece doğruyu göstermişti. Seni kimse yalan

söylemeye yanlış yapmaya zorlamaz. İnsan kendi kaderini kendi yazar, doğru adım atarsan doğru gidersin, düşüncesiyle eğitmişti. Ama şimdi kader öyle bir tokat attı ki, ondan tüm öğrendiklerinin tam aksini yapmasını bekliyordu. Çocuğunun bunu kolay kolay hazmetmesinin zor olduğunu biliyordu. Bu yüzden de bu olayın tüm yükünü kendi üzerine aldı. Mustafa için iyi bir avukat tuttu. Kendi lehlerinde şahitlik yapabilecek esnafı ve çocuğun arabanın altına girmiş olduğunu gören adamı buldurup avukatla görüştü. Gerekirse mahkemede tekrar şahitlik yaptıracaktı.

Mustafa'yı ziyarete gittiği zaman Engin'i hiç yalnız bırakmadı. Engin'in Mustafa'yı görünce kendi hissiyatına yenilerek gerçeği söylemek isteyeceğinden çekiniyordu. Ancak bu korkusu sonra kayboldu. Görüşmelerinden anladı ki Mustafa huzurluydu. İlk başta karar verdiği gibi hala bu durumun herkes için en iyisi olduğunu düşünüyordu. Engin ona aylık maaşının işlemeye devam edeceğini, ailesinin de köşkte aynı şekilde yaşamaya devam edeceklerini söyledi.

Mustafa'nın konuşmaları da Engin'i rahatlattı, "Sağ olun Engin Bey! Sizin beni yalnız bırakmayacağınızı biliyorum. Bu kazada bizim suçumuz yok. Şahitler söylüyor işte. Çocuk arabanın altına eğilmiş. Arabayı kullanan birinin onu görmesi mümkün değildi. Hâkim bey bana büyük bir ceza vermez."

Ancak mahkemeye çıkması için biraz daha bekleyecekti. Bu arada Mustafa'nın durumunu duyan kardeşi Kadir köyden kalkıp geldi. Doktor Bey bu konuyla da kendi ilgileni. Mustafa'nın abisinin köşkte kalmaması ve Engin ile temasını azaltmak için ona kendi muayenehanesinin olduğu yerde bir oda ayarladı. Onunla görüşmesinden anladı ki Mustafa kardeşine de gerçeği anlatmamıştı. Muhtemelen konunun

ağızdan ağıza yayılıp ortaya çıkmaması için en iyisinin bu olduğunu düşünmüştü. Ne akıllı adamdı şu Mustafa.

Kadir durumu öğrenince rahatlamıştı. Kardeşinin maaşı düzenli yatıyor, ailesi köşkte kalmaya devam ediyor, üstelik Mustafa'nın bu kazada büyük bir kabahati gözüküyordu. "Az bir ceza ile kurtulacak inşallah," diyordu Doktor Bey'e. Doktor Bey de en iyi avukatı tuttuklarını, Mustafa için endişe etmemesini söyledi.

Kadir köyde yaşıyordu ama kardeşi ile çok yakındı. Doktor Bey'e sıkça mektuplaştıklarını, gelecekleri için planlarını, köyde bir kahvehane kurup beraber işletmek istediklerini ve bunun için para biriktirdiklerini anlattı. Mustafa emekli olup köye dönene kadar kahvehaneyi Kadir çalıştıracak, Mustafa dönünce de beraber işleteceklerdi.

Doktor Bey bu konuya ilgi gösterdi. Belki Mustafa için bir iyilik yapabilirlerse Engin'in vicdan azabını bir nebze giderebileceğini düşünüyordu. "Ne kadar para gerekiyor bu kahvehane için?" diye sordu Kadir'e.

"Aslında biz kendimiz yeni bir kahvehane kurarız diye düşünüyorduk ama yakın zamanda köyün kahvehanesinin sahibi öldü. Oğlu savaştan sonra İzmir'e yerleşip iş kurmuştu kendine. Şimdi de köye dönmek istemiyor. Babası ölünce anasını da İzmir'e yanına aldı. Kahvehaneyi satacağını söylüyor."

"Kaç lira istiyormuş peki?"

"Kahvehanenin ederi bence 500-600 lira. Ama bu kahvehanenin binası ile adamın evi bitişik tek bina. Üstelik kahvehanenin bitişiğinde bir de dükkân var, orası da muhtarlık. Hepsi tek bina, tek tapu. Ben kahvehaneyi sordum ama beraber satarım diyor. 1400 lira istedi hepsine. Muhtar da heves etti ama o kadar para onda da yok."

Doktor Bey'in tahmin ettiğinden çok daha uygun gözükiyordu fiyatı. Ama Kadir'i de yoklamak istedi, "Eder mi o kadar?"

"Az bile istedi sayılır. Kahvehane köyün ana meydanında. Ev oldukça büyük ve iyi durumda. Arsası da var. Ama bu kadar parayı bir seferde herkes kolay kolay çıkarıp veremez."

"Peki, senin birikimin ne kadar?"

"Valla beyim, Mustafa'nın gönderdikleri ile beraber 150 liramız var ancak."

"Bak ben bu konuda sana yardım etmek istiyorum. Seninle köye gelsem bu mülk sahibi ile görüşebilir miyiz?"

"Yok beyefendi, maalesef İzmir'e döndü ben gelmezden evvel. Ne zaman geri gelir bilmem."

"Peki, İzmir'deki adresini bulabilir misin?"

"Ben de yok ama bizim muhtarda vardır adresi. Ben dönünce bulur bildiririm size isterseniz."

"Tamam!" dedi Doktor Bey, "Senden haber bekliyorum o zaman."

Kadir dediği gibi köye döndükten sonra bir mektup yazıp mülk sahibinin adresini gönderdi Doktor Bey'e. İzmir Kemeraltı'nda pastane işletiyormuş. Pastanenin adresini göndermiş. Doktor Bey hiç üşenmedi, mektubu aldıktan sonraki ilk hafta İzmir'e gidip pastane sahibini buldu. Temiz yüzlü, düzgün bir adama benziyordu. Kendini tanıttı, Kadir ve Mustafa ile beraber köydeki kahvehane ile ilgilendiğini anlattı. Adam aynen Kadir'in söylediği gibi kahvehaneyi tek başına satmak istemediğini, binanın tamamını satacağını söyledi. Hepsine 1400 lira istiyordu.

"Peki," dedi Doktor Bey, "Seni gayet iyi anlıyorum. Artık buraya yerleşmişsin ve köye dönmek istemiyorsun. O yüzden

hepsini beraber satmak istemen gayet doğal. Ama bu köyden bunların hepsine bu parayı bir seferde sayıp ödeyebilecek birisinin çıkması kolay değil, çok beklersin. Üstelik sen burada İzmir'deki işinle meşgulsün, öyle kolaylıkla da köye gidip gelemezsin. Bak ben buraya kadar geldim ..."

Konuşa konuşa sonunda 1100 liraya anlaştılar.

Doktor Bey İstanbul'a dönünce düşündüğü planını Engin'e anlattı. Tahmin ettiği üzere Engin bu duruma memnun olmuştu. "Baba, bütün bu işleri takip etmekle bile bana çok büyük yardım ediyorsun," dedi. "Bu parayı da ben vereyim bari."

"Evladım, sen bizim tek çocuğumuzsun. Benim için dünyanın hazinelerinden bile değerlisin. Üstelik bu para zaten benden sonra senin. Şimdi lazımken kullanacağım. Belki yarın hiç ihtiyaç olmaz. Ayrıca ben kendimi sana karşı suçlu buluyorum. Kader diye bir şey vardır, onun önüne kimse geçemez. Ama ben hiç öğretilmedim bunu sana. Nitekim gördük ki ne kadar düzgün olsan da insan bir yere kadar kendi kaderini çizabiliyor. Takdirde yazılan tedbirle bozulmuyor."

Berberce Mustafa'yı ziyarete gittiler ve ona da planlarını anlattılar. Onun vekâletini alarak hem onun hem kardeşi Kadir'in adına tapuyu alacaklarını söylediler. Mustafa çok sevindi, "Beyim sizin bu yaptığınız çok büyük bir iyilik. Ama benim de çorbada tuzum olsun isterim. Benim maaşımı da kesin, burada bir ihtiyacım yok. Eşim ve oğlum da zaten köşkte kalıyorlar sayenizde."

"Gerek yok Mustafa. Sen ve abin Kadir zaten 150 lira biriktirmişsiniz. Ben onun üzerini tamamlayacağım."

"Allah razı olsun beyim!"

Mülk sahibi ile 15 gün sonra köyde buluşmak üzere

anlaşmışlardı. Mustafa'nın vekâlet evraklarını aldıktan sonra hem mülkü görmek hem de satış işlemlerini halletmek üzere Doktor Bey kalkıp köye gitti.

Güzeltepe

Uzun ve yorucu üç günlük bir yolculuktan sonra Güzeltepe'ye varabildi. Trenle önce Ankara sonra Sivas'a ulaşmış, oradan otobüs ile önce Erzurum'a, sonra da ilçe merkezine gitmişti. İlçeden buraya at üstünde gelmek zorunda kalmış, bu uzun yolculuk da onu yormuştu. Neyse ki ilçeye çok uzak bir yer değildi. Birkaç saatte ulaşmışlardı. Düz ovanın ortasında Kale denilen bir tepenin önünde kurulmuş bir köydü burası. Etrafını çevreleyen tarlaların arasından geçen yollarla çevre köylere bağlanıyordu. Doktor Bey köyün meydanına gelip bir kahvehanenin önünde oturdu. Büyükçe toprak meydandan köyün içine doğru ayrılan yedi ayrı yol vardı. Cami, karakol, sağlık ocağı gibi resmi binalar ve ticarethaneler meydana yakın kısımlarda kurulmuştu. Meydanda bir de büyük bir çeşme vardı.

Doktor Bey'in oturduğu kahvehane aynı zamanda satın almak istediği yerd. Hem etrafındakilerle konuşuyor hem de alacağı yeri inceliyordu. Kahvehane oldukça büyük sayılırdı. Bir tarafında kapısı yan sokağa bakan küçük muhtarlık odası bulunuyordu. Mustafa'nın abisi Kadir'in söylediği gibi kahvehanenin arkasında ona bitişik bir de ev vardı. Evin üst katı kahvehanenin üstüne kadar uzanıyordu. Kahvehanenin önündeki söğüt ağacı aynı zamanda evin üst kat balkonunu da gölgede bırakıyordu. Doktor Bey burasının umduğundan daha güzel olduğunu düşündü.

Köylüler yavaş yavaş kahvehaneye geliyorlardı. Doktor Bey'i görünce çoğunluğu yabancı olduğunu anladığı için hoş geldin diyerek oturuyor, oturunca da birbirlerine soruyorlardı;

“Bu kimmiş?”

“Bilmem! Kahvehaneyi satın alacakmış!”

“İstanbul'dan mı gelmiş?”

“Ne yapacak burada mı oturacak?”

“Yok canım! İstanbullu adam burada mı oturur?”

Doktor Bey çayını içerken gördüklerini kendi kendine değerlendiriyordu. Burası tarımla uğraşılıyor. Kendilerine yetecek kadar da sebze bahçeleri var. Sulak bir köy. Gelirken çok çeşme görmüştü. Bir de dere ve değirmen. Köy meydanındaki çeşmeden kol kalınlığında su akıyor. Sanki bu köye doğaçlama bir mimar eli değmiş diye düşündü. Meydandan köyün içine yelpaze gibi dağılan yollar hep toprak. Ama her biri o kadar geniş ki köyde taşıma işi gören öküz arabaları karşılaştıklarında yan yana rahatça geçiyorlar. Ayrıca yanlarında da insanlar yürüyor. Cadde dense yeridir. Yolların iki tarafı evlerle dizili. Evler tek katlı ve toprak evler. Bazen iki katlıları da var. Bunlardan biri de kendi oturduğu kahvehaneye bağlı ev. Yani satın almak niyetiyle geldiği yer. Mustafa için çok güzel bir yer alması olacak. Oğlunu hapisten kurtaran bu insana minnet borcu vardı. Burayı kendinden başkası da kolay kolay alamaz. Küçük yerlerde para yoktur. Kendilerine fazla gelen yağı, yumurtayı, peyniri ve hayvanlarından fazlalığı satarak ancak biraz paraları olur. Bunlarla da çay, şeker, gaz yağı, belki üst baş, ayakkabı gibi ihtiyaçlarını ancak alırlardı.

Doktor Bey, çevresindekilere Kadir'i sormuştu. Hemen haber ederiz gelir, dediler. Muhtar da gelmişti Doktor Bey'in yanına. Kendisini tanıttı. Mal sahibi ölünce kahvehaneyi

geçici olarak muhtar idare ediyordu. Doktor Bey'e karşı çok yakın ve ilgili davrandı. Mülkü kendisinin alamayacağını biliyordu. Doktor Bey'in yeni mal sahibi olacağını düşünüyordu. Kadir de koşarak geldi kahvehaneye. Hoş gelmişsiniz, diyerek Doktor Bey'in eline sarılıp öptü. Doktor Bey ona, İzmir'e gittiğini, mülk sahibiyle görüştüğünü, kısmetse satışı yapmak üzere burada buluşmak için anlaştıklarını anlattı. Mustafa'dan aldığı vekâletleri de gösterdi. Kendisi bir gün evvel gelmişti.

Doktor Bey, kendine alıyormuş gibi inceledi mülkü. Ev, kahvehane, dükkân bir ada gibiydi. Köyün meydanına bakan en güzel yerdeydi. Muhtar da onlara katıldı. Beraber evi ve kahvehaneyi gezdikten sonra biraz muhtarlıkta oturdular. Sonra yine kahvehaneye geldiler. Etraftaki ağaçlar sayesinde kahvehanenin önü gölgeydi.

Bina biraz bakımsız kalmıştı. Boyasının, çatısının elden geçmesi gerektiğini söyledi Doktor Bey. Kahvehanenin içindeki eşyalar biraz yıpranmışlar ama eksik yok. "Buraya da bir badana yapılsa çok güzel durur," dedi.

Kadir hepsini kendilerinin halledebileceğini söyledi.

"Hele bir alalım, artık orası sizin bileceğiniz iş," dedi Doktor Bey.

Bu arada Hayatı Bey'in mesleğinin doktor olduğunu öğrenen muhtar, "Doktor Bey, siz buraya bu iş için geldiniz elbet ama benim çocuk hasta yatıyor evde iki gündür. Rica etsek bir baksanız."

Doktor Bey, olur elbette, diyerek kalkıp muhtar ve Kadir ile beraber muhtarın evine gittiler. Çocuğa bakınca kabakulak olduğunu, ilacını, tedavisini söyledi. Kahvehaneye döndüklerinde Doktor Bey'in muhtarın oğluna baktığını duyan birkaç köylü daha hastasını alıp kahvehaneye getirdi.

Doktor Bey de kimseye hayır demedi, hepsi ile ilgilendi, tavsiyelerde bulundu. Ama hastaların ardı arkası kesilmiyor. Köye doktor gelmiş diye duyan kahvehaneye koşmaya başladı. Hasta sahipleri öylesine ümitle ve muhtaç bir şekilde bakıyorlardı ki onlara hayır demeye de vicdanı razı gelmedi. Köylü eli boş da gelmiyordu. Eline yağ alan, ketesi, çöreği olan hediyesi ile geliyordu. Doktor Bey, gerek yok, istemez dese de hepsi getirdiklerini ona vermek için ısrar ediyorlar, o da mecburen alıyordu.

Akşama muhtar yemek hazırlattı. Köyün ileri gelenleri, öğretmen, jandarma komutanı da çağırıldı. Kahvehanenin önüne masaları yan yana getirip hazırladılar. Doktor Bey hepsi ile tanıştı. Onlar birçok soru sordular. Doktor Bey de onlara Mustafa'nın uzun zamandır kendisi için çalıştığını, talihsiz bir şekilde yaşadığı kaza yüzünden hapse girdiğini, kendisinin ona ve abisine yardım amacıyla bu kahvehaneyi almalarına destek olduğunu anlattı.

Doktor Bey'i akşam Kadir kendi evinde ağırlamak istedi ama muhtar müsaade etmedi, "Köy evini hazırlattık. Orada daha rahat eder," dedi.

İzmir'den gelen mülk sahibi de ertesi sabah köydeydi. Doktor Bey artık daha fazla vakit kaybetmek istemediğinden hemen beraberce şehir merkezine gidip satış işlemlerini tamamlamak için neredeyse tüm günü harcadılar. Oradan da tekrar İstanbul'a dönmek üzere yola çıktı.

Yol boyunca köyde yaşadıklarını düşündü. İnsanların doğallıkları, içtenlikleri onu mutlu etmişti. Hasta yakınlarının onun iyiliğini karşılıksız bırakmamak için gösterdikleri çabalardan etkilenmişti. Yemek sırasında getirdikleri yoğurdu çok beğendiğini söylemişti. Ertesi sabah bir bakraç yoğurt

getirmişlerdi hediye olarak. Aynı gün döneceğini bilmiyorlardı elbette. Bütün bunları İstanbul'a taşıması imkânsız olduğu için sadece bir miktar kete ve yolda bozulmayacak kadar bir peynir alabilmişti yanına.

Son zamanlarda yaşadıkları da onu çok üzmüş ve daraltmıştı. Nefes almaya çalıştıkça havadaki oksijen bitmiş gibi hissediyordu. Yüzüne hep endişeli bir ifade oturmuştu. Ama şimdi bu kadar yorucu bir seyahat geçirmesine rağmen kendini çok iyi hissediyordu. Sanki aylardır böyle rahat nefes almamıştı. Yüzündeki endişenin yerine huzurlu bir ifade geldi. Yaptığı bu alışverişin her kuruşuna değdiğini ve çok hayırlı bir iş yaptığını düşünmek ona bu uzun ve yorucu seyahatin yorgunluğunu unutturmuştu. Engin'in de bundan çok mutlu olacağını düşündü.

Yol yorgunluğu ve uykusuzluğunu giderip Engin'e ancak İstanbul'a döndüğünün ertesi günü, akşamüstü uğrayabildi. Ona köyü ve yaşadıklarını anlattı. Engin zaten babasının yüzündeki ifadeden her şeyin yolunda olduğunu anlamıştı. Duydukları onu mutlu etti. Doktor Bey tapuyu da getirmişti yanında. "Vallahi köyün en güzel yerini aldık. Aslında abisi Kadir'e bırakacaktım ama Mustafa'ya götürüp gösterirsek ona da moral olur, dedi Kadir. Karısı Zeynep'e verirsin. O götürür Mustafa'ya."

Engin kalkıp babasına sarıldı. O da oğlunu çocuk gibi kucaklayıp öptü. Engin eve gelince eşi Suna'dan Zeynep'i çağırmasını istedi.

Suna, "Ne yapacaksın Zeynep'i?" derken bir yandan da aşağıya seslendi; "Zeynep! Biraz yukarı gel Zeynep!"

Zeynep, ellerini önündeki önlüğe kurularak yukarı çıktı. Engin elindeki tapu kâğıdını Zeynep'e uzatıp, "Bu sizin köydeki

kahvehanenin tapusu," dedi. "Hayırlı olsun!"

Zeynep elini uzatıp aldı ama anlamamıştı; "Nasıl yani? Ne tapusu bu Engin Bey?" diye sordu. Elindeki kâğıda bakıyordu ama okuma yazması yoktu zaten.

"Sizin köydeki Hacı Emmi'nin kahvehanesi. Artık Mustafa ve Kadir'in mülkü oldu."

Zeynep şaşkındı, "Hacı Emmi geçen sene öldü. Oğlu satacak diyorlardı. Ama Engin Bey, orayı biz nasıl alalım? Bir yanlışlık var. Zaten biliyorsun kocam hapis."

"Biliyorum Zeynep. Mustafa benim için çalışırken bu iş başına geldi. Ben de bu duruma en az senin kadar üzgünüm. Babam, Mustafa ve abisi Kadir ile konuştu. Onların burayı almasına yardım etmeye karar verdi. Onların biriktirdiklerinin üzerini de babam tamamladı ve köye gidip tapuyu çıkarttı."

Zeynep hala çok şaşkındı. Suna'ya baktı. Tapuyu göstererek, "Hanımım, burası köyün en güzel yerinde!" dedi sevinçle.

Suna'da onun elini tutarak memnun bir şekilde gülümsedi. Engin araya girdi, "Bu hafta Mustafa'yı ziyarette gideceğiz," dedi. "Seni de beraber götürelim. Tapuyu sen gösterirsin. Bu değerli evraktır, onu iyi sakla."

"Allah sizden de babanızdan da razı olsun Engin Bey," diyerek Engin Bey'in elini öpmek istedi ama Engin izin vermedi. Zeynep yüzünde mahcup bir gülümseme ile elinde tapuyla koşar adım aşağı indi.

Engin kendi kendine gülümsedi; "Ona sadece kahvehaneyi söyledim. Üstündeki evi ve muhtarlığın olduğu dükkânı da bilse kim bilir ne der," diye düşündü.

Mustafa'yı ziyaret edip ona haberi verdiler. Mustafa, "Beyim sen bizi köyün ağası edeceksin," dedi. "İnşallah bu

önümüzdeki mahkemede de karar çıkar. Belki seneye yazın köyümü görmeye bile gidebilirim.”

Hapse gireli bir seneyi geçmiş ama mahkeme hala sonuçlanmamıştı. Nitekim bir sonraki celsede karar çıktı; 3 sene ceza aldı.

Suzan’ın nişanı

Engin’in iş yerinden arkadaşı Burhan Bey bir akşamüzeri Engin’in yanına uğradı. Burhan, aynı şirkette yönetici olarak çalışıyordu. Engin ile burada tanışmışlardı. İyi tahsilli, meslek hayatında başarılı biriydi.

“Engin, sen benim arkadaşısın. Buna güvenerek sana geldim. Senin baldızın Suzan Hanım ile birkaç defa rastlaştım, kendisini çok beğeniyorum. Ama onun fikrini bilmiyorum. Beni az biraz tanıyor ama ona sormaya cesaret edemedim. Senden ricam, eğer bana yardımcı olursan Suzan Hanım’a talip olmak niyetindeyim.”

Engin, Burhan’ın bu teklifinden memnun oldu. Onun tam Suzan’a göre olduğunu düşündü. “Elbette yardımcı olurum. Sen merak etme! Kismetse bu izdivacın olmasını çok isterim,” dedi.

Eve gidince önce Suna’nın görüşünü almak için konuyu ona açtı.

“Ben hiç tanımiyorum, sence münasip mi?” diye sordu Suna.

“Tam Suzan’a göre. Zeki, başarılı ve iyi yetişmiş bir kişidir. Tanıdığım herkes beğenir Burhan’ı. Suzan’ın da yaşı geçiyor artık. Daha iyisini bulamaz bence.”

Ertesi gün Suzan her zamanki gibi Çetin’i görmeye gelince

ablası, Burhan’ın ona talip olduğunu ve ailesinden istemek için gelmek istediğini söyledi. Suzan, “Ben kendisini biliyorum. Bende iyi bir intibai var ama evet demeden önce görüşmek isterim,” diye cevapladı.

Engin de bu durumu kayınpederi Münir Bey’e anlattı.

“Ben memnun olurum,” dedi Münir Bey. “Burhan Bey çok düzgün biri. Ama nihayetinde buna ancak Suzan karar verir.”

Engin, Suzan’ın onunla görüşmek istediğini söylediğinde Burhan bunun olumlu bir işaret olduğunu düşünerek memnun oldu. İki gün sonra Engin ve Suna’nın davetiyle köşkte buluşup görüştüler. Onların baş başa görüşmesinden sonra Suzan, Burhan’ın kendisini istemeye gelmesini kabul etti. Bir hafta sonra Burhan ve ailesi Münir Bey’i ziyaret edip Suzan’ı istediler ve söz kestiler. Sonra nişan hazırlıkları başladı. Suzan zaten Çetin’i görmek için köşke çok sık geliyordu. Şimdi ise hemen her gün Suna’nın yanındaydı ve nişan için neler yapacaklarını konuşuyorlardı.

Bu arada köşkte başka bir hazırlık daha vardı. Mustafa’nın eşi Zeynep bu yaz köyüne gidecek, yeni evi görecekti. Suna birkaç hafta kalmalarına müsaade etmişti. Ayrıca evden kullanılmayan eşyalardan da ayırıp köye götürmesi için ona vermişti. Birkaç parça perde, bir halı, biraz mutfak malzemesi.

Turan da bu ziyaret için heyecanlıydı. Çetin’e anlatırken, “Yeni aldığımız evimizi ve kahvehaneyi göreceğiz. Amcam çalıştırıyor orayı. Köyün en güzel yerinde,” diyordu. Ama Çetin’den ayrı kalacağı için her ikisi de üzgündü. “Sen merak etme Çetin! Çok kalmayacağız. Zaten oradaki çocukları tanımiyorum ben.”

Çetin koşarak odasına gidip, elinde bir fotoğraf ile geri geldi. Dedesinin onu fotoğrafçıya götürdüğü zaman çektiği

kendi resmini getirmişti. “Al bunu, yanında götür. Orada başka çocuklarla tanışırsan onlara benim resmimi gösterip, en iyi arkadaşım, dersin.”

Turan memnuniyetle resmi alıp eşyalarının arasına koydu. İki gün sonra yola çıkacaklardı. Zeynep, Mustafa’yı ziyarete gitti. Mustafa bir sene daha yatacağı hapiste. Zeynep’e, “Beni köyde soranlara hala hapiste olduğumu söyleme,” dedi. “İşleri bırakıp gelemediğimi, seneye beraber geleceğimizi söylersin.”

Turan ve annesi on beş gün sonra köyden döndüler. Turan yokken Çetin hep günleri saydı. Bahçenin parmaklıklarına yapışıp, artık gelmeleri lazım, diye bekledi. Nihayet geldikleri gün onları bahçe parmaklıklarının arkasından görüp hemen Turan’a seslendi. Turan da annesinin önünden koşup bahçe parmaklıklarının önüne geldi sevinçle, “Çetin sana anlatacağım çok olaylar var,” diye heyecanla anlatmaya başladı.

Annesi de arkasından ona seslenip eşyaları taşımasına yardım etmesini söylüyordu. Turan ona tepki vermeden devam etti, “Gerçekten de köy çok güzeldi. Bir sürü arkadaşla tanıştım.” Ama annesinin arkasından çekistirip söylenmesine daha fazla direnemedi, “Hemen geliyorum,” diyerek eşyalarını alıp içeri götürdü.

Beş dakika geçmeden koşarak geri geldi. Çok uzun zamandır birbirlerini görmemiş gibi sarıldılar. O sırada Turan’ın gözü sağ taraftaki köşke takıldı. Bir sene evvel satın alınmış ve tamiratyapılmıştı. Şimdi balkonda iki çocuk duruyordu. Balkondaki çocukları işaret ederek Çetin’e, “Taşındılar mı?” diye sordu. Çetin dönüp bakarken çocuklar da onlara bakıp el salladılar. Turan hemen onlara seslendi, “Taşındınız mı?”

“Hayır, henüz tadilat bitmedi. Birkaç ay sonra

taşınacakmışız.”

Turan bilmiş bir şekilde, “Güle güle oturun!” dedi.

Sonra yine konuşmalarına döndüler. Turan’ın keyifle köyü anlatmasını dilerken bir ara Çetin de ona, “Biliyor musun, yakında teyzemin nişanı olacak,” dedi. Damat adayı Burhan Bey ile tanışmıştı. “Burhan amca bana bisiklet alacağını söyledi. Ama annem izin vermedi. Burada bisiklet sürecektir yer yokmuş.”

Çıkıp kameriyedeki salıncaklı koltuğa oturdular. Turan köyü, evlerini, kahvehaneyi, arkadaşlarını, hiç durmadan anlatıyordu. Köyün etrafındaki tarlaları, koyun sürülerini, ineklerden süt sağmalarını, kahvehanede çay içmesini, evlerinin küçük meydana bakan balkonunu, oraya çıkıp oradan nasıl çocuklarla konuştuğunu, annesinin verdiği sıcak sütü orada meydana seyreterek içişini hep gururlanarak anlattı. Çetin de o anlattıkça hayranlıkla dinliyor, sorular soruyor, anlattıklarını hayal etmeye çalışıyordu. Turan’ın köy hikâyeleri haftalar geçtikçe seyreterek devam etti.

Suzan çok güzel bir nişan yaptı. Herkes bu karardan çok mutluydu. Çetin de enişteyi yani Burhan Bey’i çok seviyordu. Evde hiçbir sorun yoktu. Nişanlılar başlangıçta çok mutlu gözüküyorlardı ama bir zaman sonra sık sık dargınlıklar başladı. Bazen Çetin Burhan Bey’e, teyzesi ile darıldılar mı diye soruyordu. Burhan Bey de ona, sen üzülme, biz barışırsız, diye cevap veriyordu. Gerçekten de bir süre sonra dargınlık bitiyor ama sonra yine bir başkası başlıyordu.

Bu arada Mustafa’nın cezası bitti, erken tahliye oldu. Geldiği gibi de tekrar şoförlük görevine başladı.

Bir pazar Çetin’in dedesi, anneannesi ve teyzesi köşke geldiler. Çetin, “Burhan amca yok mu?” diye sordu.

Suzan, “Biz ayrıldık artık!” dedi. Engin ve Suna şaşırdılar.

Daha önceki dargınlıklarda ayrılma kelimesi hiç kullanılmamıştı. Suzan devamını getirmeyince, Münir Bey'e ve eşine baktılar. Onlar da ses çıkarmadılar. Münir Bey bilmediklerini ifade eder şekilde ellerini hafifçe yana açıp, boynunu büktü. Suzan kalkıp mutfığa gittiği sırada Engin'e, "Sen bir şey duydun mu Burhan'dan?" diye sordular. O da bir şey bilmiyordu.

O sırada Çetin ağlamaya başladı. Bir yandan gözünden dökülen yaşları silip, burnunu çekiyor bir yandan da "Burhan amca bana maç topu getirecekti," diyordu. Şaşkınlıkla gülme birbirine karıştı. İçeri gelen Suzan onu duymuştu. "Ben sana hepsini alırım," diyerek sarıldı.

Çetin onu itti, "Ben seni hiç sevmiyorum," deyince Suna araya girdi, "Öyle söylenmez teyzeye," diyerek kızdı.

Nişanın neden bozulduğu anlaşılamadı. Birkaç gün sonra Burhan şirkette Engin'in yanına uğradı. Çetin'e söz verdiği maç topunu ona vermesi için Engin'e bıraktı. Engin, "Kusura bakma Burhan," dedi. "Sizin neden ayrıldığınızı hiç kimse anlayamadı."

"Ben de anlayamadım Engin. Bir gün Suzan, bu iş yürümeyecek, nişanı atalım, dedi ve bitirdi. Zaten biliyorsun son zamanlarda neden olduğunu anlayamadığım sık sık dargınlıklar çıkarıyordu."

"Neyse kardeşim üzülme sen! Bundan dolayı kimseyi suçlayamaz."

Aradan iki ay geçti. Münir Bey'in bir seyahatte olduğu için ofiste bulunmadığı bir gün Burhan istifasını verip işten ayrıldı. Engin ona mani olmaya çalıştı ama dinletemedi.

İşlerin yoğun olduğu bir dönemdi. Engin çoğu zaman geç saatlerde gelebiliyordu eve. Burhan'ın ayrılmasından iki gün

sonra akşam işten yine yorgun bir şekilde geldi ve yemekten sonra erkenden yattı. Suna onu uyandırdı. "Burhan gecenin bir vakti sarhoş bir vaziyette annemlerin kapısına gidip dayanmış. Rezil olduk herkese! Gitmiyormuş kapıdan. Seni dinler belki."

"Burhan böyle davranacak birisi değildir," dedi Engin ama bir yandan da kalkıp giyindi. Mustafa ile beraber hemen Münir Bey'in evine gittiler. Burhan kapının önünde oturuyordu.

Engin'i görünce ayağa kalktı, "Abi sen mi geldin?"

"Burhan nedir bu halin? Neden yaptın bunu?"

"Abi öğrenmek hakkım değil mi benim? Neden yaptı bunu bana? Bu kadar basit mi bu iş yani?"

"Bak Burhan, gece yarısı sarhoş bir şekilde kapıya dayanmak bunu öğrenmenin yolu değil," derken Burhan'ın koluna girip arabaya doğru yürümeye başladı. Burhan karşı koymadı. "Konusacaksan medeni bir şekilde gündüz vakti, önceden haber vererek gelirsin."

Mustafa'ya Burhan'ı evine bırakmasını, sonra gelip kendisini buradan almasını söyledi. Dönüp eve girdiğinde Suzan çok sinirliydi. "Ayrılmamın sebebini soruyormuş," dedi. "Yaptığı şu hareket dahi ondan ayrılmama yeter."

Engin daha önce Burhan'ı methedip tavsiye eden kişi olarak onu müdafaa etmesi gerektiğini hissetti, "Seninle evlenmeyi ne kadar istediğini biliyordun. Bu şekilde ayrılmak onu çok üzdü. Bu yaptığı doğru değil elbette, ayıp etti ama onu da biraz anlamak gerekir. İki gün önce istifasını verip şirketten ayrıldı."

Suzan biraz yatıştı. Engin eve dönüp uyumaya çalıştı. Ertesi gün Burhan Engin'in ofisine geldi. "Çok özür dilerim. Bu yaptığım hareket en azından bana hiç yakışmadı. Onun için sadece senden özür dilerim. Suzan'a gelince, ben onun

oyuncağı değildim. Fırlatıp attı beni. Çok ağırıma gitti. İçince de kendimi kaybettim.”

Bu konu da böylece kapandı. Burhan tekrar gözükmeydi. Suzan da ondan tekrar bahsetmedi. Engin birkaç ay sonra arkadaşının bir bankada işe girdiğini öğrendi. Neden ayrıldıkları hiç konuşulmadı. Engin’in anladığı kadarıyla zaten ortada ayrılmalarına sebep olacak bir olay yoktu. Belki de Suzan evlenme fikrine kendini alıştırıramamıştı.

Suzan Çetin’e çok düşkündü. Bu düşkünlüğü nişanın bozulmasından sonra gittikçe arttı. Okulu, dersleri, kıyafetleri, alışverişi gibi konuların hepsinde Suna’dan daha fazla ilgileniyordu onunla.

Yeni arkadaşlar

Çetin yine bahçe demirlerine sarılmış sokağı seyrediyordu. Kâğıt helva almaya giden Turan’ın geri dönmesini bekliyordu. Sokağın ucunda bir elinde bir kâğıt helva, diğer elinde bir ekmek ile belirdi Turan. Bahçeye girince doğru kamariyeye gidip elindeki helvayı masanın üstüne koydu. Sonra Çetin’e, “Bak şimdi ne yapacağım!” dedi. Bahçeden çıkıp denizin kenarına gitti. Ekmekten küçük parçalar koparıp yüksekten denize doğru atmaya başladı. Önce yakında uçmakta olan bir martı geldi. Sonra iki üç derken orası martı doldu. Turan’ın koparıp fırlattığı ekmek parçalarını bazen havada kapıyorlardı. Çetin bahçe demirlerinin arkasında gülerek bu manzarayı seyrediyordu. O sırada yoldan geçen her zaman gördükleri bir çocuk Çetin’e seslendi, “Sen kafesinden çıkamıyor musun?”

Çetin anlamadı, “Ne dedin?”

“Oğlum, seni kafese koymuşlar çıkamıyorsun, dedim.”

Çetin bir şey söyleyemedi. Demir parmaklıklara baktı, bunlara kafes diyor, diye düşündü.

Turan dönüp o çocuğa baktı, “O senin gibi sokak çocuğu değil,” dedi.

Diğer çocuk yürümeye devam ederken bu sefer Turan’a baktı, “Sen mi benim gibi sokak çocuğusun?” dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Turan arkasından bağırdı, “Sen bu mahallenin kâhyası mısın?” Çocuk hiç tepki vermedi.

Turan başını sallayarak bahçeye geri geldi. “Parayla sadece bir helva alabildim. Geri kalanıyla da kuşlara ekmek aldım.” Helvayı dikkatlice eşit bir şekilde ikiye böldü. Salıncağa oturup keyifle yemeye başladılar.

Turan hiç durmadan bir şeyler anlatıyordu, “Gelirken ekmekten bir parça da çarşıda bir köpeğe attım. Peşime takıldı. Neredeyse buraya kadar gelecekti. Bir dahaki sefer martılara getirmeyeyim. Köpeğe vere vere buraya kadar getireyim. Çok güzel bir köpek, burada gördüklerimize hiç benzemiyor ...”

Çetin bir gün okuldan geldiğinde komşu köşkte bir faaliyet gördü. Dikkat edince pencerelere perdelerinin takıldığını fark etti. Birkaç gün sonra da bir nakliye arabası gelip eşyaları indirdi. Turan’la beraber onların eşya taşımalarını seyrettiler. Daha önce selamlaştıkları çocukları göremediler. Çetin, “Arkadaşlarımız gelseydi balkona çıkar bize selam verirlerdi,” dedi.

Aradan dört gün geçti. Turan evde üst kata çıkıp koşarak Çetin'in yanına geldi, "Komşular gelmiş!"

"Ne biliyorsun geldiklerini?"

"Köşk'ün bütün lambaları yanıyor."

Balkona çıkıp beraber baktılar. Köşk ıslıl ıslıldı. Bahçedeki lambalar bile yanıyordu.

Artık kış gelmişti. O kış boyunca sadece arada balkondan konuşup selamlaştılar. Yazın başlarında köşkün sahipleri bir tanışma çayı verdiler. Çocuklar da gelsin birbirleriyle tanışsın istediler. Turan yine köye gitmişti. Bu sefer babası ile beraberdiler.

Çetin annesiyle beraber gitti. Evin oğlu Cem, Çetin'den üç yaş büyüktü. Kız kardeşi Ceyda ise Çetin'den iki yaş küçüktü. Çetin'e Turan'ı sordular.

"Turan köye gitti," dedi Çetin.

"Nasıl yani? Ne arıyor köyde?"

"Esas evi orada onun."

"Turan senin abin değil mi?" diye merakla sordu Cem.

Çetin de saf bir şekilde, "Tabi benim abim. Ama bizim şoförümüzün oğlu o," diye açıkladı.

"Peki, geri gelmeyecek mi daha?"

"Gelecek elbette, okula gidiyor burada. Zaten bizim köşkün alt katında kalıyorlar burada."

On beş gün sonra Turan döndü. Çetin'in yandaki köşke gidip çocuklarla tanıştığını öğrenince, "Biz de bir doğum günü kutlaması yapalım, onları çağıralım," dedi.

"Benim yaş gününe daha çok var," dedi Çetin.

"Bu önümüzdeki pazartesi benim yaş günüm," diye gülümsedi Turan. Aslında onun doğum gününe de daha çok olduğunu Çetin de biliyordu. "Komşular nereden bilecek ki?"

Bu fikir Çetin'in de çok hoşuna gitti. Gülerek beraberce çatı katına çıktılar. Orada daha önce kullanılıp kaldırılmış olan bayram, yılbaşı kutlamalarından kalan ne kadar balon, bayrak gibi süsler varsa hepsini aşağı indirip bahçeyi süslediler. Suzan geldiğinde onların bahçedeki süslemelerini gördü. Komşu çocukları davet etmek için Turan'a uydurma bir doğum günü kutlaması yapmak istediklerini anlayanca o da onlara yardım etmek istedi. Çetin zor bir çocuk değildi. Bir şey için tutturduğu olmazdı hiç. Arada sırada bir şey istediğinde de Suzan onun isteğini yerine getirmek, onu mutlu etmek için koştururdu. Zeynep'e kurabiyeler yaptırdı. Turan'a bir yaş günü pastası ısmarladı.

Suna da yeni komşularına haber verdi, "Çocuklar bir kutlama düzenlediler, sizin çocuklarla bir arada olsunlar diye. Başka kimse yok, siz de çocuklarla beraber teşrif ederseniz hem sohbet eder hem de çocukları mutlu ederiz."

Bu zaten komşularının arzuladığı bir teklifti. Yeni taşındıkları yerde komşularla ilişkileri geliştirmek istiyorlardı. Tanışma çayından sonra çok isabet olduğunu düşündüler ve memnuniyetle kabul ettiler.

Ertesi gün çocuklar heyecanla bekledi. Öğleden sonra komşular geldi. Sadece kendilerinin çağrılmış olması onlara daha samimi bir hava vermişti. Hemen kaynaştılar. Kızları Ceyda Turan'a ve Çetin'e Turan abi, Çetin abi diye hitap ediyordu. Çok neşeliydiler. Anneleri çaylarını içene kadar bahçede oturdular sonra çocukları bırakıp eve çıktılar. Çocuklar kendi başlarına kalınca Turan onları güldürecek konular bulup anlatıyordu. Cem, Turan'dan sadece bir yaş büyük olmasına rağmen oradaki en büyük çocuk olduğunu düşünerek daha bir abi gibi davranmaya çalışıyordu, "Bakın çocuklar," dedi

“İyi ki sizin bu bahçeniz bizim de büyük bir balkonumuz var. Onlar olmasa hep evin içinde yaşayacaktık.”

Akşamüzeri anneleri gitmeye kalkınca çocuklar biraz daha kalmak için ısrar ettiler. Zaten köşkler yan yana olduğu için geç kalmamalarını söyleyerek kabul ettiler. Ama çocuklar zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Hava kararana kadar oynadılar. O zaman Turan hemen koşup bahçedeki lambaları yaktı. Bahçe aydınlanınca bütün süslemeler daha güzel göründü. Daha oynamaya devam edeceklerdi ama nihayet anneleri kendi evlerinin balkonundan artık gelin diye seslenince evlerine döndüler.

Suna komşulara her ne kadar çocukların partisi dese de, Turan’ın uydurma yaş gününün hediyesi alınmıştı. Çetin arkadaşına bir hediye almak istediğini teyzesine söylemiş. Suzan da hemen Çetin’in isteğini yerine getirip her ikisine de birer kol saati almıştı. Saatler onları çok mutlu etti. Kendilerini büyümüş hissettiler. Bilhassa Turan ikide bir saate bakıyor saat on oldu, saat bir oldu, zaman ne çabuk geçiyor diyerek kendince büyük gibi davranıyordu.

Köye gidiş

Yine yaz vakti gelmişti. Turan ve ailesi köye gitmeye hazırlanıyorlardı. Turan köye gitmeyi istiyor ama Çetin’in de onunla beraber gelip köyünü, evini, kahvehanelerini görmesini de bir o kadar arzu ediyordu. Bunun için Çetin’e telkinde bulunuyordu. “Sen istersen annenler seni kırmazlar. Benimle köye gelsen o zaman ne kadar eğleniriz. Ama benim böyle söylediğimi deme annelere. Sen kendin çok istediğini söyle, olmazsa ağla.”

Çetin Turan’ın sürekli anlattığı köyü görmeyi çok istiyordu. Bu düşünce Çetin’in hoşuna gitti. Artık on yaşına gelmişti. Bu isteğini annesine söyleyince Suna, “İlahi çocuğum! Senin aklına neler geliyor!” diyerek bu isteğini önemsemedi. Fakat sonraki günler Çetin’in aynı konuyu sürekli dile getirmesi, hatta bazen söylerken ağlaması üzerine dayanamadı. Onun çocuğu aslında hiç ağlayan bir çocuk değildi.

Durumu kocasına anlattı. Engin ilk önce Suna gibi geçici bir heves diyerek baktı. Ama sonra öyle olmadığını anlayınca, neden olmasın diye düşündü. Suna’ya, “Çetin, Zeynep ve Mustafa’nın elinde büyüdü. Ona bakmakta bir sıkıntı çekmezler. Zaten bu çocuk çok eve bağlı büyüyor. Bu değişiklik onun için de iyi olabilir,” dedi.

Suna, “Suzan’a da soralım,” dedi. Çetin’e ne kadar düşkün olduğunu biliyor, onun Çetin için en iyisini isteyeceğini düşünüyordu.

Suzan duyunca önce çok tepki gösterdi, “Kusura bakmayın ama ben sizin aklınızdan şüphe ederim. Nasıl siz yanında olmadan Çetin’i gönderirsiniz.”

Suna, “Suzan o zaman sen konuş Çetin’le,” dedi. Engin ses çıkarmadı.

Ancak Suzan Çetin’le konuşunca onu durdurmanın zor olduğunu anladı. Gitmesine engel olursa çok üzülecekti. Çetin’in üzülmesine dayanamadığı için o da fikrini değiştirdi ve Suna ile konuşup, gitmesinin daha iyi olacağını söyledi. Hatta onun yolculuk hazırlıklarını da Suzan yapmaya başladı. Engin de Çetin ile beraber gidip bir iki gün kaldıktan sonra dönmeye karar verdi.

Çetin köye gideceğine çok sevinmişti. Turan’ın bütün ona anlattıklarını kendisi de göreceği için çok heyecanlanıyordu.

Bir gün Turan Çetin'e, "Köyde yürüyemeyen bir çocuk var. Benim yaşımda. Annesi onu okula sırtında götürüyor. Eğer bir gün param olursa ona bir tekerlekli sandalye alacağım," demişti. Onun bu söylediği Çetin'i çok etkilemişti.

Teyzesi onun eşyalarını hazırlarken, "Sen ne götürmek istiyorsan bavuluna onları koyayım," deyince aklına Turan'ın anlattığı bu çocuk geldi. Teyzesinin kendisine olan zaafını biliyordu, "Ben özel bir şey istemem teyze. Ama orada benim yaşımda bir sakat çocuk varmış. Ona bir tekerlekli sandalye götürmek istiyorum. Babamın bana verdiği harçlıklarımdan biriktirdiğim parayı vereyim, yeterse sen alır mısın? Ben de köye götürürüm."

Teyzesi onun bu düşüncesinden çok duygulanmıştı. Çetin'e sarıldı, "Sen harçlığını sakla. Ben sana alırım," dedi.

Teyzesi Çetin'in bavulunu hazırlarken Turan ve Çetin de Turan'ın köydeki arkadaşlarına götürmek için Çetin'in kullanmadığı oyuncaklarını, birkaç defter kalemi, çarşıdan aldıkları balonları, evden topladıkları yemiş ve şekerlemeleri bir çantaya doldurdular.

Yola çıkacakları sabahın öncesinde Çetin heyecanından neredeyse hiç uyuyamadı. Sabaha doğru kalktığı anda hemen herkes ayakta idi. Kendi otomobilleri ile gideceklerdi. Mustafa ve Zeynep hep trenle, otobüsle aktarma yaparak bin bir zahmet çekerek gidiyorlardı. Bu sefer Çetin de geleceği için Engin böyle daha iyi olacağını söyledi. Otomobille bile oldukça uzun bir yoldu. Bir gece Ankara'da, bir gece de Sivas'ta kalıp ertesi gün köye gideceklerdi. Eşyalar yüklendi. Suzan'ın bulup aldığı tekerlekli sandalye taşınabilmesi için sökülmüş vaziyette arabanın üzerine bağlanmıştı.

Engin, Çetin'in neşesini gördükçe bu kararlarının doğru

olduğunu kabullenmişti. Çetin ve Turan arabanın penceresinden dışarı bakıp birbirlerine gösterdikleri her şey hakkında mütemadiyen konuşuyorlardı. Çetin için her şey yabancıydı. O bildiği birçok şeyi kitap ve resimlerinden tanıyordu. Yolda önce bir çay molası, sonra da bir tesiste yemek molası verdiler. Çetin ve Turan yemekten sonra kendilerine birer gazoz almak için babalarından izin aldılar. Turan ağızları açılmış iki gazoz şişesi ile geldi birini Çetin'e uzattı, "Arabada giderken içeriz," dedi. Çetin alırken memnun olmuş anlamında gülerek başını salladı. Gazozlarını içtikten bir süre sonra önce Çetin sonra Turan uyuyakaldılar.

Ankara'da otele girdiklerinde hava kararmıştı. Engin kendileri ve şoförü için ayrı iki oda tutmuştu. Otel odasında kalmak Mustafa ve ailesi için olduğu kadar Çetin için de çok farklı bir deneyimdi. Sabah yine erkenden yola çıkacakları için otel yakınındaki bir kebapçıda karınlarını doyurup erkenden yattılar.

Sabah telefonun çalması ile uyandı Çetin. Uyku sersemi bir şekilde babasının telefonu açıp teşekkür ettikten sonra kapadığını gördü. Sonra Çetin'e, "Hadi kalk bakalım. Yola çıkıyoruz," dedi.

Kalkıp perdeyi aralayarak dışarıya baktı. Gökyüzü yeni ağarıyordu. "Kim aradı telefonla baba?" diye sordu.

"Otel görevlisine sabah bizi erkenden uyandırmasını söylemişim. Eskiden kapıyı çalıp kaldırırlardı. Şimdi yeni moda çıkmış, telefonla uyandırıyorlar."

Sabah birbirlerini görür görmez Çetin Turan'a koşup, "Bizim odayı telefonla arayıp uyandırdılar bizi," dedi heyecanla.

Turan da aynı şekilde, "Bizi de!" diye cevapladı. Beraberce gülüştiler.

Ankara'dan sonra yol daha tenhalaştı. Arada sırada kamyonlarla karşılaşıyorlardı ama çok az otomobil vardı. Geçtikleri şehirlerin hiç birisi İstanbul ya da Ankara gibi değildi. Çok az sayıda evlerin olduğu yerleşim merkezlerinden geçerken buralara köy diyorlardı. Çetin köyün nasıl bir yer olduğunu anlamıştı biraz. Yerleşim yerlerinin haricinde çoğunlukla orta Anadolu'nun düzlüklerini kaplayan bozkırın monotonluğu çocukların çok ilgisini çekmemişti. Birbirleriyle konuşacak konuları kalmayınca uyuyakaldılar.

Sivas'ta kaldıkları otel Ankara'dakinin yanında çok iptidai kahyordu ama Çetin'in yine de hoşuna gitmişti. Gördüğü her şey onun için yeniydi. Ertesi gün yine erkenden yola çıktılar. Birkaç defa mola vererek sonunda hava kararmasına yakın bir vakitte Güzeltepe'ye vardılar.

Köy meydanındaki kahvehanenin önünde arabadan indiklerinde onları Kadir karşıladı. Telgraf çekip haber verdikleri için Engin ve Çetin'in de geleceğinden haberdardı.

Kahvehanenin önündeki ağaçların altında masalara oturdular. Çetin dönüp kahvehaneye baktı, küçük eski bir yerdi. Ankara'ya giderken durdukları tesiste Turan'a, "Sizin kahvehane de böyle bir yer mi?" diye sormuştu. Turan ona, "Bunlar büyük tesis, bizimkisi köy kahvehanesi daha küçük tabii ki," dediğinde hayalinde o tesisin daha küçüğü bir yer canlandırmıştı ama böyle bir yeri beklemiyordu.

Ortalık karardı. Biraz sonra lüks dedikleri bir lambayı yakıp kapıya çıkarttılar. Ortalığa bir beyaz ışık saçıldı. Daha sonra aynı lambadan muhtar da getirdi. Ortalık daha da aydınlandı. Sonra köylü yavaş yavaş kahvehaneye doldu. Önce gelenler sonra gelenlere misafirleri tanıtırken, bizim İstanbullu Doktor Bey'in oğlu ile torunu, diyerek anlatıyorlardı.

Köylünün biri Engin Bey'e köyü methediyordu, "Beyefendi, bizim köy buraların en güzel köyüdür. Çok sulaktır, tarlası boldur. Büyük şehir gibi olmaz elbet ama biraz çaba sarf edilse şahane yer olur. Ama gayret yok bizim köylüde."

Savaş gazisi bir köylü lafa karıştı, "Yusuf sen de bizim birliğin kumandanı gibisin. Savaşırken bize mütemadiyen hadi aslanlarım, ileri, ileri! Bir asker döndü geri baktı, kumandanım sen niye geridesin?"

"Misafirlerimiz yol yorgunudur," diyerek Kadir onlar adına konuştu. Kahvehanenin arkasındaki eve geçtiler beraberce.

Üst kata çıkarken ellerine bir fener aldılar. Merdivenleri onun ışığında görerek çıktılar. Kahvehanenin üstüne doğru uzanan önü balkonlu odayı Engin ve Çetin için hazırlamışlardı. Kadir, "Siz yer yatağında rahat etmezsiniz diye iki tane somya alıp yerleştirdim diyerek onlara odayı gösterdi."

Engin, "Sağ olun," dedi, "Gerçi o kadar yorgunuz ki nerede olsa uyuruz."

Çetin ilk gecedden biraz yerini yadırgadı, yatağında yalnız yatmak istemedi. Babasının yanına çıkıp öyle uyudu.

Sabah uyanınca hazırlanıp kahvehaneye indiler. Kahvaltıyı oraya hazırlamışlar. Turan, "Hadi elimizi yüzümüzü biz seninle çeşmede yıkayalım," diyerek Çetin'i alıp meydanın bir kenarındaki büyük çeşmeye götürdü. Yıkanırken bir yere el salladı, "Bak Çetin, sana bahsettiğim çocuk. Adı Hüsnü."

Çetin başını kaldırıp gösterdiği istikamete baktı. Uzaktaki bir evin penceresinden bunlara gülerek el sallayan çocuğu gördü. Turan çocuğa daha sonra geleceğiz diye işaret etti. Çocuk anladım diye başını salladı.

Kahvaltılarını yaptıktan sonra Turan, "Hadi şimdi işe başlayalım," dedi. Kendi hazırladıkları çantadan ceplerine

şeker doldurdu, eline resimli dergilerden aldı. Çetin’le beraber çıktılar.

İlk önce Hüsnü’nün evine gittiler. Turan onunla yine pencereden konuştu. Elindeki resimli dergileri uzatırken Çetin’i gösterdi, “İstanbul’daki arkadaşım Çetin, bizimle beraber geldi,” dedi gururla.

Hüsnü, “Hoş geldin Çetin! Turan seni çok anlattı bana,” dedi gülümseyerek.

Çetin de, “Merhaba,” dedi. “Bana da çok anlattı sizi ve köyü. Öyle merak ettim ki, bu sefer ben de onunla geldim. Sana bir hediye getirdik ama şimdi yanımızda değil. Mustafa amca hazırlasın, öyle getireceğiz.”

“Hediye mi? Neymiş ki o Mustafa amca hazırlasın?”

Turan elini dudaklarına götürdü, “Şşt!” dedi Çetin’e. Sonra da Hüsnü’ye dönüp, “Hele biraz meraklan bakalım. Öyle peşinen söylemek yok. Tadı kaçır!” Cebinden birkaç tane şeker çıkarıp uzattı.

“Şeker mi getirdiniz? Bu muydu hediye?”

Turan, “Yok oğlum! Esas hediye bu değil! Dedik ya, onu sonra getireceğiz,” derken Çetin’e döndü, “Hadi bakalım, gidip diğer çocukları bulalım.”

Hüsnü onların arkasından merakla bakarken oradan ayrıldılar. Köyün tek katlı küçük ilkokulunun bahçesinde toplanmış oyun oynayan sekiz dokuz çocuk vardı. Turan hepsiyle selamlaştı. Onlara da Hüsnü’ye söylediği gibi aynı gururla, Çetin’i tanıttı. Sonra da ceplerine doldurduğu şekerleri dağıttı çocuklara. Çocuklar şekerleri yerken Çetin’e bir sürü soru sordular. Çetin hepsiyle hızlıca kaynaştı. Beraberce birkaç saat köyde dolaşp vakit geçirdiler.

Bir süre sonra kahvehaneye geri geldiler. Engin’in oturduğu

masanın etrafı kalabalıktı. Başta muhtar ve okul öğretmeni olmak üzere diğer köylülerle sohbet ediyorlardı.

Turan babasının yanına koşup, “Baba tekerlekli sandalyeyi kurdun mu?” dedi. “Hemen götürmek istiyoruz.”

“Yok,” dedi “Henüz fırsat bulamadım.”

“Ama ne zaman kuracaksın? Hüsnü’ye söyledik bugün götüreceğiz diye!”

“Tamam, tamam! Hazırlarım şimdi. Ama sizin de vazifeniz var.”

“Neymiş vazifemiz?” dedi Çetin.

“Kahvehanede bize yardım edeceksiniz. Kahvelerini, çaylarını içenlerin boşalan fincanlarını bardaklarını toplayacaksınız. Siz çalışın, ben de tekerlekli sandalyeyi kurarım o arada.”

Çocuklar hemen işe koyuldular. Ortada gördükleri tüm boş fincanları, bardakları hemen toplayıp Kadir’in yanına, çay ocağına götürdüler. Sonra beklemeye başladılar. Çetin bu görevi çok ciddiye almıştı. Kadir kime kahve veya çay götürse, boşaldığı zaman hemen almak için adamın başında beklemeye başladı. Bu defa insanlar rahatsız oldular. Çetin’i çağırıp izah ettiler, “İnsanların başında beklemene gerek yok. Bitirdikten beş dakika sonra alabilirsin.”

Anladım, diye başını salladı. Teyzesinin aldığı saat kolundaydı. Bu sefer saatine bakmaya başladı. Bitirdikten sonra beş dakika geçsin diye bekliyordu. Bu iş zormuş, diye düşündü. Ama sonra Turan’ın nasıl yaptığına baka baka o da öğrendi nasıl yapılacağını.

Sonunda Mustafa, kurup hazırladığı tekerlekli sandalyeyi alıp kahvehaneye getirdi. Çocuklar alıp götürmek için hemen başına koştular. Kahvehanedeki köylüler de meraklanmıştı.

Mustafa açıkladı, “Salih abinin oğlu Hüsni için getirdiler İstanbul’dan,” dedi.

Bir kısmı kalkmış sandalyeyi inceliyordu. Daha önce hiç tekerlekli bir sandalye görmeyenler çoğunlukta idi. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

“Nereden bilmişler ki Salih abinin oğlunu?”

“Kesin Doktor Bey’in marifetidir bu. O bilmiştir.”

“Çok hayırsever adam!”

“Mustafa’nın oğlu Turan söylemiş işte!”

“Çocuğun aklına mı gelmiş? Bak hele!”

“Tekerlekleri de kocamanmış. Otomobil gibi kendi mi gidiyor bu?”

“Amma ettin Hasan Dayı, biri oturuyor biri de arkadan ittirerek götürüyor.”

“Ben Erzurum’da hastanede gördüydüm bundan.”

“Gavur malıymış, Alamanya’dan gelmiş!”

“Bizim Hasangilin çakır gözlü oğlu da tahtadan yaptıydı böyle bir koltuk.”

Herkes konuşurken muhtar ayağa kalktı, “De haydi! Beraber götürelim o zaman,” dedi. Çetin ve Turan arabanın arkasına geçip ittirerek götürürken kalabalık bir grup onları takip ediyordu. Onlar evine doğru yaklaşırlarken Hüsni pencerenin önünde onları izliyordu. Kalabalığın önünde Turan ve Çetin’i görünce el salladı. Önlerinde ittirdikleri şeyi fark etti. Ne olduğunu anlamak için doğrulmaya çalıştı. Evin kapısına vardıklarında muhtar kalabalığın önüne geçmişti. Salih tarlada çalıştığı için evde değildi. Hüsni’nün annesi ise Hüsni’nün seslenmesi ile onları karşılamak için kapıya çıkmıştı.

Selamlaştıktan sonra muhtar, “Bak bacım,” dedi.

“Bu tekerlekli koltuğu ta İstanbul’dan Hüsni için getirmişler.

Daha da sırtında taşımaya gerek yok oğlunu.”

Kadıncağz şaşkın bir şekilde hem koltuğa hem de kalabalığa bakıyordu.

“Hadi, getir Hüsni’yü oturtup gezdirelim koltuğunda.”

Kadın dönüp içeri girdi ve kucığında Hüsni ile döndü. Yardım edip, koltuğa oturtular. Hüsni’nün yüzünde sevinçten çok şaşkınlık ifadesi vardı. Ne diyeceğini bilemedi. Sanki gerçek olup olmadığını anlamaya çalışır gibi elleriyle koltuğun sağını solunu yokluyordu.

Turan, “Bu koltuğu sana hediye getirdik Hüsni,” dedi.

“Ben söyledim, Çetin senin için aldı.”

“Bana mı getirdiniz? Yani benim mi olacak bu? Bende mi kalacak?”

“Evet, senin olacak. Sen kullanacaksın.”

Hüsni’nün bir şey demesine fırsat kalmadan annesi Engin Bey’e yöneldi, “Allah razı olsun sizden! Allah ne muradınız varsa versin!” dedi. Engin de duygulanmıştı ne söyleyeceğini bilemedi, “Rica ederiz,” diyebilirdi sadece.

“Şimdi ilk gezimizi yapalım,” diyerek koltuğu itirmeye başladı Turan. Çetin de onun yanına yapıştı. Ama engebeli toprak yolda üzerine Hüsni’nün ağırlığı da binince öyle bekledikleri kadar rahat olmadı. Az kaldı deviriyorlardı. Yanlarında durmakta olan okul öğretmeni yakaladı sapından, “Ben yardım edeyim,” dedi. O sırada Hüsni’nün annesi de elinde bir yelek ile koşturup onu üzerine giydirdi. Hüsni’nün ağzı kulaklarındaydı. Oraya toplanmış olan kalabalık gruptaki herkesin yüzünde bir mutluluk ifadesi belirmişti. Köyün çocukları da toplanıp gelmişlerdi.

Hüsni’yü arabası ile kahvehaneye kadar getirdiler beraberce. Annesi de onlarla beraber gelmişti. Çocukların

hepsi Hüsnü'nün oturduğu koltuğun etrafına toplandı. Kalabalığın mutluluğu Kadir'i etkiledi, "Çaylar da benden olsun!" diyerek servise başladı.

Öğretmen Hüsnü'ye doğru eğildi, "Saz çalmayı öğrenmek istiyordun. Artık bu koltuğunla kahvehaneye gelip gidebilirsin. Ben de sana öğretirim."

Hüsnü'nün annesi ayakta dikilmiş ne yapacağını bilemez şekilde bekliyordu. Muhtar, "Çocukların keyfi çok yerinde. Sen bekleme istersen, ben sonra getiririm Hüsnü'yü," deyince o da rahatlamış bir şekilde eve döndü. Geri giderken başörtüsünün kenarıyla gözyaşlarını siliyordu.

Ertesi sabah Engin İstanbul'a dönmek üzere köyden ayrıldı. Mustafa onu arabayla Erzurum'a kadar götürüp yolcu etti. Çetin'le beraber daha rahat dönerler diye Engin Bey arabanın Mustafa'da kalmasını istemişti. Her ne kadar buna gerek olmayacağını düşünse de, dönmeden önce Çetin'e uslu bir çocuk olması, Mustafa ve Zeynep'e de ona göz kulak olmaları için tembihte bulundu.

Köydeki günler

Engin'in ayrılması ile Turan üst kata taşınmış, Çetin'le aynı odada yatıyordu. Sabahleyin gün ıştırken uyanıyorlardı. Mustafa, Turan ve Çetin'e kahvehanedekinden başka görevler de vermişti. Kahvaltılarını yaptıktan sonra kümesi kontrol edip tavukların yumurtalarını topluyorlar ve tavuklara yem veriyorlardı. Köyde onların yaşıtı olan diğer çocuklar, özellikle büyükbaş ve küçükbaş hayvanlarla ilgilenme konusunda onların yaptığından çok daha fazlasını yapıyorlardı. Çetin bu hayvanlara

yanışmaya korkuyordu. Turan da bu konuda pek tecrübeli sayılmazdı. Neyse ki Kadir'in yaşça onlardan çok daha büyük olan oğlu Osman bu işleri çok kolaylıkla hallediyordu. Onlar sadece sağılan sütleri taşımalarına yardım ediyorlardı. Kahvehanedeki görevleri de devam ediyordu. Ancak Mustafa onlara sadece akşamüzeri kahvehanenin nispeten kalabalık olduğu zamanda bir iki saat çalışmalarının yeterli olacağını söylemişti.

Çetin köydeki tüm çocuklarla tanışmış, kaynaşmıştı. Sabah görevleri biter bitmez Turan'la beraber dışarı fırılıyor, bulabilirlerse diğer çocuklarla, bulamazlarsa kendi başlarına dolaşıyorlardı.

Köyde bir adet vardı, harman zamanı harman yerine gelen çocuklara biraz buğday verilir onlar da aldıkları buğdayı köye at arabaları ile getirilen elma, kayısı, erik gibi meyvelerle takas ederlerdi. Şimdi de köyde harman zamanıydı ve Turan ile Çetin bu işi çok sevdiler. Her gün bir başka harmana gidip buğday alıyor, o gün hangi meyveyi bulurlarsa ya da hangisini canları çekerse onu alıyorlardı. Meydandaki çeşmede yıkadıktan sonra üst kattaki balkona çıkıp meydanı seyrederek yiyorlardı. İstanbul'da bir dilim elmayı zor yiyen Çetin burada iki üç elmayı arka arkaya yiyordu.

Bazen Hüsnü'yü evinden tekerlekli sandalyesi ile alıp kahvehaneye getiriyorlardı. Sandalyeyi daha usturuplu bir şekilde sürmeyi öğrenmişlerdi. Öğretmen daha önce söylediği gibi Hüsnü'ye bağlama çalmayı öğretmeye başlamıştı. Arada beraber türkü söylüyorlardı. Hüsnü henüz bağlama çalmakta iyi değildi ama sesi çok güzeldi.

Bir gün Çetin ile konuşurlarken Turan'ın aklına yine doğum günü kutlaması yapmak geldi. İstanbul'dan getirdikleri

defterleri, kalemleri, şekerleri hep çocuklara dağıtmışlardı ama balonlar duruyordu. Koşup babasına söyledi, kahvehanede yapmak istiyorlardı. Balonları şişirip etrafa bağladılar. Köyün tek bakkalından leblebi, fındık aldılar. Burada pasta bulmaları mümkün değildi. Turan'ın annesi Zeynep onlara helva ve çörek yaparken çocuklar da köyü dolaşıp buldukları arkadaşlarına haber verdiler. Öğleden sonra tüm çocuklar toplandılar. Hüsnü'yü de alıp getirmişlerdi. Öğretmen onlara saz çaldı, Hüsnü ile beraber türkü söylediler. Evlerin kimilerinden kadınlar kapı önlerine çıkmıştı. Onlar için de oldukça değişik bir olaydı bu. Uzaktan hem seyrediyor hem de kendi aralarında konuşuyorlardı;

“Neye toplanmışlar bunlar böyle?”“Bizim oğlanla küçük kız da gittiler. Turan'ın doğum günüymüş.”

“Doğum günü de neymiş?”

“Şehirde adetmiş, hangi gün doğduysa her sene o gün eğlence yapıyorlarmış.”

“Hangi gün doğduğunu nereden biliyorlarmış?”

“Orasını ben bilmem!”

İki hafta çabucak geçti. Dönüş vakti gelmişti. Çetin, köyden ayrılacağı için üzülüyor ama ailesine döneceği için de seviniyordu. Bir önceki gün köydeki tüm arkadaşları ile vedalaştılar.

Hemen hepsi Çetin'e tekrar gelmesini söylediler. Mustafa akşamdan eşyaların büyük kısmını arabaya yüklemişti. Sabah gün ışıırken kalkıp Kadir ve ailesi ile vedalaştılar ve yola çıktılar. Sabah erken kalkmış olan birkaç çocuk arabayı görüp arkasından koştu. Turan ve Çetin onlar gözden kaybolana kadar el salladılar.

Dönüş yolu da geliş kadar eğlenceliydi. Artık Çetin'e

yabancı gelen pek bir şey yoktu. Şehir hayatında göremeyeceği birçok şeyi burada geçirdiği iki hafta içinde tanımıştı.

Ağaçlardan meyve toplamış, dereye balık kovalamış, bir sürü hayvan tanımıştı. Hangisi manda, hangisi inek biliyor, koyunu keçiden, tavuğu ördekten hindiden ayırt ediyordu. Tarlalarda ekili ürünlerin bile bir kısmını tanımıştı. Bir tarlanın yanından geçerken, buğday başaklarını tanıyıp, burada buğday ekmişler, diye Turan'a gösteriyordu.

Farklı insanları ve farklı hayatları da görmüştü. Belki henüz geçim sıkıntısı nedir bilmiyordu ama yine de insanların şehirdekinden çok daha farklı yaşantıları olabileceğini anlamıştı. Tarlalarda alın teri dökerek çalışan insanları, ayağında ayakkabı olmayan çocukları görmüş, hatta onlardan bazılarıyla arkadaş olmuştu.

Yine de insan sevgisi aynıydı. İnsanların imkânları kısıtlı bile olsa, misafirperverliklerini, paylaşmaktan duydukları sevinci burada çok daha iyi anlamıştı. Turan'ın ona İstanbul'dayken anlattıklarından kat kat fazlasını öğrenmişti. Çetin kendisini büyümüş hissediyordu.

İstanbul'a döndüklerinde Suna ve Suzan onu kapıda karşılayıp kucakladılar. Engin eve dönene kadar Çetin köyde gördüklerini, yaşadıklarını, öğrendiklerini mütemadiyen anlatmış, daha da anlatmaya devam ediyordu. Öğrendiklerinin bir kısmını Suna ve Suzan bile bilmiyordu.

Birkaç hafta içinde Engin oğlundaki olumlu değişiklikleri görmüştü. Daha önceleri daha kırılgan, çekingen olan Çetin, şimdi daha dışa dönük birisi olmuştu. Bazen yediği yemekler hakkında yorum yapıyor, köyde yedikleri ile karşılaştırıyordu. Bazen de, orada insanlar kendi tarlalarında yetiştirdikleri buğdaydan ekmek yapıyorlar, burada bizim yediğimiz

bu ekmekler için nereden buğday geliyor, diye sorgulayıcı olabiliyordu.

Çetin, haftalarca dedelerine, babaannesine sürekli köyden bahsetti. Anlatacak inanılmaz çok şeyi olmuştu. Onlar da bu durumdan çok mutlu olmuşlardı.

Turan ve Ceyda

Çetin çok arzu etmesine rağmen tekrar köye gidemedi. Avrupa’da çıkan savaş bütün dünyayı etkilemişti. Türkiye savaşa girmemişti ama etkisini çokça yaşadı. Birçok ürünün temininde sıkıntı yaşanıyordu. Birçok ticarethanede olduğu gibi Engin’in şirketinde de işler yavaşlamış, tasarruf faaliyetleri artmıştı. Mustafa sadece Engin’in şoförlüğünü değil aynı zamanda şirketin de işlerini yapmaya başlamıştı. Araya giren bu savaş yıllarında Çetin okuluna ve derslerine odaklandı.

Çetin liseden sonra iktisat okudu. Turan ise liseyi bir sene uzatarak bitirmiş, sonra hukuk fakültesine girmişti. Üç sene devam etti ama birinci sınıftan öteye geçemedi, bıraktı. Komşu köşkteki arkadaşları Cem üniversiteyi bitirmiş, yüksek lisans eğitimine devam ediyordu. Kardeşi Ceyda ise üniversiteye devam ediyordu. Bütün bu geçen zaman zarfında onlarla arkadaşlıkları ilerlemişti. Turan çok yakışıklı bir delikanlı olmuştu ve Ceyda ile flörte başlamıştı. Ceyda da çok güzel bir genç kız olmuştu. Çocukluğunda olduğu gibi çevresine ilgi gösteren, cana yakın bir kızdı.

Suna’nın babası Münir Bey artık iyice yaşlanmıştı. Rahatsızlıkları arttıkça şirkete gidip gelemez oldu. Engin’in şirketteki sorumlulukları arttı. Suzan babası ile meşgul

olmaktan ablasına pek az uğrayabiliyordu. Daha çok Suna onlara gidiyordu. Çetin okul çıkışlarında dedesine uğruyor, eve annesiyle beraber dönüyorlardı.

Münir Bey’in rahatsızlıkları ilerledi ve üç sene sonra vefat etti. Suzan, Burhan ile ayrılığının etkisiyle evlenme fikrinden tamamen uzaklaşmıştı. Resmi bir görev almamasına rağmen şirkete de gelip gidiyor ve babasının işlerini takip ederek ona yardımcı oluyordu. Münir Bey’in vefatından sonra Engin’in, “Senden daha bilgili ve daha güvenilir kimi bulabiliriz ki,” diye teşvik etmesiyle Suzan şirkette yöneticiliğe başladı.

Okulu bittikten birkaç sene sonra Çetin de şirkete çalışmaya başladı. Önce küçük görevler aldı ama her şeyi hızlıca öğrendi ve birkaç sene içinde hem Suzan’ın hem de babasının yardımcılığını yapmaya başladı. Engin bir süre sonra şirketin genel müdürlüğünü Suzan’a, yardımcılığını da Çetin’e bırakarak daha önce kayınpederi Münir Bey’in yaptığı gibi şirketteki kendi yetkilerinin hepsini devretti. Aslında emekli olmak için genç sayılırdı. Suzan kâğıt üzerinde genel müdürdü ama bu görevi uzun bir süre sürdürme niyeti yoktu. Hem Engin’in hem de Suzan’ın esas niyetleri her şeyin başına Çetin’in geçmesiydi. Ama biraz daha pişmesi ve öğrenmesi gerekiyordu. Şimdilik Engin de sıkça şirkete uğruyor ve hemen her konuda onlara, özellikle Çetin’e yardımcı olmaya çalışıyordu.

Turan’ın babası Mustafa da Engin ile beraber emekli oldu. Eşi Zeynep’i alarak köyüne döndü. Turan ne yapacağına karar verememişti. Engin’in yönlendirmesi ve teşviki ile Çetin gibi şirkette alt seviye bir yöneticilik görevine başladı. Köşkten ayrılıp kendine ayrı bir daire tuttu.

Araya giren okul yıllarına rağmen Çetin ile arkadaşlıkları hala çok iyiydi. Fırsat buldukça beraber vakit geçiriyorlardı.

Ancak Çetin, Turan'ın Ceyda ile olan ilişkisinden rahatsız oluyor, bu konudaki fikirlerini Turan'a söylemekten de çekinmiyordu, “Onların belli bir hayat seviyesi var, lüks yaşamaya alışkınlar. Sen ona bunu veremezsin. Senin vereceğin yaşantıya da Ceyda dayanamaz. Şimdi uzaktan davulun sesi güzel geliyor. Ama sonra çok sıkıntı yaşayabilirsin.”

Ama Turan Ceyda'nın kendisine duyduğu ilgiyi biliyor ve vazgeçmek istemiyordu, “Ceyda ile sıkça görüşüyoruz. Ben Ceyda'yı çok beğeniyorum. Onun da bana ilgisi var.”

Çetin Turan'a anlatmaya çalıştı, “Bak şu meyve tabağını görüyor musun? Bunun içinde çok çeşitli meyve var; elma, armut, üzüm, portakal, mandalina. Bizim arkadaş grubu gibi her çeşit mevcut. Hepsi bir arada duruyor. Kimse bu meyveleri neden bir araya koymuşlar demiyor. Ama satın almaya kalkınca öyle olmuyor. Hepsinin fiyatı farklı olduğu için ayrı ayrı tartılıyorlar. Maalesef sen de Ceyda ile beraber tartılamıyorsun.”

Turan Çetin'in sözlerini dinleyecek durumda değildi. Ceyda'ya ciddi anlamda tutulmuştu. Turan yakışıklı olduğu gibi, sosyal ortamlarda becerikli, esprili, hemen her mevzuda konuşabilen biriydi. Girdiği ortamda kendini sevdirep dinletirdi. Ceyda da onu bu özellikleri ile değerlendiriyor ve başka türlü düşünmek istemiyordu.

Çetin, Ceyda'nın ailesinin bu durumdan haberdar olmadığını düşündü. Gerçi Turan ile Ceyda'nın ilişkisi henüz görüşme, konuşmadan daha ileriye gitmiş değildi. Ama Ceyda'nın ailesinden onların görüşmesine yönelik en ufak bir müdahale ya da kısıtlama görmemişti. Belki bir süre sonra Turan olmasa da Ceyda bu ilişkinin yürüyemeyeceğini anlar ve vazgeçer diye düşündü.

Ancak düşündüğünün tersi oldu. Turan bir gün onun yanına geldi, “Ceyda diyor ki, eğer Çetin abim ile konuşursa, abim seni tanıdığı için bizim görüşmemize olumlu bakar. Ben de abime seni çok sevdiğimi söylerim. O zaman abim bizimkilere seni över, methederse onlar da bizim birlikte olmamıza rıza gösterirler. Yani bu iş sana kaldı Çetin.”

“Turan sen deli misin!” dedi Çetin. “Bir kere, siz birbirinizi seviyorsanız, sizin isteğinizden önce benim münasip görüp rızasını sormama kızar Cem. Ayrıca, bana dönüp, benim kardeşim nerede oturacak, Turan ona hangi yaşantıyı verecek, sen istediğine göre bir bildiğin var herhalde, derse ne derim?”

Turan bozuldu ama devam etti, “Sen bizim isteğimizi ileteceksin sadece. Zaten Ceyda kendisi de konuşacak.”

Çetin daha fazla konuşup arkadaşını incitmek istemedi. Cem'den gelebilecek her hakareti göze alıp konuşmaya gitti. “Cem kardeşim, bana çok zor bir iş verdiler. Nasıl söyleyeyim bilmiyorum. Yalnız Turan çok değerli bir çocuktur. Elinden tutulmaya değer,” diyerek Turan'ın Ceyda'ya olan ilgisini anlattı.

Cem tahmin ettiği gibi davranmadı. “Çetin, Turan senin abin gibi. Sen başka türlü hareket edemezdin elbette. Ayrıca bizim Ceyda'nın ona zaafı olduğunun farkındayım. Keşke şartlar uygun olsaydı,” dedi. “Ama değil! Bu ilişkinin yürümesi bence imkânsız. Ben yakında doktora çalışmalarım için Fransa'ya gideceğim. Ceyda muhtemelen benim yanıma gelip tahsiline orada devam edecek. Bence sen bunu münasip bir dille Turan'a söyle. Turan şurada kaç senelik arkadaşımız, incitmek istemem. Ben de İngiltere prensesini isterim ama vermezler. Yaşamın kanunu böyle.”

Eve gelirken bunları Turan'a kırmadan nasıl söylemesi gerektiğini düşündü. Bir şey bulamadı. Bunu insanı incitmeden

söyleyecek bir yol yok. İncinecek elbette. Yeni doğan çocuklar bile doğdukları şarta göre ölçülüyorlar. Allah insanları eşit yaratmıyor. Biri güzel diğeri çirkin. Biri akıllı diğeri kıt zekâlı. Biri sağlam diğeri sakat. Evet, Çetin Bey, dedi kendi kendine, Allah'ın sağlayamadığı eşitliği sen nasıl sağlayacaksın. Ne söyleyeyim diye sıkılmana gerek yok, olduğu gibi söyle.

Bu düşünceler içinde Turan'ın yanına geldiğinde Turan ona ne oldu diye sormadı bile. Yüzünden belli oluyordu. “Hiçbir ümit yok mu sence?” dedi.

“Maalesef! Yol boyu seni kırmadan bu işi nasıl anlatırım diye düşündüm ama bir yolu yok sanırım. Seni rahatlatır mı bilmiyorum; Cem seni sevdiğini ama yaşamın kanunları olduğunu söyledi. İnsanlar gördüklerine alışır, isterler. Görmeyince unuttur, vazgeçerler, dedi.”

Turan Çetin'e baktı, “Beni kırmadın, üzülme. Vazifeni fazlasıyla yaptın. Senin söylediğin gibi manav bile elmayı elma, armudu armut fiyatından tartıyor.” Biraz sessizce oturdu, sonra çıkıp gitti.

Bu olaydan sonra, Cem ve Ceyda ile daha az görüşür hale geldiler. Sonbaharda Cem ve Ceyda beraberce Fransa'ya gittiler. Turan bu olaydan sonra Ceyda ile tekrar konuştuysa bile bundan Çetin'e bahsetmedi. Arkadaş toplantılarına daha az katılır oldu. Çok fazla bir zaman geçmeden okul arkadaşlarından başka bir kızla görüşmeye başladı. Üstelik bu kız Ceyda'nın olduğundan bile çok daha varlıklı bir ailedendi.

Çetin, Turan'ın zengin olmakta gözü olmadığını biliyordu. Ceyda ile bir araya gelememelerine olan isyanını yine benzer bir ilişki yaşayarak göstermek istediğini düşünüyordu.

Ancak bu hırısı Turan'a pahalıya mal oldu. Görüştüğü bu kıza Turan'ın bir servet avcısı olduğunu söylemişler. Daha önce

Ceyda ile görüştüğü, onunla olan ilişkisi yürümediği için hemen peşinden başka bir zengin kızın peşine düştüğünü anlatmışlar. Kız gelip Turan'a sordu, “Sen daha önce Ceyda'yı mı seviyordun?”

Turan yalan söylemedi; “Biz Ceyda ile çocukluğumuzdan beri arkadaştık, birbirimize bir alışkanlığımız olmuştu. Birbirimizi sevdik ya da öyle zannettik ama ailesi razı olmayınca o da vazgeçti, ben de,” dedi. “Bunu bana neden sordun?”

“Senin için servet avcısı diyorlar.”

Bu sözler Turan'ın çok ağırına gitti. Kızla olan ilişkisini hemen bitirdi. O arkadaş grubu ile bütün irtibatını kopardı. Kendine çok kızdı. Bir servet avcısı değildi ama o kızla olan ilişkisinin aslında Ceyda ile ayrılmasına bir tepki olduğunu kendisine itiraf edememişti. Bu yüzden böyle bir suçlama ile karşı karşıya kalmış olması herkesten önce kendi suçuydu. Bir karar verdi; babasının yanına köye dönecekti. Çetin ise Turan'ı bu fikrinden vazgeçirmeye çalışıyordu.

Engin'in kazası

Her ne kadar tüm görevlerini Suzan'a ve Çetin'e devretmiş olsa da Engin yine de şirketin faaliyetlerini takip ediyor, onlara yardımcı olmak için kendisi bilfiil çalışıyordu. Bir cuma günü iş bağlantısı yapmak üzere İzmit'e gidecekti.

Suna, “Engin, ben de seninle geleyim,” dedi. “İzmit'te kuzenim Sevim'e uğrarım. Çoktandır görüşemedik.”

Engin, “Sunacım, ben sabah gidip akşam dönerim diye düşündüm. Sevim'e uğrayacaksak benim işler yetişmez. Ama bir gece otelde kalıp ertesi gün dönersek olur. Ertesi gün

cumartesi nasıl olsa.”

“Ertesi güne kalamayız canım. Suzan’la plan yapmıştık. Arkadaşlara güne gideceğiz.”

“O zaman sana sözüm olsun. Bir dahaki sefere seni de götüreceğim.”

Mustafa ayrıldıktan sonra yeni bir şoför tutmuşlardı ama o da Mustafa gibi aynı zamanda şirketin işlerine de bakıyordu. Engin, şirketin başka işlerine bakabilsin diye şoförü tüm gün meşgul etmek istemedi. Arabayı kendi kullanarak gitti İzmit’e. Yol boyu Suna’yı düşündü. Onun hiçbir isteğine itiraz etmezdi. Şimdi İzmit’e götüremediği için rahatsız olmuştu.

Suna, Engin’in akşam yemeğine kadar döneceğini umuyordu. Ancak saat gece dokuz olmasına rağmen gelmemişti. İşi uzadığı için yola geç çıkmıştır, diye düşündü. Saatler geçtikçe ve Engin’den haber alamadıkça hem Suna’nın hem Çetin’in endişesi arttı. Sonunda gece yarısına doğru telefon çaldı. Çetin telefona koşup açtığı anda babasının sesi yerine dedesinininki duydu.

Çetin’in yanına gelip telefonla konuşmasını izleyen Suna onun Engin ile konuşmadığını anladı, “Kim arayan? Ne olmuş?” diye heyecanla sordu.

Çetin ona cevap vermedi, “Nasılmış peki durumu?” diye sordu telefonda.

Bunu duyunca Suna daha da endişelendi. Çetin’in koluna sarıldı, “Ne olmuş Engin’e?” diye heyecanla sordu.

Çetin, “Tamam! Biz hemen geliyoruz!” diyerek kapadı telefonu.

Annesinin ellerinden tuttu, “Babam bir kaza geçirmiş,” dedi duraksayarak. “Ama iyiymiş merak etme. Dedem aradı, ona ulaşmışlar. O da hemen kaldırıldığı hastaneye gitmiş. Şimdi

ambulans ile buradaki kendi çalıştığı hastaneye getireceklermiş.”

Suna o kadar heyecanlanmıştı ki, Çetin’in söylediği şeyleri tam olarak idrak edememişti, “Nereye kaldırmışlar? Hadi hemen gidelim!” dedi.

Hastaneye vardıklarında şirketten birkaç kişinin daha orada olduğunu gördüler. Suna durumun sandığından daha ciddi olduğunu düşündü. Ambulans henüz gelmemişti. Çetin orada gördüğü şirket yöneticilerinden daha fazla bilgi aldı. Babası Maltepe civarında bir kamyon ile çarpışmış ve arabası ile şarampole yuvarlanmış. İçerisinden güçlükle çıkarmışlar. Yakındaki bir hastaneye götürmüşler. Bir şekilde önce babasına, yani Doktor Bey’e haber ulaşmış. O da hemen hastaneye yetişmiş. Orada daha fazla müdahale edemeyecekleri için ambulans ile kendi çalıştığı bu hastaneye getiriyorlarmış.

Biraz sonra Suzan, ardından da Turan geldi. Hemen Çetin’in ve Suna’nın yanına koştular. Ambulansın gelmesi için acil servisin kapısında bekliyorlardı. Sonunda ambulans gözüktü. Aracın arkasından önce Doktor Bey indi. Çetin, ondan daha detaylı bilgi alabileceğini umuyordu. Ancak Çetin dedesini görünce durumun sandığından daha vahim olduğunu anladı. Doktor Bey açıklama yapmak bir yana, onları görecektür durumda bile değildi. Arkasından indirilen sedyenin başına eğilmiş bir yandan sedyeyi indirenlere dikkatli olmaları için söyleniyor, bir yandan da acil kapısında onları karşılayan doktor ve hastabakıcılara izahat veriyordu. Sedyede sırt üstü yatan adamın ise Engin olduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Yüzü gözü şişmiş, her tarafına kan oturmuştu. Boğazına bir hortum giriyor, koluna bağlanmış bir serum torbası gözüküyordu.

“Ameliyathane hazır mı?” dedi Doktor Bey sesini yükselterek, “Hemen almalıyız!”

Sedyenin yanında ilerlerken etrafına hızla bir bakınan dedesi Çetin'i görünce ona, "Çok kan lazım olacak!" dedi.

Diğer doktor ve hastabakıcılarla yanında koşar adım sedyeye beraber içeri girerlerken, Doktor Bey sedyede yatan oğluna, "Dayan Engin!" diye seslendi. "Sakın bırakma! Kurtaracağız seni!"

Doktor Bey ameliyat yapmayı çoktan bırakmış ve emekli olmuştu ama tüm hastane personeline ve doktorları tanıyordu. Kıyafetlerini giyinip ameliyathaneye onlarla beraber girdi.

Çetin tam anlamıyla şok olmuştu. Ne yapacağını bilemez vaziyette kalmıştı. Turan daha itidalliydi, Suna ve Suzan'ı oradaki koltuklara oturttu. İhtiyaç duyulacak kan verme işini de Turan organize etti. Çetin ile beraber şirketten kan grubu uyan iki kişi daha kan verdiler.

Suna çöktüğü koltukta kıpırdamadan oturuyordu. Engin ile yaşadığı hayatı düşündü, tanışmalarını, evlenmelerini, Çetin'in doğumunu. Engin hiçbir gün onu üzmemişti. Hem kendisine hem etrafına karşı her zaman çok kibar olmuştu. Kayınvalidesi ve kayınpederi de öyleydiler. Sıkışık oldukları her an yanlarında olur, başka zamansa varlıklarını dahi hissettirmezlerdi. Onu kızları gibi kabul etmişlerdi.

Suzan ablasının omuzlarına sarılıp, "Artık bize dua etmek düştü abla," dedi. "Dua et! Allah'tan ümit kesilmez!"

Suna ellerini açtı, "Ya rabbim, bütün umut senin kararında. Kocamın yaşamasını sağla. Şimdiye kadar verdiğin bu mutluluğu bozma," diye yalvardı.

Yarım saat sonra Çetin koridorun ucunda dedesini gördü. Bitkin ve yorgun bir şekilde onlara doğru yürüyordu. Oğlunu ameliyata yetiştirmek için koştururken ki enerjik halinden eser yoktu. Çetin koşup onun yanına gitti. Doktor Bey torununun

koluna sarıldı, "Engin'imi kaybettik! Kurtaramadım oğlumu!" derken gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

Diğerleri de Çetin'in arkasından gelmişlerdi. Üzerinde hala ameliyathane kıyafetleri olan Doktor Bey'in söylediğini duydular. Suna ve Suzan hıçkırıklara boğuldu. Çetin ise, "Şimdi ne olacak?" dedi. Ona kimse cevap vermedi ama o hala boş bir şekilde bakınarak kendi kendine aynı şeyi tekrarlıyordu, "Ne olacak şimdi?"

O kadar çok tekrarladı ki, biraz sonra dedesi başını kaldırıp torununa baktı. Biraz önce kaybetmiş olduğu tek evladı için gözlerinden yaşlar boşalan Doktor Bey şimdi vakur bir şekilde ayağa kalkıp Çetin'i omuzlarından tutup sarstı. Onun şokta olduğunu anlamıştı. Yüzüne tatlı sert iki tokat attı. Yanlarına gelmiş olan Turan'a dönüp, "Siz toplanıp eve geçin! Ben buradaki işlemlerle ilgileneneğim," dedi.

Suna, "Kocamı görmek istiyorum ben! Engin'i görmek istiyorum," diye inledi.

Doktor Bey, "Yavrum şimdi olmaz!" diyerek Suna'ya sarıldı. Turan onları toparlayıp eve götürdü.

Evlilik teklifi

Engin'in cenazesinin üzerinden birkaç gün geçmişti. Çetin şirkete döndüğü ilk sabah, babasının ofisinin önünde dikilmiş onun boş masasına bakıyordu. Hastanede dedesinden tokat yediğinde kendine gelmişti ama aslında hala aynı şeyi düşünüyordu; şimdi ne olacak? Suzan zaten neredeyse sadece temsili olarak şirketteydi. Her ne kadar resmi bir görevi gözükme bile şirketin gerçek yöneticisi Engin'di. Öldüğü gün

bile şirket için çalışıyordu. Şimdi koca şirket Çetin'in omuzlarına kalmıştı. Bunun altından nasıl kalkacaktı. Şirkette çalışmaya başlayalı çok olmamıştı. Henüz hiçbir işi doğru düzgün öğrenemediğini düşünüyordu. Ayrıca annesi de tek başına ayakta duracak yapıda birisi değildi. Onun da desteğe ihtiyacı vardı. Evet, şimdi ne olacak?

Babasını düşündükçe metaneti kayboldu. Gözleri doldu, yaşlar akmaya başladı. Birkaç gündür annesinin, dedesinin yanında dik durmaya, onların acılarına destek olmaya çalışmıştı. Ama şimdi kendini artık tutamayıp ağlamaya başlamıştı.

“Başınız sağ olsun Çetin Bey!” diye birisinin kendi omuzuna şefkatle dokunduğunu fark edince gözünden akan yaşları silerek arkasına döndü. Henüz bir hafta önce işe başlayan sekreteri Berrin'in üzgün yüzünü gördü.

“Henüz kendisini tanımaya fırsatım olamamıştı maalesef ama çok üzüldüm gerçekten,” dedi Berrin. “Kendi babamı da tanıyamamıştım zaten. Ben bir yaşımdayken ölmüş.”

Hep neşeli ve güler yüzlü olarak görmüştü Berrin'i. Bu üzgün yüzüyle bile çok alımlı, duru bir güzelliği olduğunu fark etti.

Çetin var gücüyle kendini şirketin işlerine verdi. Suzan da elinden geldiği kadar Çetin'e yardımcı olmaya çalışıyordu. Ancak Çetin korktuğu kadar sıkıntı çekmedi. Birkaç ay sonra hemen her konuya hâkim oldu. Hatta bazı konularda yeniliklere ihtiyaç olduğunu görüp anlaması kendine olan güvenini artırdı. Suzan'ın yardımına artık ihtiyaç duymuyordu.

Eğer istemiyorsa şirkete gelmek zorunda olmadığını söyledi, “İşler yüzünden anneme yeteri kadar vakit ayıramıyorum. Hiç değilse senin onun yanında olman daha iyi olur.”

Suzan yavaş yavaş şirketten ayağını kesti. Genel müdürlük görevini de resmi olarak Çetin'e devretti. Çetin şirketin farklı alanlarda büyüyebileceğini öngörerek yeni elemanlar aldı, şirketi büyüttü. Bir senenin sonunda işleri daha da artmış, babasından bile daha fazla çalışır hale gelmişti.

Nadiren eve erken geldiği bir gün teyzesi ve annesi ile beraber akşam yemeği yiyorlardı. Teyzesi ona, “Annenle konuşuyoruz, senin artık evlenmen lazım Çetin!”

Onların böyle bir şey söylemesine pek de şaşırmış gözükmeden hemen cevap verdi Çetin, “Henüz olmaz! Üç sene sonra.”

Annesi lafa girdi bu sefer, “Oğlum benim de yaşıml ilerliyor,” dedi. “Elim ayağım tutar, aklım başımdayken torunlarımı görmek istiyorum. Ayrıca Engin'den sonra tek başıma bu büyük köşkte kalmak bana çok zor geliyor. Ben Suzan ile beraber baba evimde oturmak istiyorum. Biz birbirimize arkadaş oluruz. Ama senin de yalnız kalmanı istemiyorum. Sen evlenirsen burada eşinle oturursun. Ben de baba evime içim rahat giderim.”

Çetin “Teyzemi sana arkadaşlık etsin diye eve göndermem iyi olmadı galiba,” dedi gülümseyerek. “İkiniz kafa kafaya verip benim başımı bağlamaya karar vermişsiniz.”

Sonra daha ciddi bir sesle devam etti, “Şirketin işleri büyüyor. Benim şimdilik başka bir şeyle ilgilenmeye vaktim yok. Hem teyzem zaten sürekli burada, yalnız değilsiniz işte.”

Çetin'in bu olumsuz tavrına rağmen iki kız kardeş Çetin'e uygun bir kız bulmak için arayışa geçtiler. Akrabalar ve

tanıdıklarıyla görüşüp önerilen kızları değerlendiriyorlar, bir kısmını kendileri münasip görmüyor, onların münasip gördüklerini de Çetin istemiyordu. Ancak annesi ve teyzesinin bu faaliyetleri o kadar arttı ki Çetin kendisi evlenene kadar buna bir son vermeyeceklerini anladı. Aslında Çetin'in bu kadar yoğun iş hayatı içinde ilgisini çeken bir kadın vardı. Onlara şirketteki asistanı Berrin'e ilgi duyduğunu söyledi. Suna ve Suzan önce buna tepki gösterdiler. Onların Çetin'e münasip gördükleri onca uygun aday varken kim olduğu belirsiz bir şirket çalışanı katiyen olmaz dediler. Çetin de onların tekliflerine aynı katılıkla tepki verdi ve hiç birisini kabul etmedi. Çetin'in bu katı tutumu karşısında önce Suzan sonra Suna pes etti, "Sen kimi istersen bul getir. Biz razıyız!" dediler.

Aslında Çetin yine de evlilik için erken olduğunu düşünüyordu. Öte yandan eğer oyalanırsa bu sefer annesinin yine kendi bulduğu adayları dayatmaya çalışacağından çekindiği için bu konuda harekete geçmesi gerektiğini anladı.

Bugüne kadar Berrin'e olan ilgisini ona belli etmemiştir. Üstelik onun düşündüğü başka birisi olup olmadığını bile bilmiyordu. Bir gün öğle yemeği saati yaklaşırken Berrin'in yanına gitti.

"Bugün öğle yemeğini yerken Berrin sen de gel, beraber yiyelim."

Öğlen yemeği için şirkette hemen herkes dışarı çıkarken Çetin yemeğini şirkete getirtip odasında yedi. Berrin önce şaşırды, daha önce Çetin Bey'in hiç böyle bir isteği olmamıştı.

Çetin devam etti, "Öğle yemeğini iki kişilik göndermelerini söyler misin?"

"Elbette Çetin Bey," dedi Berrin.

Yirmi dakika sonra odacı yemek tepsisini getirdiğinde

Berrin de arkasından odaya gelmişti. Çetin, "Buyur lütfen," diyerek masayı işaret etti. Berrin tedirgin bir şekilde oturdu. Yemeğini yerken de Berrin'in hiç rahat hissetmediğini anladı. "Yemek yerken bazı dosyalar hakkında da konuşmak istedim," dedi.

Çetin işlerle ilgili konulardan bahsetti, bazı işlerin durumu ile ilgili bilgi gelip gelmediğini sordu. Berrin biraz daha rahatlamıştı. Bilebildiği kadarıyla cevap verdi. Yemek biterken Çetin ona yemekte eşlik ettiği için teşekkür etti. "Aslında bu kadar zamandır benimle beraber çalışıyorsun ama seni hemen hiç tanımıyorum Berrin. İşten başka bir şey konuşmuyoruz. Yarın öğle yemeği için dışarı çıkalım mı? Ama iş konuşmak yok. Ne dersin?"

Berrin gözlerini kaldırıp Çetin Bey'e, şaşkın bir şekilde baktı ve tereddütlü bir sesle, "Olur, elbette Çetin Bey!" dedi.

Çetin onun bakışlarından etkilenmişti. Ne kadar güzel olduğunu düşündü. Acaba onun hissiyatını anlamış mıydı?

Öğle yemeğinde şirkete çok yakın olmayan bir restorana gitmişlerdi. Çetin'in okuldayken kızlarla arkadaşlıkları olmuştu. Ancak bunların hepsi şimdi ona çok çocukça ilişkiler gibi geliyordu. Ciddi bir ilişki için kendini çok tecrübesiz hissediyordu. Turan olsa benden çok daha güzel konuşur diye düşündü. Sonra işi olacağına bıraktı ve pat diye soruverdi, "Berrin senin sözlün veya düşündüğün biri var mı?"

Berrin, "Hayır, yok!" derken masada su içtiği bardağı devirdi. "Çok özür dilerim! Sizinle böyle karşılıklı oturup yemek yerken heyecanlandım. Elim ayağım birbirine karıştı. Kusura bakmayın!"

"Rica ederim," dedi Çetin. Bu soruyu sormakta çok acele ettiğini düşündü ama bir sözlüsü olmadığını öğrendiği için çok rahatlamıştı. Artık ok yaydan çıktı diyerek devam etti,

“Sen kusura bakma lütfen. Seni huzursuz etmek istemedim. Seni çok güzel buluyorum ve beğeniyorum. Muhtemelen başkaları da böyle düşünmüştür diye öyle sordum.”

Berrin kızardı. Çetin’e bakamadı. Tabacağına doğru bakarak konuştu, “Sizin böyle değerlendirmenize sevindim.”

“Peki, sen beni nasıl değerlendiriyorsun?”

“Rica ederim,” dedi Berrin. “Sizi değerlendirmek benim haddim değil. Siz benim yöneticimsiniz.”

“Yöneticilik filan şirkette kaldı,” dedi Çetin. Berrin ise sadece gülümsedi.

Bu yakınlaşma sonraki günlerde devam etti. Berrin artık kendine daha fazla dikkat ediyordu. Giyimi, makyajı, hareketleri daha özenli olmuştu. Ama Çetin ile konuşurken resmiyetini koruyordu. Çetin ise hala evliliğe hazır olduğundan emin değildi. Berrin’i beğeniyor, güzel buluyordu. Annesinin ona bulduğu adayların hemen hepsi iyi ailelerin bakımlı ve alımlı kızlarıydı. Berrin kesinlikle zengin bir aileden değildi. Ama Çetin’in paraya ihtiyacı olmadığı için bunu zaten umursamıyordu. Öte yandan Berrin’in diğer kızların hepsinden çok daha doğal bir güzelliği vardı. Çetin’i en çok etkileyen yanı da bu doğal güzelliğinin yanında aynı zamanda içten gelen samimi davranışları olmuştu.

Yine de ona âşık olduğundan emin değildi. Ona ümit verdim, diye düşündü. Öte yandan, Berrin tüm samimiyetine rağmen kendisini beğendiğini ima eden hiç bir şey söylememişti.

Berrin ile ilk karşılaştığı anı hatırladı. Çetin şirkette olağan ofis turlarından birini atıyordu. Şirketin ana giriş kapısının tam karşısında personel ofisi vardı. Giren çıkanın bol olduğu bir bölüm olduğu için ihtiyatsız bir şekilde kapıyı rahatça itip içeri girerken farkında olmadan biraz fazla yüklenmişti. O sırada

personel ofisinden dışarı çıkmakta olan Berrin, Çetin’in aniden açtığı kapıdan kendini korumaya çalışırken elindeki evrakı düşürmüş, kâğıtlar etrafa saçılmıştı. Kapıyı açan Çetin karşısında şaşkın bir şekilde kalan Berrin’i ve etrafa uçuşan kâğıtları gördüğünde bunlara sebep olanın kendisi olduğunu anlamadı. “Ne oluyor burada?” diye sormuştu rahat bir şekilde. Berrin de ona öfkeli bir bakış atarak, “İşte bu oluyor!” diye yerdeki kâğıtları göstermişti. Çetin’in bir cevap vermesini beklemeden hızla kâğıtlarını toplayarak kapıdan çıkıp gitmişti. Onun arkasından şaşkınlıkla bakan Çetin sonra personel müdürü ile konuştuğunda Berrin’in genel müdür sekreterliği pozisyonu için başvurduğunu öğrenmişti. Başvuru formunu hemen orada inceledikten sonra kendisi de onay vermiş ve Berrin ertesi hafta göreve başlamıştı. Özellikleri sekreterlik pozisyonu için uygundu ama onu esas etkileyen Berrin’in o öfkeli bakışı attığı andaki kendine güvenli ve samimi tarzı olmuştu.

O sırada Berrin ofisin kapısında belirdi ve en güzel gülümsemesiyle neşeli bir şekilde, “Çetin Bey, kahve getireyim mi?” diye sordu.

Çetin o an kararını verdi. Kahveyi getirdiği zaman Berrin’e, “Yarın akşam yemeğe gidebilir miyiz?” dedi. “Seninle konuşmak istediğim önemli bir mevzu var.”

“Olur,” derken Berrin gülümsedi. Peşinden, “En iyi elbisemi ve ayakkabılarımı giyerim,” diye ekledi.

Ertesi gün Berrin biraz geç geldi. “Kuaförden ancak çıkabildim,” dedi.

Kıyafet, ayakkabı, yeni yapılmış saç onu değiştirmişti. Akşam şirketten çıkınca beraber boğazda bir restorana gittiler. Yemek yiyip biraz neşe bulunca Çetin, “Berrin, benimle evlenir misin?” diye sordu.

Berrin aslında bu yemeğin amacını ve bu soruyu tahmin etmişti. Kendini buna hazırlamaya çalışmıştı ama yine de Çetin'in bu ani sorusunun yarattığı şaşkınlık yüzüne yansdı.

Çetin kalbinin çok hızlı attığını hissetti. Heyecanlanmıştı. Hemen peşinden ekledi. "Kabul edersen çok memnun olurum. Kabul etmezsen bizim durumumuzda hiçbir değişiklik olmayacak."

Berrin'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini Çetin'i çok mutlu eden sevgi dolu bir gülümsemeye bıraktı, "Aslında şimdi içimden çılglık atmak geliyor ama sizi utandırmak istemiyorum," dedi ve hemen ekledi, "Evet! Kabul ediyorum! Son zamanlarda bana olan ilginiz hoşuma gidiyordu ama bu akşama kadar kendi kendime, boşuna umuda kapılma Berrin, diyordum."

Çetin uzanıp Berrin'in elini tuttu ve dudaklarına götürüp öptü, "Artık şu sizli beyli konuşmayı bırakalım lütfen!"

Çetin ayağa kalkıp Berrin'i öptü. Berrin'e duyduğu hissiyat aşk veya değil ama her ne ise onun bu geceki güzelliği ve açık kalpliliği karşısında daha önce olduğundan on kat daha kuvvetliydi artık.

Turan köye dönme kararını Engin Bey'in vefatı nedeniyle ertelemişti. Komşularının çocukları Cem ve Ceyda bu arada Fransa'dan tatil için dönmüşlerdi. Ceyda'nın nişanlandığı duyulmuştu. Ayrıca Ceyda Berrin'in liseden arkadaşı çıkmıştı ve birbirleriyle görüşmeye başlamışlardı. Turan bunu öğrenince hiç işi uzatmadan şirketteki işinden istifasını verdi. Son zamanlarda Çetin ile artık eskisi kadar görüşmüyor, arkadaş gruplarına da

katılmıyordu. Evden işe, işten eve gidip gelir olmuştu.

Turan Çetin'in yanına gelip artık gitme zamanının geldiğini söyledi. "Burada hiç keyfim yok Çetin," dedi. "Bizimkiler de artık yaşlandılar. Köye gitmek benim için en iyisi. Kararım kesin, artık beklemek istemiyorum."

Çetin ısrar edemedi. Giderken Turan ile sarılıp kucaklaştılar.

Çetin, "Bizi unutma Turan!" dedi.

"Ben gene ziyarete gelirim ama sen de bizi unutma. Köyde odan hazır biliyorsun. Gelirsen balkonda sadece elma yemeyiz, rakı da içeriz!"

Hayat arkadaşı

Turan için olduğu gibi Çetin için de yeni bir dönem başlıyordu. Berrin'e onu istemeye geleceklerini söyledi.

Berrin hem alışkanlığından hem de iş yerinde daha samimi bir şekilde konuşmanın yakışık almayacağını düşündüğünden dolayı hala Çetin'e bey diyerek hitap etmeye devam ediyordu. "Çetin Bey," dedi. "Bizim evimiz pek büyük sayılmaz. Mümkünse kalabalık bir ziyaret olmasın. Biz bize olalım."

Zaten Çetin hiç merasim meraklısı değildi, "Ben de öyle tercih ederim," dedi.

Pazar akşamı, annesi, teyzesi, babaannesi ve dedesi ile beraber Berrin'i istemeye gittiler. Berrin'in annesi, abisi ve yengesi onları karşıladı. Üç katlı bir binanın orta katında küçük bir dairede annesi ile birlikte oturuyorlardı. Üst katta da abisi oturuyormuş. Evleri oldukça mütevazı ama gayet muntazam gözüküyordu.

Abisi ile Berrin'in arasında oniki yaş fark vardı. Bir bankada

çalışıyormuş. Kendisi de eşi de kibar ve düzgün karakterli insanlar. İkramları yerindeydi. Abartılı bir davranışları yoktu.

Doktor Bey, “Efendim, sebebi ziyaretimiz belli,” diyerek söze başladı, “Gençler birbirlerini beğenmişler, anlaşımlar. Ama bizim geleneklerimizin gereğini yerine getirmemiz gerekir elbette. Dolayısıyla üstümüze düşen görevi yerine getirmek için buradayız. Efendim, Allah’ın emri peygamberin kavli ile kızınız Berrin’i oğlumuz Çetin’e istiyoruz.”

Önce Berrin’in annesi konuştu, “Siz güzel söylediniz Hayati Bey, gençler birbirlerini beğenmiş, anlaşımlar. Biz de onların rızasına uyacağız artık.”

Sonra Berrin’in abisi söze girdi, “O zaman Berrin’i verdik gitti,” dedi.

İsteme olayı tamamlandıktan sonra eve dönmek üzere arabaya bindiklerinde Suzan hemen konuşmaya başladı, “Berrin çok güzel ve zeki bir kız. Ailesini ben beğendim. İddialı değiller elbette ama çok düzgün bir aile. İsabetli bir seçim yapmışsın Çetin.”

Suzan kimseye konuşma fırsatı vermeden konuşuyordu. Bunu bilerek yapmıştı. Birisinin yanlış bir fikir yürüterek Çetin’in canını sıkmasını istememişti. Ancak buraya gelmeden önce içlerinde en endişeli olan Suna bile onun görüşüne aykırı bir şey söylemedi. Sonuçtan gayet memnun gözüktüyordu.

Köşk alındığı zamandan bu yana esaslı bir tadilat görmemişti. Hem çatı, hem dış cephenin onarım ve bakımının yapılması için hemen bir çalışma başlattılar. İçeride de esaslı bir

tadilat ve boya badana çalışması yapılacaktı. Suna daha önce söylediği gibi kardeşinin yanına taşınmaya karar vermişti ve bu tadilatla beraber eşyalarını taşımaya başladı. Çetin de tadilat bitene kadar onlarla beraber kalacaktı.

Ertesi hafta Çetin ve Berrin nişan yüzüklerini alıp dedesi Doktor Bey ve babaannesinin evine gittiler. Doktor Bey emekliliğinde yağlıboya resim yapmaya başlamıştı. Kapıyı elinde resim fırçası, üstünde önlüğü ile açtı.

“Ressam dedemi görmeye geldik,” diye takıldı Çetin.

Babaanne de onları gülümseyerek karşıladı ama Berrin’e bir tuhaf baktı. İçeri geçip oturdular.

Babaanne, “Hoş geldiniz Çetinciğim!” dedi, “Hanım kızımızı tanıyamadım?”

Çetin ve Berrin şaşkın bir şekilde bakarken, önlüğünü çıkarmış, ellerini bir beze temizleyerek yanlarına gelen Doktor Bey araya girip eşini cevapladı, “Çetin’in nişanlısı.”

Onların şaşkınlığı hala geçmemişti. Daha geçen hafta Berrin’i istemeye gelmişti babaannesi.

“Aa, öyle mi?” dedi babaannesi. “Çok güzel! Sen nasılsın kızım?” diye Berrin’e döndü.

Berrin kibar bir şekilde cevap verirken Çetin Doktor Bey’e dönmüş soru dolu gözlerle bakıyordu. Doktor Bey onların yanına gelip kısık bir sesle, “Son günlerde unutkanlığı iyice arttı,” dedi.

Sonra yine eşine döndü, “Hanım, geçen hafta Çetin’e istemeye gitmiştik ya!” dedi.

Babaannesi bir şey hatırladı mı yoksa başka şey mi anladı belli etmedi ama “Evet, evet! Çok güzel!” dedi. Sonra sanki bir şeyler hatırladı, “Annen nasıl kızım?” diye sordu.

Çetin ve Berrin biraz rahatlamıştı.

Çetin, “Biz bugün nişan yüzüklerimizi aldık ve doğru size geldik. Siz takarsınız diye düşündük,” derken aldığı yüzükleri dedesine uzattı.

“Elbette, elbette! Çok güzel yapmışsınız,” dedi Doktor Bey. Yüzükleri alıp ayağa kalktığı anda duvarda asılı duran oğlunun resmine baktı, “Engin’im de şu an burada olup bu mutluluğunuzu görebilseydi,” dedi. Sonra yüzüklerini takarken, “Eminim babalarınız sizinle gurur duyarlardı. Mutluluk dolu bir birlikteliğiniz olsun!” diyerek ikisini de alınlarından öptü.

Babaanne yatak odasına gidip elinde bir bilezik ile döndü. Bir yandan da söyleniyordu, “Benim küpem ve yüzüğüm vardı, takım halinde. Bulamadım onları, kim bilir nereye koydum. Şimdi bu bileziği takayım, bulunca onları da takarım,” diyerek bileziği Berrin’in koluna geçirdi ve ikisini de öptü.

Doktor Bey, bir şey demedi ama o bahsettiği yüzük ve küpeleri zaten seneler önce Suna’ya düğününde taktığını biliyordu.

“Düğün ne zaman?” diye sordu babaanne.

“Köşkte geniş çaplı bir tadilat başlattık,” dedi Çetin. “Annem zaten bütün eşyalarını teyzeme taşıdı. Ben şimdilik onlarla beraber kalıyorum. Köşk tadilatı biter bitmez Berrin ile beraber taşınırız diye düşündük. O yüzden düğün biraz aceleyle gelecek. Berrin bu arada biraz yorulacak, sonra dinlenir artık.”

Berrin’in bu karardan hiç haberi yoktu. Böyle bir emrivaki olmasına canı sıkıldı. Dedesinin evinden çıktıklarında Çetin onun neşesiz halinin farkındaydı. Sebebini tahmin etti. “Berrin seninle henüz konuşamadım, kararım çok ani oldu,” dedi. “Annem köşke benim yalnız dönmemi istemedi. Tadilat üç sene sürse benim de üç sene onlarla kalmamı istiyorlar. O yüzden ben düşündüm ki düğünü bir an önce yaparız.”

“Çetin Bey,” dedi Berrin, hala alışkanlıklarından kurtulamamış ve ona bey diye hitap etmeye devam ediyordu, “Bunu daha önce konuşmadığımız için bir an şaşırdım ama şimdi sebebini anlıyorum. Ben de hazırlıklarımı mümkün olduğunca hızlı yapmak için elimden geleni yaparım elbette.”

“Çetin!” diye düzeltti onu Çetin, “Bey şirkette kaldı. O zaman şimdi hemen seninle birlikte köşke gidelim. Neler alınacak, neler yapılacak, beraber bakıp konuşalım.”

Berrin’in yüzü yine gülüyordu. Ama eve gidip köşkün eşyalarına, mutfak ve banyonun nasıl yenileneceğine bakınca bu sefer bir endişe sardı Berrin’i, “Ben bunlardan hiç anlamam ki Çetin Bey! Yani, Çetin!”

“Haklısın,” dedi Çetin. “Bu işler beni de aşıyor. Uzmanına başvuracağız, teyzeme! Bu konuları en iyi o bilir!”

“Annene sorsak uygun olmaz mı?”

“Annem bu işlerle hayatta uğraşmaz, nefret eder! Ona sorsak, o da gider teyzeme sorar.”

Teyzesine telefonla konuyu açtılar. Suzan bu konuda kendisine başvurmalarına onlardan daha çok memnun olmuş gibiydi, “Ben Berrin’i yanıma alır hepsini konuşur hallederim. Siz merak etmeyin!” dedi.

Rahatlamışlardı. Bahçeye çıkıp kameriyede kahve içerlerken Çetin Berrin’e artık şirkette çalışmak zorunda olmadığını söyledi.

“Müsaade ederseniz ben çalışmaya devam etmek isterim. Kendimi eve kapatmak istemiyorum. Ama belki farklı bir birimde görev alabilirim. Siz nereyi uygun görürseniz.”

“Berrin, siz yok biz var artık. Her şeye beraber karar vereceğiz.”

“Daha önce muhasebede çalışmıştım. Burada da belki

benzer bir görev alabilirim.”

“Olabilir,” dedi Çetin. Sonra muzip bir şekilde gülümseyerek ekledi, “Aslında ileride çocuklarımız olduğunda evinde onlarla beraber olmak isteyeceksin bence. Ama bunu o zaman düşünürüz.”

Berrin mahcup bir şekilde gülümsedi.

Çetin uzanıp nişanlısının elini ellerinin arasına aldı, “Biz birbirimizi, iç dünyamızı tanımadan evlenmeye karar verdik. Ama önemli olan hüsnüniyet. Her gün biraz daha tanıyor ve yaklaşıyoruz. Mesela ben doğal yaşamı çok severim. Yorulunca bu kameriye gelir oturur, bahçeyi izleyerek dinlenirim. Ama yalnızlığı da sevmem. Ailemle, dostlarımla bir arada olmak isterim. Buraya yabancılar giremez, sadece ailem ve dostlarım. Bundan sonra da seninle beraber burada oturacağız. Merak ettiğin soruları bana rahatlıkla sor. Yeter ki açık kalplilikle olsun. Zaten ben senin en çok açık ve samimi konuşmanı beğeniyorum.”

Sonra elini bırakıp ona sarıldı, öptü. Berrin, “Teşekkür ederim Çetin,” dedi. “Böyle konuşman beni çok rahatlatıyor. Sen de bütün sorunlarında bana açık ol ki, varlıklarımız birbirimizi yormak yerine birbirimize huzur versin. Şimdi madem bu konuları konuşuyoruz, ben hemen size bir hususu sormak istiyorum.”

“Tabii elbette,” dedi Çetin. Siz demesine aldırmadı, yavaş yavaş düzelecek diye düşündü.

“Benim liseden arkadaşım sizin de komşunuz olan Ceyda nişanlanıyor, biliyorsunuz.” Çetin bildiğini ifade eder şekilde başını salladı, Berrin devam etti. “Beni ısrarla nişanına çağırırdı. Ben artık eski Berrin değilim, rastgele gidemem, artık nişanlıyız. Ama bu iş o kadar hızlı gelişti ki nasıl hareket edeceğimi bilemedim.”

Çetin aslında daha zor bir soru bekliyormuş gibi, “Aman canım, sorduğun şeye bak!” dedi rahatlamış bir şekilde. “Elbette katılacaksın. Beraber gideceğiz. Ceyda bizim çocukluk arkadaşımız. Sen hazırlanırsın ben gelip seni alırım, öyle gideriz.”

Ceyda’nın nişanından dönerlerken Berrin bütün geceyi zihninden geçirdi. Çetin onu almaya geldiğinde çok kibardı. Annesine, nişandan gece geç döneceklerini ama endişe etmemesini, kendisinin eve getirip bırakacağını söylemişti. Kendisi de nişandaki samimi havanın etkisiyle artık ona rahatça Çetin diye hitap etmeye başlamıştı. Çetin gece boyunca onu yanından ayırmamış, herkese nişanlısını gururla tanıtmıştı. Bunları düşünürken Berrin’in yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı.

Çetin ona baktı, “Neden gülüyorsun?” dedi.

“Bu gece ilk defa kendimi zorlamadan sana hep Çetin diye hitap edebildim. Bu çok hoşuma gitti.”

Sonraki günler evin ve düğünün hazırlıkları ile geçti. Çetin evin tadilatını takip ederken Suzan da Berrin ile beraber yeni eşyaların seçimi için geziyorlardı.

Çetin bazı günler dedesine uğruyordu. Babaannesinin unutkanlığı hızla artmaya başlamıştı. Çetin’i oğlu Engin kabul

etmiş, Suna neden gelmedi diye soruyordu. Berrin'i ise hiç tanıımıyordu, “Ne kadar güzelsin! Kızım sen bekâr mısın?” diye soruyordu.

İki ayda her şey tamamlandı, düğün günü geldi. Berrin çok heyecanlıydı. Çetin, onun elini neredeyse hiç bırakmadı. Berrin ile beraber tüm misafirlerle tek tek ilgilendi. Düğün hazırlıklarında titiz davranmış ve bir eksik olmaması için gayret etmişti. Akrabaları, arkadaşları, şirket çalışanları ve hatta hatırlı müşterilerinden oluşan büyük bir kalabalığı davet etmiş, büyük ve gösterişli bir düğün organize etmişti. Muazzam bir düğün pastası ısmarlamış, Berrin'in mutlu olması için ne gerekiyorsa yapmıştı.

Düğünden sonra köşke geldiklerinde oldukça yorulmuştu ama her şeyin yolunda gitmesinden dolayı huzur içindeydi. Berrin ona “Sen düğünlerden hoşlanmam demiştin ama bu akşam her şey çok güzeldi. Çok emek harcamışsın.”

Çetin, “Evet, sevmem aslında. Birbirini tanımayan insanların bir arada yemek yiyip dans ederek zoraki eğlenmesi gibi gelir bana. Ama yapılması da gerekiyor.”

Balayına bir hafta sonra çıktılar. Roma'da bir hafta geçirdiler. Birkaç ay içinde Berrin'in hamile olduğu anlaşıldı. Karnı hızla büyüyordu. İkiz beklediklerini öğrenince işi bıraktı. Zor bir hamilelik dönemi oldu. Çocuklar doğduktan sonra da yardımcı olması için eve bir çocuk bakıcısı aldılar. İki erkek çocukları oldu. Adlarını Kaan ve Hakan koydular.

Çetin hastanede onların ikisini birden kucağına aldığı anda her ikisi de sessizce ona bakıyorlardı. Çetin, “Bunlar çok uslu olacaklar sanırım,” dedi. Büyüyüp ayaklanana kadar bakıcının da yardımı sayesinde pek sıkıntı çekmediler. Ama yürümeye başlamalarından sonra çok hareketlendiler. Bakıcıyla beraber bile onlara yetişmekte zorlandılar. Çetin işten geldiğinde onlarla

vakit geçirmeyi çok seviyordu. Oyuncaklarla oynamaktan ziyade daha hareketli oyunlar oynamayı sevdikleri için kimi zaman Çetin'i evin içinde koşturuyorlar, kimi zaman da onu at yapıp üstüne biniyorlardı. Çetin yatağa yatar yatmaz yorgunluktan sızıyordu.

Berrin ona, zaten yorgun geliyorsun, evde biraz dinlen, dese de, Çetin, ben onlarla oynarken işimi unutuyorum zaten dinlenmiş oluyorum, diyordu.

Doktor Bey

Böylece günler sükûnet içinde geçerken bir gün Çetin'e dedesinden bir telefon geldi, “Babaanneni yoğun bakıma kaldırdık,” dedi Doktor Bey. “Bir pıhtı attı! Durumu iyi değil!”

Hemen hastaneye gittiler. Çetin'in babaannesi felç geçirmişti ve komadaydı. Bir daha uyanamadı. Bir hafta sonra onu kaybettiler.

Babaanne hastaydı ama yine de Doktor Bey'e hayat arkadaşıydı. Doktor Bey de artık iyice yaşlanmıştı. Evinde yalnız kalmasını istemediler. Babaannesinin hastalığı sırasında onun bakıcılığını yapan bir kadın vardı ama Doktor Bey onu istemiyordu. Çetin kaç kez dedesinden, “Babaannen ona alışkın olduğu için çekiyorum, yoksa geveze ve cahil bir kadın. Bir gün çekilmez,” dediğini duymuştu. Nitekim Doktor Bey aybaşında, artık ihtiyaç kalmadığını söyleyerek kadını evden gönderdi.

Çetin, “Birisini bulana kadar kalsaydı bari!” dese de dedesi dinlemedi.

“Ben kendim idare edebilirim. Bu kadını hiç çekemem,” diyordu.

Yine bu gidişlerinden birinde dedesinin yanında on beş sene hemşire olarak çalışmış birisinin ziyarete geldiğini gördü. Çetin geldiğinde onlar Ayşe Hemşire ile oturmuş sohbet ediyorlardı. Çetin çekinerek yine aynı konuyu açtı, “Dedeciğim, bir yardımcı bulabildiniz mi?”

Ayşe Hemşire hemen konuya girdi, “Doktor Bey, eğer evde yardımcı arıyorsanız ben emekli oldum. Benden iyi yardımcı bulamazsınız. Hem siz beni tanıyorsunuz. Oğlumun yanında oturacağıma burada kalırım.”

Doktor Bey gayet ilgili bir tavırla, “Ayşe hemşirem, eğer siz razıysanız buna çok memnun olurum!”

Ayşe Hemşire, “Yaparım tabii canım, kendi evimde yaptığımdan zor değildir ya!”

Çetin dedesinin yüzüne baktı, ifadesinden bu teklifin hoşuna gittiği belliydi.

“Olur, o zaman Ayşe hemşirem! Fiyatta anlaşırsınız, seni mağdur etmem!”

Çetin dedesinden daha fazla memnun olmuştu bu işe. Ayşe Hemşire hemen taşındı ve kısa sürede eve hâkim oldu. Aslında o da evde ağır temizlik yapacak kadar genç değildi. Ama Çetin’in umurunda değildi. Haftada bir dışarıdan temizlik için bir kadın ayarladılar. Doktor Bey artık pek sokağa çıkamıyordu. Ayşe Hemşire ise onun bu eksikliğini de kapattı. Etrafiyla, komşularıyla müthiş ilgili bir kadındı. Her dışarı çıktığında, alışverişe gittiğinde bir havadisle dönüyor ve mutlaka Doktor Bey’e anlatıyordu;

“Doktor Bey, biliyor musun bodrum katta yaşayan kiracılar ev aldılar. Önümüzdeki ay taşınıyorlarmış. Çok sevinçliler.”

“Bakkalın kızı nişanlanmıştı. Tam evleneceklerdi, damadı işten çıkarmışlar. İş arıyormuş şimdi. İşe girince evlenecekler.”

“Biliyor musun Doktor Bey, en üst kat sahiplerinin çocuğu olmuyormuş. On üç sene sonra hamile kaldı kadın.”

“Hani Doktor Bey, senin pencereden sevdiğin kedi vardı ya, iki gündür yan komşular bulamıyorlar. Çok üzülüyorlar birisi mi çaldı diye.”

Doktor Bey de bunların neticesini merak ediyor, soruyordu. Kapıcının kızının nikâhı oldu mu, damat iş buldu mu, oğlu askere gitti mi, kedi bulundu mu, diye takip ederek oyalanıyordu.

Ayşe Hemşire aileyi de tanıdı. Çetin arada ikizleri alıp dedesini ziyarete geliyordu. Ayşe Hemşire de Doktor Bey’e hatırlatıyordu, “Bu pazar ikizler gelecekler. Onlara resim defteri ve boyama seti aldım,” diye. Doktor Bey durumdan çok memnundu. Kendisinin evdeki tek meşgalesi resim yapmak olmuştu. Torunlarının onunla beraber resim yapmalarından çok mutlu oluyordu.

Turan’ın gelişi

Turan’ın köye gidişinin üzerinden yıllar geçmişti. Bu süre zarfında İstanbul’a Çetin’i görmeye hiç gitmediği için kendini suçlu buluyordu. Sonunda bir gün bir bahane yaratıp, aslında Erzurum’dan da temin edebileceği bazı alışverişlerini İstanbul’dan daha ucuza alabileceğini söyleyerek trene atlayıp İstanbul’a geldi. Trenden indikten sonra Sirkeci’de bir otele yerleşti. Köy hayatı onu oldukça değiştirmişti. Çetin’i ziyaret etmeden önce kendine bir çeki düzen vermek istiyordu. Mağazaları dolaşıp yeni kıyafetler aldı. Berbere uğrayıp tıraş oldu. Yakışıklılığından bir şey kaybetmemişti.

Çetin'in şirketine geldiğinde kapıdaki yeni görevliler onu tanımadılar. Çetin Bey'i görmek istediğini söylediğinde, kapıda görevli olan kadın memur randevusu olup olmadığını sordu.

"Ben İstanbul'a yeni geldim. Randevu alamadım. Siz ismimi söyleyin yeterli olur."

Kadın soğuk bir tavırla beklemesini söyleyip telefonla bir yeri aradı ve Turan'ın ismini verdi. Karşı taraftan nasıl bir cevap aldıysa bir anda yüz ifadesi değişti ve kibar bir şekilde gülümseyerek, "Buyurun efendim, size yolu gösterelim!" dedi.

Turan zaten yolu bildiği için gerek olmadığını söyledi. Üst kata çıkarken Çetin onu katın kapısında karşıladı. Birbirlerine sarıldılar. Çetin'in odasında oturup bir süre sohbet ettiler. Turan köyde evlendiğini söyledi. Sağlık ocağında çalışıyormuş eşi. Şimdi altı aylık hamileymiş. Çetin de evliliğini ve artık altı yaşlarına gelen ikiz çocuklarını anlattı.

Turan, "Evet, gördüm onları!" dedi.

Çetin onun çocukları nasıl gördüğünü anlamadığı için ona şaşkınlıkla bakarken Turan devam etti, "Bugün önce köşke gittim," dedi. "Cumartesi günü evde olursun diye düşünmüştüm. Baktım ki bahçede oynayan iki çocuk var. Tıpkı bizim çocukluğumuzdaki gibi bahçe demirlerine yapışmış kedilere ekmek atıyorlardı. Ben de demirlerin dışından konuştum onlarla. Sizin babanız kim, dedim. Senin adını söylediler. Ben babanızı tanıyorum, deyince bir tanesi, babam sizi tanıyor mu, diye sordu." Turan anlatırken kendisi de güldü, "İsimlerini de sordum, Kaan ve Hakan'mış. Senin evde değil işte olduğunu onlardan öğrendim."

Turan bunları anlatırken Çetin birkaç defa telefona bakmak zorunda kalmıştı. Sonunda bir de ziyaretçisi geldi. Onu bekletirken, "Bu böyle olmayacak Turan," dedi. "Aslında

geleceğinden haberim olsa bütün bu işleri ötelerdim. Rahat rahat vakit geçirirdik. Şimdi benim bu toplantıya girmem lazım. Ama sen bekle! Akşam beraber eve geçeriz, yemekte devam ederiz," diyerek odadan çıktı.

Çetin gittikten sonra Turan bir süre oturdu. Sonra bir kâğıt aldı, "Çetin, ben akşam trenine yetişeceğim için kalamayacağım, kusura bakma! Tekrar geldiğimde, yine uğrarım. Ama senin de köyde odan hazır, biliyorsun. Eşine sevgilerimi ilet, çocukları öpüyorum. Allahausmarladık. Turan," diye yazıp masasına bıraktı.

Akşam Çetin eve geldiğinde çocukları kucağına aldı, "Hadi bakalım anlatın, neler yaptınız bugün?"

"Balıkçı Dede bize balık getirdi," dediler ikisi de.

Turan'ı anlatacaklar diye bekliyordu ama anlaşılan onu unutmuşlardı bile. Akşamüstü onlara balık getiren yaşlı Balıkçı Recep'i anlatıyorlardı. Çocukları çok seviyor, onlara hikâyeler anlatıyordu ayaküstü.

"Recep Dede mi?"

"Evet! Biliyor musun baba, Recep Dede bir balık tutmuş, kocaman! Eve götürmüş, karısına bunu pişir de yiyelim demiş! Karısı balığın karnını açtığında bir bakmış ki kocaman bir ıstiridye var içinde."

İkisi birden birbirlerinin ağzından sözü ala ala Balıkçı Recep'in onlara anlattığı yeni hikâyeyi anlatıyorlardı;

"İstiridyeyi de açınca içinden bak bu kadar bir inci çıkmış," ikisi de bir ellerini yumruk yapmış gösteriyorlardı.

"Balıkçı Dede hemen inciye alıp satmaya götürmüş. O kadar çok paraymış ki kimse alamamış. O sırada oradan geçen Afgan Kralı görmüş, bunu bana satar mısın, diye sormuş. Balıkçı Dede de o bir kral olduğu için ona çok paraya satmış

inci. O parayla oğluna ev almış ve evlendirmiş.”

Böyle heyecanla anlatmalarından Çetin müthiş keyif alıyordu. Onların hikâyesine bu sefer Çetin devam etti; “O inci şimdi Afgan kralının tacının ortasında duruyor.”

“Baba, sen nereden biliyorsun?”

Berrin de başlarına dikilmiş onları izliyordu.

“Ben çocukken Balıkçı Dede bana da anlatmıştı,” dedi Çetin Berrin’e bakarak. “Ben de sizin gibi bahçede oynarken bazen Balıkçı Recep bize uğrar balık bırakır, bize de başından geçen bu hikâyeleri anlatırdı. Turan’la beraber ağızımız açık dinlerdik onun anlattıklarını.”

“Turan kim baba?”

“Turan benim çocukluk arkadaşım. Ama bugün siz onunla tanışmışsınız. Bahçede oynarken beni sormuş size.”

“Evet!” dedi Hakan. “Seni tanıdığını söyledi bize.”

Berrin’in soru dolu bakışlarla kendisine baktığını görünce ona durumu açıkladı Çetin. “Yemeğe çağırmıştım ama dönmesi gerekiyormuş.”

Kaan ve Hakan ise Turan’dan çok Balıkçı Dede’nin hikâyelerinin peşindeydiler, “Peki size ne anlattı Balıkçı Dede?”

Çetin de aklında kalan hikâyelerden birini anlatmaya başladı, “Bir gün balıklar kendi aralarında karar almışlar. Hepsi denizin dibindeki bir taşın altına gizlenmişler. Balıkçılar gelip oltalarını, ağlarını atmışlar ama hiç balık yakalayamamışlar. Çok üzülmüşler. Biz bundan sonra ne tutacağız ki satalım da çocuklarımıza ekmek alalım, demişler ve evlerine dönmüşler. Onlar gidince balıklar yerlerinden çıkmış, oynayıp güliyorlarmış. Balıkçı Recep Dede’nin ise bu olaydan haberi olmadığı için sonradan balığa çıkmış. Bakmış ki denizde balıklar oynayıp duruyorlar. Hemen ağlarını atmış çekmiş, bir

daha atmış çekmiş, akşama kadar tekneler dolusu balık tutmuş. Limana geldiğinde kıyıda bir paşa bekliyormuş. Bugün askerin yemeği yok, senin tuttuğun balıkların hepsini satın alacağız, demiş. Kaça satarsın diye sormuş. Balıkçı Dede ona, ben Türk askerine parayla balık satmam, demiş ve balıkları hediye etmiş.”

Kaan ve Hakan pür dikkat babalarını dinliyorlardı. Kaan, “Eğer parasını alsaymış şimdi Türkiye’nin en zengini olur, denizde bir sürü gemisi olurdu,” diye ekledi bilmişçesine.

“Peki, diğer balıkçılara da vermiş mi balık?” diye sordu Hakan.

“Elbette!” diye devam etti Çetin, “Onlar evlerine ekmek götürebilsinler diye artan balıkları da onlara vermiş. Hatta bize bile getirmişti.”

Çocuklar heyecanla kendi oyuncaklarını alıp aralarında balıkçılık oynamaya başladılar.

Berrin Çetin’in anlattıklarını dinlemişti. Çocuklara duyurmadan, “Çocukların kafalarını yalanlarla dolduruyorsun,” dedi gülümseyerek.

“Bunlar yalan değil, hayal!” dedi Çetin. “Hayalden kimseye zarar gelmez. Çocuklar kendileri de hayal kurarlar. Bütün bunları ben de dinlerdim küçükken. Recep abi bize balık getirdiğinde, bugün ağı senin için attım, bu balıklar geldi, derdi. Ben de onun anlattığı hikâyeleri dinleyerek akşam yattığımda hayal kurardım; bir dahaki sefere ağına tonlarca balık gelse, hatta incili balık da gelse, Recep abi o inciye satsa bütün gemileri satın alsa, diye. Bizim çocuklar da benim gibi büyüyünce bunların masal olduğunu anlayacaklar nasılsa.”

Kaan ve Hakan ise salonun ortasına oyuncaklarını yığmış, oyun oynuyorlardı;

“Çok balık var burada, hepsini ben yakaladım.”

“Bak şu büyük olanın karnında inci var, kocaman hem de!”

Onların heyecanla oynamalarını seyreden Berrin dönüp Çetin’e baktı, “Haklısın,” dedi. “Hayal kurmak çok keyifli bir şey! Ben de çok hayal kurdum. Seninle ilgili hayal kuruyordum hem de. Sanki beni seviyor ve benimle evleniyorsun, diye. Hatta emin ol Çetin, benim için bu hayalim balığın karnından çıkan inci kadar imkânsızdı,” diyerek Çetin’in boynuna sarıldı.

“Biraz mübalağa ediyorsun,” dedi Çetin. “Ben de hayal kurdum, bu küçük hanım beni çok sevse diye. Seninle evlenmekle iş bitmiyor. Bir de evlendiğin insan tarafından sevildiğini bilmek çok güzel. Sen ise hep benimle bir yönetici gibi konuşuyordun. Benim hayal kurmama mani oldun. Şimdi itiraf et beni çok sevdiğini, sakın aksini söyleme.”

“Gerçekten mi Çetin? Benim seni sevdiğimden hiç şüphe ettin mi? Hâlbuki ben seni gördüğüm an âşık olmuştum. Etrafında sana hitap edecek bu kadar kızlar varken, beni beğenmezsin diye düşünürdüm hep.”

“Bense senin o saf ve açık kalpli halini sevdim,” derken ona bir öpücük kondurdu Çetin. “Konuşmamız nereden başladı nereye geldi. Çiçeği burnunda âşıklara döndük.”

Çalan telefon ile birbirlerinin kollarından ayrıldılar. Dedesi arıyordu Çetin’i, “Yarın sabah işin yoksa mutlaka bana uğra. Seninle konuşmak istediğim mühim bir şey var,” dedi oldukça ciddi ve otoriter bir sesle.

Neredeyse her hafta uğradığı için dedesinin onu telefonla araması pek sık rastladığı bir durum değildi.

“Tamam,” dedi Çetin. “İşim yok! Kahvaltından sonra hemen gelirim.”

Sabah dedesine doğru giderken bu önemli konunun ne olabileceğini düşündü Çetin. Bir şeye ihtiyacı olsa söylerdi

telefonla. Belki Ayşe Hanım ile ilgilidir. Dedesinin onu iş olsun diye ayağına çağırmayacağını biliyordu. Onun telefondaki ciddi ses tonunu düşününce küçükken dedesinin onlara geldiği bir günü hatırladı. Altı yaşındaydı. Annesinin yatak odasına girmiş, bulduğu makyaj malzemeleri ile yüzünü gözünü boyamış, boynuna da annesinin kolyelerinden birkaç tanesini takıp dedesinin yanına gelmişti. Karşısına geçip dikildiğinde dedesi ona hiç bakmamıştı. Annesine dönüp, bugün telefonda duyduğu ciddi ses tonu ile “Çetin nerede?” diye sormuştu. Suna şaşırılmış ve Çetin’i işaret etmişti. Dedesi ise, “O bir kız çocuğu, benim torunun erkek!” demişti. Suna durumu hemen anlamıştı. Çetin’i götürüp kolyeleri çıkarmış ve yüzünü yıkayıp temizledikten sonra geri getirmişti. Üzerine de dedesinin getirdiği bir futbol formasını giydirmişti. Dedesi o zaman ayağa kalkıp, “İşte benim aslan torunum gelmiş,” diyerek Çetin’i kucaklamıştı. Çetin bu olaydan sonra annesinin ona aldığı künve ve madalyonlu kolyeyi bile takmamıştı. Ben kız mıyım ki bunları takayım, diyordu.

Kapıyı Ayşe Hemşire açtı. Doktor Bey yataktan kalkmış, onu bekliyordu. Çetin’i yanına çağırıp oturttu. Ayşe Hemşire’den kahve hazırlamasını istedi.

“Çetin, evladım! Benim günlerim artık sayılı!” diye söze başlayınca Çetin itiraz edecek oldu ama Doktor Bey ona eliyle işaret edip susturdu ve devam etti, “Yarın da gidebilirim, bir ay sonra da. Onun için sana ne yapman gerektiğini şimdiden anlatmam lazım. Ayşe Hemşire bana çok güzel baktı. Sadece benim hizmetlerimi görmedi, aynı zamanda bana arkadaş oldu. Bende hakkı çoktur. Benden sonra onun rahat etmesini isterim. O yüzden ölene kadar bu evde otursun istiyorum. Ayrıca artık o da yaşılanıyor. Yanına bir yardımcı tutması gerekir. Kendi

emekli maaşı yetmez. Benim kiradaki dükkânın kira bedelini de ölene kadar onun almasını istiyorum.”

Kahveleri hazırlayıp yanlarına gelen Ayşe Hemşire lafa karıştı, “Doktor Bey, ben sizi memnun ettiysem en az sizin kadar mutluyum. Çetin Bey buradayken anlatayım; biliyorsunuz benim bir oğlum var. Onu evlendirdim ama paraları yetmediği için benim yanımda oturdular. Sonra bir de çocukları oldu. Zaten iki göz evim var. Çocuk da olunca hep beraber o evde yaşamak iyice zor oldu. Ama hiç sesimi çıkarıp şikâyet etmedim, üzülsünler istemedim. Sonra sizin yanınıza taşınınca hem ben rahat ettim, hem onlar. Anlayacağınız ben burada sizin yanınızda çok mutluyum. Burada rahat ettim Doktor Bey. Benim size faydamdan çok sizin bana faydanız oldu. Dolayısıyla ben bu evde oturursam o bana yeter. Dükkânın kirasına ihtiyacım yok. Torunlarımdan birini ileride yanıma alırım, o bana yardımcı olur.”

Ayşe Hemşire böyle söylemesine rağmen Doktor Bey razı olmadı. Kirayı da alacağını söyledi. Çetin onun istediklerini aynen yerine getireceğine söz verdi.

Gerçekten de aradan birkaç ay geçtikten sonra Doktor Bey bir gece uykusunda vefat etti. Onu eşinin yanına defnettiler. Ayşe Hemşire Doktor Bey’in evinde kalmaya devam etti. Çetin de dedesine söz verdiği gibi her ay dükkânın kirasını onun hesabına yatırdı.

Turan tekrar geliyor

Aradan yedi sene geçmişti. Turan bu sefer İstanbul’a gelmeden önce Çetin’i arayıp haber vermişti. Çetin’in işleri

yine yoğunlu. O yüzden iş yerine değil eve gelmesini istedi, “Çocuklar büyüdüler, onları da görürsün,” dedi.

Turan İstanbul’a geldiğinde doğruca köşke gitti. Akşamüstüydü ama hava henüz kararmamıştı. Boğaz’daki köşkün karşısına geldiğinde durup bir süre denizi seyretti. Çocukken martılara, balıklara attığı ekmekler aklına geldi. Keşke bir ekmek alsaydım, diye düşünürken bir heyecan duydu. Sanki yine martılar onun etrafını sarmış gibi geldi. Güldü. Boğazın karşı sahiline baktı. Denizin ve göğün ortasında kalmış gibiydi. Arkasını dönüp yolun karşısındaki köşke baktı. Yan tarafta komşu köşkün balkonuna gözü takıldı bu sefer. Geçmiş hatırladı yine. Bahçede iki çocuk, diğer balkonda iki çocuk. Biri Ceyda. O zaman çocuktan daha. Sonra yavaş yavaş büyümelerini ve Ceyda’yı düşündü. Şimdi çok uzaklarda kalmış gibiydi.

Yolun karşısına geçip bahçeye girdi, köşkün kapısını çaldı. Evdeki yardımcı kadın kapıyı açtı ve onu içeriye üst kata aldı. Çetin eve Turan’ın geleceğini haber vermişti. Kendisi henüz gelmemişti. Berrin evdeydi, Turan ile tanıştılar. Çocuklar da henüz okuldan dönmemişlerdi. Berrin ona kahve ikram etmek istedi ama Turan çay varsa tercih edeceğini söyledi. Çay servisini beklerlerken tekrar kapı çaldı. Aşağıdan birisinin geldiğini belli eden sesler geldi. Kim geldi diye bakmak için Berrin ayağa kalktığı sırada salonun kapısında Ceyda belirdi. Arkasında da elinde çay tepsiyle yardımcıları vardı. Ceyda her zamanki neşeli haliyle, “Evde canım sıkıldı, kalktım geldim,” dedi. “Ne güzel, çaya da yetişmişim anlaşılan!”

Ayağa kalkmış olan Turan’ı görünce, “Misafiriniz mi vardı, hoş geldiniz!” diyerek ona doğru bir adım attı. Pencereden gelen ışık Turan’ın yüzünü seçmesini zorlaştırmıştı. Yanına

geldiği anda durakladı, tanıdı. Bir anlık sessizlikten sonra elini uzattı, “Hoş geldin Turan!” dedi.

Turan onu kapıdan girer girmez tanıdı. O yüzden gafil avlanmadı. Şaşırması ama kendini toplamıştı. “Hoş bulduk Ceyda! Nasılsın?” derken onun eskisinden pek farklı olmadığını düşündü. Aynı eski neşeli Ceyda işte. Yine de onunla tokalaşırken ürperdiğini hissetti.

“İyiym Turan, teşekkürler,” dedi. “Çok zaman oldu görüşmeyeli ama çok değişmemişsin.”

“Değişme yaşına daha yeni girdim,” dedi Turan gülümseyerek. “Sen de hiç değişmemişsin.”

Ceyda’nın şaşkınlığı devam ediyordu. Turan’ın tanıdığı o hiç susmadan konuşan Ceyda şimdi susuyordu.

Berrin araya girdi, “Ben de yeni tanışabildim Turan’la. Geleli daha beş dakika olmadı,” dedi. Sonra Turan’a dönerek çocuklarını sordu.

“İki oğlum, bir de kızım var,” dedi.

“Benim tam tersim,” dedi Ceyda, “İki kızım, bir oğlum var benim de.”

“Eşin öğretmen miydi?” diye sordu Berrin yine.

“Hayır, sağlık teknisyeni,” dedi. “Bizim köydeki sağlık ocağında çalışıyordu. Ama çocuklar doğduktan sonra bıraktı.”

İstanbul’da büyümüş bir çocuk olarak köye gidip yerleşmesi, herkesin yaptığının tersini yapması farklı bir durumdu. Turan onların bunu merak ettiğini tahmin ediyordu. İstanbul’u özleyip özlemediğini sormalarına fırsat bırakmadan kendisi anlatmaya başladı; “Babamı on yıl önce kaybettik. Annemi de geçen sene. Ben amcamın oğlu ile beraber kahvehanede oyalanıyorum ama aynı zamanda muhtarlık yapıyorum. Köyde insan uğraşacak bir şey buluyor. Buradan

giderken babamın isteği üzerine gitmişim.”

Turan’ın köye gidişindeki esas sebep İstanbul’da önce Ceyda ile daha sonra başkalarıyla yaşadığı ilişkilerdeki hayal kırıklıklarıydı belki ama Turan ya bunu Ceyda’nın yanında söylemek istemedi ya da artık kendisi bile bu sebebi tamamen unutmuştu.

Sonra devam etti, “Bir süre sonra dönerim diye düşünmüştüm. Sonra evlendim, çocuklar doğdu. Baktım ki köyün havasına alışmışım. Kapıdan çıktığında herkesi tanıyorsun. Kahvehane beni zaten oyalıyordu. Bir de üstüne muhtar seçildim. Belki çocukları alıp buraya getirsem onlara daha iyi bir eğitim sağlayabilirdim. Ama bu kadar mutlu ve huzurlu olur muydum, bilemedim. O zaman düşündüm, Turan bu mutluluğunu bozma, dedim kendime. İlkokuldan sonra okumak isteyenler yatılı okullara gidiyorlar. Bizimkiler de az çok çalışkanlar, belki bir yer kazanır giderler.”

Ceyda onu dinlerken düşünüyordu. Turan yine yakışıklı ve kibar. Ağzı laf yapıyor. Ama abisinin söyledikleri doğrudu. Ben onun hayatını yaşayamazdım. Köye gitmese burada ne kadar başarılı olabilirdi? Sermayesi yok, tahsili lise. Ona duyduğu sevginin kırıntıları ise hala içindeydi.

Turan’ın bu teklifsiz anlatımına Ceyda da katıldı, “Görüşmediğimiz bu süre içinde ben de annemi babamı kaybettim. Ağabeyim Cem Fransa’da okuduğu sırada tanıştığı bir Fransız kız ile evlendi. 5 sene burada oturdular sonra Fransa’ya gittiler. Yazları geliyor, bir ay kalıyorlar. Köşkü olduğu gibi saklıyorlar. Abim bir gün mutlaka kalıcı olarak döneceğini söylüyor. Ama bana öyle geliyor ki o gün geldiğinde Fransa’ya alışmış olacak, ayrılamayacak.”

Turan bıyık altından gülümsedi, “Tıpkı benim gibi yani!”

Sohbet daha fazla uzamadan Ceyda ayağa kalktı, “Beş dakika diye gelmişim ama konuşmaya dalınca oturdum kaldım. Tekrar görüştüğümüze çok memnun oldum Turan,” derken Ceyda onu ilk gördüğü andaki şaşkınlığından tamamen kurtulmuş ve rahatlamış gözüküyordu.

Onu yolcu etmek için ayağa kalkan Turan, Ceyda kapıdan çıktıktan sonra bir süre ayakta kalakaldı. Senelerdir içinde Ceyda ile olan o güzel geçmiş anılarını hapsettiği kapalı kutu şimdi tekrar karşılaşınca açılmıştı. Ama içi boş çıktı. Ne bir hırs, ne bir pişmanlık, ne de üzüntü hissetmedi. Ceyda’yı görünce sevinç ve huzur duydu. Geçmişte Ceyda ile yaşadığı mutlu anları ve duyduğu heyecanı hatırladı. Sadece güzel bir anı. Hâlbuki çok uzun bir süre boyunca bunları hatırlamak bile istememiş, yok kabul etmişti. Boş yere, dedi kendi kendine. Tam tersine Ceyda’yı eskisi gibi neşeli ve sağlıklı olarak gördüğü için samimi olarak mutlu olmuştu.

Çetin eve geldiğinde Turan bahçedeydi. Çetin onun yanına geleceğini işaret ederek elinde bir paket ile eve girdi. Elindeki paketi açıp içinden iki tane pamuk helvası çıkardı ve ikisini de eline alıp bahçeye gitti.

Turan kameriyede oturuyordu. Çetin yanına çıkıp elindeki helvaları gösterdi, “Helvacı uzaktaydı, o yüzden geciktim biraz,” dedi gülerek.

Çocukluklarında olduğu gibi neşeyle yemeğe başladılar. Helvaları bitince Turan, “Çetin, yüzünü yıkama,” dedi. “Çocuklar seni öpünce ağızları tatlansın!”

Çocuklar gelince eve girmeden önce bahçeye onların yanına koştular. Turan’ı daha önce görmüş olmalarına rağmen hatırlamıyorlardı. Çetin onu tekrar tanıştırdı. Sonra ikisi de koşup eve girdiler.

Çocukluk anılarını tazeleyerek sohbete daldılar. Bir süre sonra bahçenin araç kapısında teyzesinin arabası gözükte. “Annem ve teyzem geldiler. Hayırdır inşallah!” diyerek ayaklandı Çetin. Beraber arabanın yanına gittiler.

Arabadan inen Suna’nın yanına gelen Turan belki onu hatırlamazlar diye kendini tanıtp elini öptü. Hem Suna hem de Suzan onu tanımışlardı, ayaküstü sohbet ederek eve girdiler. Onlar üst kata çıkarken Turan tekrar kameriyeye döndü. Çetin Turan’a, “Ben hemen geliyorum,” diyerek annesinin peşinden gitti.

Bir süre sonra Çetin yanına geldi, “Turan!” dedi heyecanla. “Yahu ben tamamen unutmuşum! Bugün benim yaş günümümüş! Ondan gelmiş annemler!”

“Unutursun tabi! Biz çocukken aklımıza geldikçe doğum günü kutluyorduk,” diyerek sırtı Turan. “Ama ben unutmadım! Hatta hediye de getirdim,” derken cebinden önce bir tespih çıkardı. “Oltu taşı!” dedi, “Erzurum’dan aldım senin için.”

Sonra bir küçük kutu çıkarıp uzattı, “Esas hediye bu!” Çetin paketi açmaya çalışırken Turan devam etti, “Hatırlıyor musun, seneler önce yine böyle bir yaş gününde günlerce biriktirdiğim parayla sana oyuncak bir uçak almıştım. Sen uçağa bakıp, sonra bana dönmüştün, Turan keşke bir polis düdüğü alsaydın, demiştin.”

Çetin paketin içinden çıkarttığı polis düdüğünü ağzına götürüp kuvvetlice öttürdü. İkisi birden gülme krizine girdiler. Kahkahalarla gülmeye başladılar. Uzun bir süre böyle gülüp eğlendikten sonra yemek için eve geçtiler ve yemekten sonra da çocuklarla beraber doğum günü pastasını kestiler.

“Biz Turan’la beraber çaylarımızı kameriyede içeceğiz,” dedi Çetin. Sonra Turan’a dönüp, “Sen geç ben de hemen

geliyorum,” diyerek kendisi yatak odasına gitti. Turan aşağı inerken Çetin biraz sonra elinde iki yastık iki pike ile çıktı ve Berrin’e, “Biz bu akşam Turan ile beraber kameriyede kalacağız,” dedi.

Çetin gayet kararlı ve hızlı bir şekilde hareket ettiği için ne Berrin’in ne de Suna ve Suzan’ın bir şey söylemesine fırsat kalmamıştı. O aşağı indikten sonra Suna diğerlerine dönerek, “Ben böyle şeyleri hiç sevmem. Engin de çok titiz bir insandı. Bu çocuk kime benzedi anlamıyorum,” dedi.

Berrin, “Çocukluk arkadaşı ile karşılaşınca kendisi de çocuklaştı.”

Suna devam etti, “Çetin doğduğunda Turan iki yaşındaydı. Buna rağmen annesi Zeynep arada onu emziriyordu. Acaba o zaman Çetin’i de emzirdi mi? Belki o yüzden böyle farklı olmuştur.”

Suzan, “Aman abla, neler uyduruyorsun!” dedi gülerek. “Bizim babamız da kalender bir adamdı. Bence dedesine benzedi.”

Turan ve Çetin gece geç saate kadar sohbet edip, eski günleri andılar. Kameriyedeki divanlarda uyudular. Turan sabah üstünü değiştirdikten sonra yüzünü yıkamak için eve gitmek yerine bahçedeki musluğa gitti. Çetin de peşinden gelmişti. Çocukken beraber gittikleri köy meydanında yaptıkları gibi çeşme suyuyla Çetin’i ıslattı, yine güldüler.

Turan bugün otobüsle köyüne dönecekti. Çetin onu arabayla otogara kadar götürdü.

Otobüse binmeden önce ayrılırlarken Çetin, “Geldiğine çok memnun oldum Turan,” dedi. “Seni çok özlemişim. Uzun zamandır bu kadar güzel vakit geçirmemiştım. Evden işe işten eve gidip geliyordum.”

Yedi yıl sonra

Çetin aradan geçen bunca seneyi iyi değerlendirdi. Şirket büyümüş farklı iş alanlarında da yapılanarak Holding halini almıştı. Bunun bedeli olarak da neredeyse tüm hayatı işi olmuştu. Çocuklar büyümüş üniversiteye başlamışlardı. Çetin tıpkı babasının kendisine yaptığı gibi şirketi onlara devretmek istiyordu. Her ikisi de stajlarını şirkette yaptılar.

Balıkçı Recep hastalanmıştı. Balıkları artık oğlu getiriyordu. Hakan ve Kaan onu ziyarete gittiler. Bu Çetin’in hoşuna gitti. Kendisi de gitmek isterdi, “Geçmiş olsun dileğimi iletin. Fırsat bulabilirsem ben de uğrayacağım,” dedi çocuklara. Recep Dede çocukları görünce ağlamış. Çetin, ertesi hafta yine balık getiren Recep’in oğluna bir zarf içine para koyup verdi. “Babana benden selam söyle,” dedi. “Bize getirdiği balığın karnından inci çıktı. Bu para o incinin parası.” Balıkçı Recep bunu öğrenince hem gülmüş hem de ağlamış. O hafta oğlu getirdiği balıkların parasını almadı, babasının selamlarını söyledi. Kısa bir müddet sonra Balıkçı Recep vefat etti.

Komşuları Ceyda’nın çocuklarıyla Hakan ve Kaan çok iyi anlaştılar. Kızları Hale ve Şule fizik olarak annelerine benzemişlerdi. Çok cana yakın dost canlısı abileri Ünal ise kardeşlerine çok düşküncü. Dayıları Cem artık Fransa’dan yazları bile pek gelmiyordu. Sen kullan da çürümesin, diyerek teknesini Ünal’a verdi. Ünal, Hakan ve Kaan’dan biraz büyüktü. Onları toplayıp tekneyle denize çıkarıyordu. Beşi beraber okul harici zamanlarda bolca vakit geçiriyorlardı. Çocuklarının bir arada olduğunu bilmek her iki aileyi de rahatlatıyordu. Ayrıca Ünal çok akli başında bir çocuktı. İki kız kardeşle büyümenin etkisiyle mesuliyetli, dikkatli ve özenliydi.

Berrin her zaman takılıyordu, gönlüme göre bir damat buldum da maalesef kızım yok, diye. Ceyda'nın ikizleri de değişti. Hale ağır yapılı ve biraz inatçıydı. Şule ise tam aksine neşeli, her an kahkaha atan, yerinde duramayan biriydi. Balkondan, pencereden etrafla arkadaşlık eder, fırsatını bulduğunda komşuları dolaşır, beş dakika da olsa ziyaret ederdi. Kendini herkese sevdirmişti.

Berrin'in oğulları Hakan ve Kaan da ikiz oldukları halde farklı yapıdaydılar. Kaan daha güler yüzlü ve çocukluğundan beri insanlardan ilgi bekleyen bir çocuktur. Daha bebekken bile kimi görse güler, el sallar, fark etmeden geçen olursa türlü sesler çıkartarak fark edilmeye çalışırdı. Büyüdüğünde aynı sevimliliği devam etti. Hakan ise tam tersine bu kadar ilgiden hoşlanmaz, fazla ilgi gösterip seven olursa ağlardı. Yürümeyi yeni öğrendiğinde bir daha kucağa çıkmadı. Çocuk arabasına dahi oturmaz, kendi sürmeye çalışırdı. Biraz daha büyüyünce kendi başına sandalyeye çıkıp oturmaya, bacak bacak üstüne atmaya başlamıştı. Bu farklılıklarına rağmen birbirleriyle çok iyi anlaşıyorlardı. Hakan bazen herkes Kaan'a ilgi gösterdiği için olacak, Kaan'ın kollarını ısıırırdı. Bununla beraber annesi Hakan'a kızsız bile, Kaan hemen kardeşini savunur, "O benim kardeşim, kızma!" diye bağırırdı. Şimdi ikisi de yakışıklı birer delikanlı olmuşlardı. Başka ikiz kardeşlerde görülen birbirlerine karşı olan rekabetin aksine onlar birbirlerine karşı daha mesuliyetliydi. Derslerini beraber çalışır, değerlendirir, eksiklerinde birbirlerine yardımcı olmaya çalışırlardı.

Beraber geçirdikleri zaman zarfında Ceyda'nın kızları Hale ve Şule ile yakınlaşmışlardı. Ancak Kaan kendisinin Hale'ye olan ilgisinin sadece bir beğeni olmadığını, onu her gördüğünde heyecanlandığını fark etmişti. Onunla beraber vakit

geçirebilmek için tekne gezilerini dört gözle bekliyordu. Bu tekne gezilerinde beraber denize giriyor, yiyip içiyor ve uzun saatler boyunca bir arada oluyorlardı.

Yine böyle bir tekne gezisi için denize açılmışlardı. Hava çok güzeldi. Biraz balık tutmayı denediler. Sonra yemek için hazırlık yapmaya başladılar. Ünal öncesinde biraz denize girip serinlemek istedi. Sofra hazır olduğunda Ünal'ı çağırdılar. Hale küpeştenin kenarından eğilip baktığında onu göremedi. Ünal iyi bir yüzücüydü. Gözleriyle etrafı taradığında onun tekneden biraz uzaklaşmış olduğunu gördü. El sallayıp bağırdı, "Haydi gel artık abi! Sofra hazır!"

Ünal'ın onu duyup duymadığını anlamadı. Çünkü Ünal o sırada suyun altına doğru dalmıştı. Ancak o anda uzaktan gelmekte olan bir sürat teknesini fark ettiler. Cıvarda onlar gibi demirlemiş olan birkaç tekne daha vardı. Bu hareket halindeki sürat teknesi ise arkasından köpüklü dalgalar çıkartarak çok hızlı bir şekilde Ünal'ın olduğu tarafa doğru geliyordu. Ünal'ın başı tekrar suyun üzerinde gözüktüğünde tam da bu sürat teknesinin rotasında 40-50 metre kadar önündeydi. Teknenin sürücüsü, süratle geldiği için havaya kalkmış olan teknenin burnu yüzünden Ünal'ın sudan çıktığını göremedi. Hale'nin ağzından bir çığlık yükseldi. Diğerleri onun sesi ile ayaklandılar. Ünal son anda tekrar suya daldı ama onun dalmasıyla teknenin onun daldığı yerden geçmesi neredeyse bir olmuştu. Herkesin sesi soluğu kesildi. Tekne geçmiş gitmişti. Ama herkes teknenin arkasındaki dalgalar ve köpükler arasında aynı noktaya bakıyor, Ünal'ı görmeyi bekliyorlardı. Dalgalar ve köpükler dağıldı. Ünal yoktu görünürde.

"Kan!" diye bağırdı Hale. Peşinden de denize atladı. O atlayınca Kaan da arkasından atladı. Teknenin geçtiği yere

doğru yüzdüler. Civardaki teknelerden başka insanların bu olaya tanık olduğunu o zaman fark ettiler. Diğer teknelerden de iki kişi denize atlamış onlara doğru yüzüyorlardı. Suyun altına dalıp çıkanlar oldu ama Ünal'ı göremediler. Kaan yüzerek Hale'ye yetişmişti. Denize atlamış diğer adamlarla beraber herkes birbirine seslenip bir şey görüp görmediklerini soruyordu. Hale hem etrafına bakınıyor hem de ağlıyordu. Kaan ona sarıldı, "Sakin ol Hale! Ben bir şey göremedim, sen ne tarafta kan gördün?" dedi.

Hale hala panik halindeydi, "Ben, ben... Bilmiyorum! Öyle sandım!" dedi.

Ancak o sırada arkalarından gelen bağırışları fark ettiler, "Ünal burada!" diyorlardı. Geri dönüp tekneye baktıklarında Ünal'ın teknenin küpeştesine asılı merdivenden yukarı tırmandığını gördüler.

Ünal tam zamanında suya dalmış ve tekneden uzağa çıktığından emin olmak için gidebildiği kadar suyun altından yüzmüştü. O yüzden herkesin baktığı yerde değil çok daha ötesinde çıkmıştı suyun üzerine. Diğer teknedekiler de geçmiş olsun dediler. Herkesin yükselen adrenalinleri yavaş yavaş yatışmış ve rahatlamışlardı. Yine de uzunca bir süre, hazır bekleyen sofrayı bırakıp, kendi aralarında bu olayı konuştular. Herkes bir fikir yürütüyordu. Ünal'ın kurtulması bir mucizeydi. Her zaman büyük bir keyif alarak yaptıkları bu tekne turu az kaldı bir trajediye sahne olacaktı. Her şey gözlerinin önünde olmuş ve hiçbir şey yapamamış, kendilerini aciz hissetmişlerdi. Ünal'ın kurtulmuş olmasının sevinci bile o acizlik duygusunun sıkıntısını giderememişti.

Masanın başına oturduklarında pek keyifleri kalmamıştı. Herkes bu havadan kurtulabilmek için çaba sarf ediyordu.

Yemeğin sonuna doğru biraz kendilerine geldiler. Hatta Hale'nin bir şey yapacakmış gibi nasıl kahramanca denize atladığını konuşup biraz gülebildiler.

Kendi aralarında aldıkları karara uyarak evdekilere bu olaydan bahsetmediler. Ancak bu olaydan sonra Kaan ve Hale birbirleriyle daha fazla yakınlaştılar. Artık bu ilişkilerini ailelerine ve etraflarına da fark ettiriyorlardı.

Suna

Çetin her hafta olamasa bile ayda birkaç kez annesini ziyaret ediyordu. Annesi konuşurken bazı kelimeleri ve isimleri unutuyor, söyleyemiyordu. Bu durumu kendisi de fark ettiği için korkmaya başlamıştı.

"Anne bir doktora gidelim," dedi Çetin.

"Evet, iyi olur! Sen de fark ettin değil mi, durumumun iyi olmadığını?"

"Yaşa bağlı unutkanlık oluşabilir ama sen henüz o kadar yaşlı değilsin. Hafızanı kuvvetlendirici ilaçlar alırsan iyi olur bence. Herkes alıyor."

Çetin yanlarında bulunan teyzesine dönüp, onun bu konuda ne düşündüğünü anlamak için bir bakış attı. Suzan biraz düşünceli gibiydi. Ablasına üzgün bir şekilde bakıyordu. Çetin'e dönüp, "Ben bir doktora götürmüştüm zaten," dedi. "Yaşlılık unutkanlığı olduğunu söylüyor. Başka bir şey yok. Ama gittikçe artıyor," derken yine ablasına baktı.

Suna hiç lafa karışmadı. Yüzünden ne kadar üzgün olduğu belli oluyordu. Suzan devam etti, "Belki daha detaylı bir tetkik yapılırsa faydalı olur, içimiz rahat eder. İstersen sen de bizimle gel."

Çetin, bu konularda uzman bir doktordan randevu alıp Suzan ile beraber annesini doktora götürdü. Giderken, “Anne, endişe edecek bir durum yok. Belli bir yaştan sonra doktora sık sık kontrole gidilmesi gerekir,” diyerek sözümlü ona annesini rahatlatmak istiyordu. Ama daha çok kendisine telkin etmeye çalışıyordu.

Nitekim Suna onun bu durumunu hissetmiş gibi, “Sen neden üzülüyorsun çocuğum? Benim elimde değil, korkuyorum! Ama bu korku ölüm korkusu değil, sağlıksız yaşama korkusu. Ailemizde pek yok diye kendimi teselli ediyorum. İnşallah bende erken bunama başlamaz.”

Doktorun kapısında beklerken Suzan’da da Suna’nın tarif ettiğine benzer bir endişe vardı. Ancak içeri girince doktorun sıcakkanlı ve candan tavırları onları biraz rahatlatmıştı. Suna ile bir miktar konuştu, sorular sordu. Sonunda onlara korkulacak bir durum olmadığını söyledi. “Yaşla beraber olabilecek normal unutkanlıklar bunlar,” dedi. “Kiminde daha az, kiminde daha çok olur. İsimleri hatırlamakta zorlanıyorsanız, telefon defterinizi biraz daha sık gözden geçirin. Unuttuğunuz isimleri tekrar ezberlemeye çalışın. Ama esas sosyal çevrenizden kopmayın, tanıdıklarınızla, dostlarınızla sıkça görüşmeye, konuşmaya devam edin. Kendinizi eve kapatmayın.”

Doktor ayrıca hafızasına fayda sağlayacağını söylediği birkaç ilaç yazdı. Teşekkür edip dışarı çıkarlarken diğerlerinin duymayacağı şekilde Çetin’le konuştu; “Aslında bu bir demans başlangıcı. Ancak yapacak bir şey yok. Bu ilaçlar yine de yardımcı olacaktır. Tedavi etmez ama bu olumsuz gelişmeyi mümkün olduğunca geciktirir.”

Dışarı çıktıklarında, Suna oğluna dönüp, doktorun ona ne söylediğini sordu. O da aynı şeyleri tekrar ettiğini söyledi.

“Yaşamdan kopmayın, diyor. İnsanın zihni de bedenle beraber yaşıyor.”

Suzan, “Abla sana hep söylüyorum ya, seyahatlere gidelim, gezelim diye. Bak işte, doktor da aynısını söylüyor.”

Suna yine de üzgün bir şekilde, “Öyle yapalım!” dedi.

Çetin annesini bırakıp şirkete dönerken sabahdan beri yüzüne takındığı olumlu ifade ortadan kaybolmuştu. Annesinin moralini bozmak istemiyordu ama teyzesinin olduğu kadar annesinin de kendi durumunun farkında olduğunu tahmin ediyordu.

Kaan ve Hale

Kaan bir gece karar verdi; ertesi gün Hale’ye evlenme teklif edecekti. Artık bu işi uzatmaya gerek yok, diye düşündü. Her an onunla beraber olmak istiyor, her gece onu düşünerek uyuyordu. Hale’nin ona olan sevgisi, ilgisi çok samimi gözüküyordu. Sabah kahvaltudan sonra hemen telefon açtı, “Hale bugün beraber Rumeli Kavağı’na çay içmeye gidelim mi?”

Hale, “Olur!” dedi, “Ne zaman gideriz?”

“Hemen şimdi gideriz diye düşündüm.”

Karşıdan bir süre ses çıkmadı. Sonra, “Tamam,” dedi.

“15 dakikada hazırlanıp aşağı inerim.”

Telefon kapandıktan sonra Kaan hem çok heyecanlandı hem de yaptığının doğru olduğunu düşündü. Üstünü giyerken elleri titriyordu. Hiç bir gömleğini beğenmedi. Nihayet Hakan geldi yanına. Kaan’ın niyetinden haberdardı. “Ben yardımcı olayım,” diyerek bir gömlek ve ceket beğenip ona uzattı. Kaan seçmek zorunda kalmadığı için hemen kabullenip giyindi, saçını

başını düzeltti. Sonra saatine bakıp aceleyle fırladı. Pırıl pırıl güneşli bir havaydı. Arabayı garajdan çıkarıp yandaki köşkün önüne kadar götürdü. Arabadan inip beklemeye başladı. Nihayet Hale kapıda belirdi. Bahçenin kapısına gelene kadar Kaan onu hayranlıkla izledi. Ona göre Hale her zaman güzeldi, bugün daha da güzel gözüktü Kaan'a. "Günaydın," derken elini tuttu.

"Nereden esti böyle erkenden?" dedi Hale gülümseyerek.

Kaan, "Seni özledim," dedi. Sonra fark etti ki hala Hale'nin elini tutuyor.

Arabanın kapısını açıp onu içeri oturtuktan sonra kendisi de binip sürdü.

"Ben de bugün ne yapsam diye düşünüyordum. Her halde sen benim düşündüklerimi hissettin," dedi Hale.

Kaan güldü, "Ben zaten hep seni düşündüğüm için hissetmeme gerek yok. Zaten hep benim içimdesin," derken Hale'ye baktı.

Hale önce kızardı, sonra döndü, "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum ama beni düşündüğüne memnun oldum," dedi.

Kaan yakaladığı fırsatı kaçırmadı, "Sen de beni düşündüğünü söyleyen ne kadar mutlu olurum!"

Hale ses çıkarmadan elini uzattı. Kaan'ın direksiyondaki elini tuttu, başını omuzuna koydu. Kaan titredi, arabayı kenara çekti. "Hale, bunu evet olarak kabul ediyorum, dedi."

"Evet," dedi Hale ve uzanıp onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Kaan arabayı süremeyecek kadar heyecanlanmıştı.

El frenini çekti. "Ben," dedi, biraz durakladı, "Bugün sana evlenme teklif etmeye karar verdim. Önceleri, acele etme biraz sabırlı ol, diyordum kendime. Nihayet dün gece daha fazla

sabredemeyeceğimi anladım. Bugün seni dışarı çıkarıp söylemeye karar verdim. Son ana kadar, ya kabul etmezsen, ya hayır dersin diye korkuyordum."

"Kaan, sen benim hislerimi şimdiye kadar anlayamadın mı? Bana kalırsa geç bile kaldın. Beni boşuna beklettin."

Kaan Hale'nin yüzünü ellerinin arasına alarak onu öptü. Hale de istekle karşılık verdi.

"Hadi o zaman," dedi Kaan keyifle, "Artık Rumeli Kavağı'na gidelim." Arabayı sürüp tekrar yola çıktı. Hale başını onun omuzuna koydu.

Kavak'a gelince arabayı park edip deniz kıyısına doğru el ele yürürlerken birbirlerinin sıcaklıklarını hissediyorlardı. Nispeten baş başa kalabilecekleri arkası duvara gelen bir masa bulup oturdular. Dolu olan diğer birkaç masada da çoğunluk çiftler vardı. Herkes denize doğru oturuyordu. O gün deniz olağan dışı bir durgunlukta idi. Denize değen bir martının çıkardığı küçük dalgalar dahi belli oluyordu.

"Burası her zaman bu kadar güzel miydi?" diye sordu Hale. "Şimdiye kadar hiç gelmemiştim."

"Ben bazen arkadaşlarla gelirim. Ama bugün burayı bu kadar güzel gösteren şey herhalde birbirimize karşı duyduğumuz yoğun hislerimiz olsa gerek. Doğa da bize yardımcı oluyor. Hava o kadar güzel ki, bizim bu mutlu günümüze iştirak ediyor."

Yanlarına gelen genç bir çocuk, ne arzu ettiklerini sordu. İkisi de orta kahve istediler. Çocuk gidince Hale, "Ben fal bakarız diye düşündüm," dedi.

"Ben de aynı düşündüm," diye güldü Kaan. "Ama fal bakmasını bilmem."

"Ben bakarım. Bugünkü fal en kolay bakılacak olanı."

O sırada bir simitçi çocuk önlerine geldi dikildi. “Simit ister misiniz? İsterseniz iki simit vereyim. Yavaş yavaş martılara atarsınız.”

Kaan simitleri alırken Hale, bu simitçi çocuk nerden bildi de bizim böyle bir şey isteyeceğimizi düşündü acaba, diye aklından geçirdi.

Sanki Hale’nin aklından geçenleri okumuş gibi, “Demek ki buraya gelen sevgililer hep böyle yapıyorlar,” dedi Kaan. Belli ki o da Hale’nin düşündüğünü düşünmüştü.

“Bizim sevgili olduğumuzu da anladı demek ki!”

“Bilir elbette! Her gün burada simit satıyor, uzmanı olmuştur.”

Simitleri martılara atarken önce birkaç tane sonra bir sürü martı toplandı. Bazıları atılan simitleri daha denize düşmeden havada kapıyordu.

“Bunlar da simitçi çocuk gibi uzman olmuşlar,” dedi Hale.

Simitler bitince martılar da dağıldı. Kahvelerini içip fal kapattılar. Hale önce Kaan’ın falına baktı. “Çok kalabalık! Ortada bir gelin, bir de damat görünüyor. Başlarında yıldızlar dolu. Gelinin elinde büyük bir çanta var. İçi gelen hediye altınlarla dolmuş, artık taşıyamıyor. Damat yardım ediyor. İki tarafları insanlarla dolu. Onlara el sallıyorlar.”

Sonra kendi fincanını açtı. “Aaa! Burada bir deniz var. Denizin üstünde iki martı yan yana gökyüzüne doğru uçuyor. Dur bakayım, gökte bir yazı var! Ne yazılmış okudum. Mutluluk! Bu iki kuş o yazıya doğru uçuyorlar.”

Kahveci gelmiş, boşalan fincanları almak için bekliyordu. Hale fincanı bıraktı alıp elindeki tepsie koydu. Bu onlara kahvelerini getiren genç çocuk değildi. Yaşını başını almış, güngörmüş biriydi. Tepsie koyduğu fincanı eline alıp içine

baktı, “Küçük Hanım,” dedi, “Siz görememişsiniz. Bakın burada bir yuva görünüyor. Evin bütün lambaları yanmış, etrafı da develerle çevrilmiş. Kısmet demektir.”

Hep beraber güldüler. Sonra kahveciye güzel bir bahşiş bırakarak kalktılar.

Kaan, “Hale, bu evlilik teklifi böyle sadece sözde kalmasın. Yüzük almak istiyorum.”

“Ailelerimize bir şey söylemeden mi?”

“Öyle çok dikkat çekici bir şey almak zorunda değiliz. Kendi aramızda söz yüzüğü gibi.”

Hale de kabul edince arabaya binip Sarıyer’e gittiler. Kaan buldukları ilk kuyumcudan Hale’ye mavi firuze taşlı bir yüzük, kendisine de birbirine geçen üç halka şeklinde bilmeceli bir yüzük aldı. Sonra da açık havadaki bir balık restoranına oturdular yemek için.

Restorana girdiklerinde kendilerini daha bağımlı hissettiler. Ailelerine hemen söylemeleri gerektiğini konuştular. Hale bir eliyle Kaan’ın elini tutarken yüzüklü olan diğer elini kaldırıp bakarak, “Bu yüzükleri alınca kendimi nişanlı gibi hissettim,” dedi, “İyi ki almışsınız!”

Balıklarını yerken Hale masalarının biraz uzağında, yerden biraz yüksekte dolanan yarı sönmüş bir mavi balon gördü. Aslında bir uçan balondur ama gazı eksilmiş olduğu için havaya yükselemez, masaların arasında yarı yuvarlanıyor yarı uçuyordu. Bir masadan öbür masaya doğru giderken belki anlık bir esintinin de etkisiyle nihayet biraz yükselebildi ve bir delikanlının oturduğu masanın üzerine çıktı. Hale, sanki balon esareten kurtulmuş gibi sevindi. Masadaki delikanlı balona önce bir iki dokunup oynadı. Sonra elindeki sigarayı değdirince balon patladı. Masasının üzerine düşen balon parçasını da bir

fiske vurup yere attı.

Hale dönüp Kaan’a baktı. “Kaan, ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Seni izliyorum, sevgilim!”

Hale birden sevgilim kelimesini duyunca kızardı. Balonu unuttu bile.

Eve dönerlerken Kaan, “Bak hele!” dedi, “Bugün evden gezmeye giderken arkadaşlık, dönerken nişanlı olduk. Artık müşterek olarak geleceğimizin ilk adımını attık.”

Kaan Hale’yi evine bırakıp köşke döndüğünde kapıyı açan yardımcılara annesinin evde olup olmadığını sordu.

“Evet,” dedi kadın. “Ama yanında Ceyda Hanım var. Bahçedeki kameriyede oturuyorlar. Şimdi çay götüreceğim onlara. Bir bardak da size doldurayım isterseniz.”

“Evet, tamam!” diyerek bahçeye geçti hızlıca. Ceyda teyzenin de burada oluşu belki de isabetli oldu dedi kendi kendine. Sonra duraklayıp bir süre bu haberi nasıl söylemesi gerektiğini düşündü. Bir şey bulamadı. Hiç lafı dolandırmadan söylemeye karar verdi. Kameriyeye çıkıp annesinin ve Ceyda’nın yanına gelir gelmez, “Size bir müjdem var!” dedi. “Biz Hale ile evlenmeye karar verdik.”

Bu arada arkasından gelmiş olan yardımcı kadın elinde çay tepsisiyle kameriyenin basamaklarını çıkıyordu. Kaan’ın söylediğini duyunca dikkati dağıldı. Kaan’a bakayım derken basamağa takıldı, kameriyenin zeminine kapaklandı. Tepsideki çaylar, tabaklar büyük bir gürültü ile etrafa dağıldı. Berrin ve Ceyda korkuyla ayağa fırladılar. Yerden doğrulmaya çalışan kadına yardım ettiler.

Kaan’ın lafı havada kalmış gibi oldu bir süre. Sonra Ceyda ona döndü, “Kaan, yavrum! Sen güzel bir şey söylüyordun

sanırım. Doğru mu duydum?”

“Evet! Biz Hale ile evlenmeye karar verdik. Size onu müjdeliyordum. Tabii siz de beni damatlığa layık görürseniz Ceyda teyze!”

Ceyda şaşkındı. Sonra gülmeye başladı. Kaan’ın yanına geldi, “Senden iyi damat nerede bulurum!” diye sarılıp öptü. Sonra da Berrin ile kucaklaştılar.

Berrin de çok heyecanlıydı, “Hep aklımdan geçiriyordum ben de. Bu çocuklar birbirlerine yakınlaştılar. İnşallah sonu hayırlı biter, diyordum. Birkaç defa Çetin’e söyledim. O da, zamana bırak, acele etme, deyip duruyordu. Duyunca ne çok sevinecek! Akşamı nasıl bekleyeceğim, acaba telefonda mı söylesem?”

Ceyda, “Ben de eve gideyim. Bakalım Hale ne yapıyor?”

Ceyda eve gittiğinde, Hale ve Şule’yi karşılıklı oturmuş konuşturlarken buldu. Annelerini görünce sustular. Ceyda bir şeyden habersizmiş gibi hareket etti. Onu görünce Şule, “Anne sen Berrin teyzelerde değil miydin?” dedi.

“Evet, oradan geliyorum.”

Kızlar konuşmanın devamını beklediler ama Ceyda bir şey söylemedi.

“Kaan geldi mi?” diye dayanamayıp sordu Hale.

“Evet, yanımıza geldi ben kalkmadan önce. Bizle beraber oturup çay içti.”

“Bir şey söylemedi mi size?”

Ceyda bir cevap veremeden telefon çaldı. Hale yanında duran telefonu açtı, “Evet, geldi,” dedi. “Hayır, bir şey söylemedi,” derken Hale annesine bir bakış attı. “Tamam, görüşürüz!” diyerek telefonu kapatır kapatmaz, “Annee!” diye imalı bir şekilde gülümseyerek Ceyda’nın yanına gitti.

Ceyda, arayanın Kaan olduğunu ve konuştuklarını söylediğini zaten anlamıştı. Bir kahkaha atıp Hale'ye sarıldı, "Senin ağzından duymak istemiştin," dedi. "Çok mutlu oldum. Bundan daha güzel bir haber olamazdı. Baban da duyunca çok sevinecek."

Hem Çetin hem de Hale'nin babası Bülent bu habere sevinmişlerdi. Öyle ki, hiç vakit kaybetmeden ertesi gün Berrin ve Çetin ile beraber Kaan yandaki köşke giderek kız isteme âdetini de yerine getirdiler ve bir an önce nişanı yapmaya karar verdiler. Önce kendi aramızda küçük bir nişan yaparız dediler ama gençler arkadaşlarını da çağırarak istediklerini söyleyerek kabul etmedi. Ayrıca Ünal da itiraz etti, "Madem Hale benim sıramı aldı. Ben de düğüne kalmadan kız arkadaşımı nişanda ailemle tanıştırmak istiyorum."

Ertesi günü Kaan, Hale'yi yanına alıp babaannesini ziyarete gitti. Suna ve Suzan onların geleceğinden haberdirdiler, kapıda karşıladılar. Kaan babaannesinin durumunun iyi olduğunu görünce sevindi. Suna onları yolcu edene kadar hiçbir unutkanlık belirtisi göstermemişti. Ancak yolcularken Kaan'a sarıldı, nişana Engin ile beraber mutlaka geleceklerini söyledi. Suzan ablasının bu hallerine alışkın bir şekilde gülümsedi. Onlara göz kırptı. Kaan arabaya binip eve gelirken, "Teyzem alışmış ablasının unutkanlığına ama bana dokunuyor," dedi. "Baksana kocasının öldüğünü dahi unuttu. Hâlbuki otururken, deden senin bu gününü görseydi, demişti. Bir anı bir anına uymuyor."

Suzan ve Suna

Nişan hazırlıkları uzun sürdü. Şule hem Hale'nin gelinliği hem de kendi kıyafetine bir hayli yoruldu. Berrin kayınvalidelerine sık sık uğradığı için elbisesini onların terzisinde diktirdi. Terzi de aileyi yakından tanıyor, nasıl bir elbise dikeceğini biliyordu. Ancak o da yaşlanmıştı artık, "Bunlar galiba size olan son dikişlerim," diyordu.

Berrin itiraz etti, "Olmaz öyle şey! Biz size alıştık. Hakan'ı da evlendirelim, sonra daha dikme. O zamana kadar dikmelisin."

"Öyleyse siz de elinizi çabuk tutun."

Berrin bu olayı evde anlatınca Hakan, "Bir defa ki gidişinizde beni de götürün, ona teşekkür edeyim. Sizden çok beni o düşünmüş."

Hale sadece provalara gidiyor, pencerenin önünde Kaan'ın şirketten gelmesini, onu alıp gezmeye götürmesini bekliyordu. Şule buna deli oluyordu, "Sanki hiç görmediği biri, her gün beraberler. Nişandan önce başka mı oldu? Bütün işleri benim üstüme yıktı."

Ünal kız kardeşine takılıyordu, "Daha çok işin var. Benim nişanımı da yapacaksın. Bu defa sıramı sana vermem."

"İçinizde en beceriksizi benmişim demek ki," dedi Şule. "Sona kaldım."

Hazırlıklar bitti ve nişan gecesine geldi. Çetin annesini alıp salona getirmeye gitti. Suzan ablasına bir şeyler anlatıyordu. Suna ise, "Hayır!" diye diretiyordu.

"Ne oldu anne?" diye sorunca Çetin'e döndüler.

Suzan, "Engin'i bekliyormuş," dedi. "Çetin geliyor bizi alacak, diyorum. Ben Engin'i bekleyeceğim diye tutturdu."

Çetin ne diyeceğini şaşırıldı. Sonra birden aklına geldi, “Babam benim sizi alacağımı biliyor. O doğru düğün salonuna geçmiştir,” dedi.

Bunun üzerine Suna sanki deminden beri zorluk çıkartan kendisi değil de Suzan’mış gibi, “O salona gitmiştir, hiç bekleme. Biz de gidelim,” dedi.

Salona geldiklerinde Suna normalleşmişti. Kocasını aramadı. Ama pek de konuşmadı, sessiz kaldı. Aslında bazen yanlış bir söz söylediğini veya hareket yaptığını anlıyordu. O zaman ya hırçınlaşıyor, ya da hiç konuşmuyordu. Herkesin yüz ifadesini inceliyor, onun yanlışını mı konuşuyorlar, diye bakıyordu. Yüzüne şu anda olduğu gibi masum bir ifade geliyordu. Suzan bütün gece onun yanında kaldı, konuştu, güldü. Çetin ve Berrin sık sık yanına geldiler. Yine de o mahzunluğu geçmedi.

Nişan çok güzel oldu. Ünal söylediği gibi çok güzel bir kızla nişana geldi, herkesle tanıştırdı. Şule arkadaş grubuyla beraberdi. Yalnız bir arkadaşını annesine babasına ve sırası geldikçe herkese takdim etti. Daha çok onunla dans etti. Hakan da arkadaşlarının bulunduğu masada oturdu. Her ne kadar ev sahipliği yaptıysa da arkadaşlarını yalnız bırakmamaya gayret etti. Ceyda’yla Berrin, yani iki dünür şıklık yarışındaydı.

Nişandan sonra Çetin annesini eve götürdü. Suna Çetin’in yüzüne yabancı gibi baktı, “Sizi yorduk,” deyince Çetin annesine sarıldı, gizlice gözlerini sildi. “Anacığım senden ben yorulur muyum hiç!” diyerek yanaklarını öptü.

Eve gelirken oğlunun nişanına ne kadar sevindiye annesine de o kadar üzüldüğünü düşündü. Onun yanına her gittiğinde biraz daha unutkan olduğunu görüyordu.

Bu arada Suzan sağlığını kaybetti. Sık sık doktora gidip

gelmeye başladı. Kanser teşhisi kondu.

Suna bazen kardeşinin hastalığına üzüyor, “Ona bir şey olursa ben ne yaparım yalnız başıma,” diyor, bir başka gün ise onu tamamen unutuyor, “Bunun evi yok mu? Neden benimle duruyor, evine gitsin!” diyordu.

Çetin ona her defasında anlatıyordu; “Anneciğim, burası sizin baba eviniz. Sen babamla evlendin, babamı kaybedince baba evine geri geldin ve Suzan teyzemle beraber oturuyorsun.”

“Öyle mi, burası bizim baba evimiz mi? Ben bu ev alındığı zaman on yaşlarındaydım. Suzan küçüktü, sonra ikimiz de ihtiyarladık. Suzan çok çabuk öldü. Bu kadın aklınca Suzan’ın yerine geçmek istiyor. Ama sen üzülme Çetin, ben onu idare ediyorum. Yazık! Kimsesi yok, biliyor musun?”

Suzan’ın hastalığı iyileşmedi. Her gün daha kötüye gidiyordu. Suzan kendi durumunun farkındaydı. Yanlarında çalışan bakıcı kadını tembihlemiş, kendisine bir şey olursa onun evde kalmasını, Suna’ya bakmaya devam etmesini istedi, “Ablama alışkınsın, ona senden iyi kimse bakamaz. Belki seni kovacaktır ama sakın aldırma.”

Kadın da Suzan’a moral vermeye çalıştı, “Ben Suna Hanım’a her zaman kendi annem gibi bakarım. Allah sana ömür versin, biz beraber bakarız.”

Suzan iyi olamayacağını biliyordu. Bir süre sonra evde idare edemeyecek duruma geldi ve hastaneye yatırdılar. Suna birkaç defa hastaneye gidip kardeşini gördü ama sonra ondan da vazgeçti. Çetin’e, “Biliyor musun, Suzan tedavi için Avrupa’ya gitti,” diyordu. “Keşke ben de beraber gitseydim ona daha iyi bakardım.”

Suzan’ın durumu gittikçe ağırlaştı. Ancak hiç metanetini

yitirmedi. Hep dik durdu. Şimdi de doktorların ona daha fazla müdahale etmesini istemedi. “Bu şekilde birazcık daha yaşamayı yaşam saymayın. Tavana bakmaktan başka bir şey yaptığım yok. Bunu uzatmanın da manasını anlamıyorum,” dedi.

Bir hafta sonra onu kaybettiler. Ölümünü Suna’ya söylemediler. Suna sonraki günlerde bazen aklına gelince soruyor, bazen de Avrupa’ya yanına gitmeye kalkıyordu. Berrin sık sık kayınvalidesini ziyaret ediyordu. Bazen, “Sen mi geldin?” diyerek seviniyor, bazen de hiç yüzüne bakmıyordu. Çetin’e, “Bu yardımcı deli. Aklınca seninle evlenmek istiyor. Baksana süslenip süslenip geliyor,” diye şikâyetle devam ediyordu. Kaan ve Hakan’ı hiç sormuyor, ziyaretine geldiklerinde ise “Bunlar benim elimde büyüdü, çok severim,” diyordu. “Senin neyin oluyor onlar?” diye sorduklarında ise biraz duraklıyor, sonra “Torunum sayılırlar. Çok sevdiğim komşumun çocuklarıydı ama ben büyüttüm onları,” diye kendince bir hikâye uyduruyordu.

Zaman geçtikçe Suna daha da durgunlaştı. Daha az konuşmaya, daha az hareket etmeye başladı. Sadece Çetin’i tanıyordu. Sonra onu da tanımamaya başladı. Birkaç ay sonra bir sabah gelen telefon üzerine Çetin apar topar yine annesinin evine gitti. Yardımcı kadın aramıştı. Gittiğinde annesi yarı ölü gibiydi. Ambulansla hastaneye götürürlerken yolda kaybettiler.

Aile mezarlığında eşinin ve kardeşinin yanına defnettiler. Çetin her ne kadar annesinin hastalığına alıştıysa da onun bu haliyle hiç kimseyi tanımadan yaşaması onu çok üzmüş ve yıpratmıştı. Annesi için bunun bir tür kurtuluş olduğunu düşünerek kendini avuttu.

Bülent Bey’in ortadan kaybolması

Çetin bir süredir ihmal ettiği şirket işlerine verdi kendini. Teyzesinin ve annesinin bu peş peşe vefatları Hale ve Kaan’ın düğünlerinin ötelenmesine sebep oldu. Altı ay sonrası için bir düğün planı yapıldı. Bu arada Ünal nişanlısı ile evlilik kararı aldı. Şule de boş durmadı. Hale’nin nişanı sırasında sürekli dans ettiği ve ailesi ile de tanıştırdığı arkadaşı Barış ile evlenmeye karar verdiklerini söyledi.

Ceyda ve Bülent kızlarını tanıyorlardı. Bülent, Şule’nin evlilik kararını duyduğu zaman Ceyda’ya, “Buna da şükür. Bir gün kapıdan, ‘Anne, baba, ben evlendim!’ diyerek de girebilirdi,” demişti. Şule’nin kararlarında özgür ama son derece akılcı olduğunu biliyorlardı. Evlilik kararına karşı çıkmadılar. Tam tersine desteklediler.

Şule ve Barış düğün yapmak istemediler. Hale’nin düğününü bile beklemediler. Sade bir nikâh töreni ile evlendiler ve Barış’ın ailesinden kalma Şişli’deki dairesine taşındılar. Barış Şule’nin okuldan arkadaşıydı. Sempatik, esprili, adı gibi etrafla barışık bir çocuktü. Aileye çabucak intibak etti.

Şule kendisi düğün yapmadı ama Hale’nin düğün hazırlıklarında annesinden fazla o koşturdu. Hale her işi Şule’nin üzerine bırakmaktan mutluydu. Her fırsatta nişanlısıyla gezip tozuyordu. Şule ne zaman bundan şikâyet etse, Ceyda, “Kızım sen kendin yükleniyorsun her görevi. Sen yapmazsan Hale mecbur yapar,” diyordu. Şule her defasında, bundan sonra daha yapmayacağını söylese de ertesi gün yine dayanamayıp işlere yetişiyordu.

Ceyda’nın abisi Cem sadece yazları tatil için ülkeye geliyordu. Ceyda ve eşi Bülent kendileri bir apartman dairesine

taşındılar. Evlendiği zaman oturması için köşkü Ünal'a bırakmaya karar verdiler. Köşk zaten yeteri kadar büyüktü. Cem tatil için geldiğinde üst katta kalabilir dediler. Ancak bir yandan da köşkün tadilat işlerine giriştiler. Bu işleri Ünal takip etmeye çalışıyordu ama Şule o işlere bile yetişip Ünal'a yardım etti. Onun bu enerjisini gören Çetin, "Bu Şule benim yardımcım olmalıydı. Vallahi bana da iş bırakmazdı şirkette," diyerek hem takılıyor hem de takdir ediyordu.

Nihayet düğün gecesı geldi. Herkes düğün salonuna gelmeye başlamıştı ama Hale'nin babası Bülent Bey hala ortada yoktu. İki gün önce iş için İzmir'e gitmişti. Aslında bir gece kalıp dönecekti. Sonra işi uzayınca telefon açıp düğün günü döneceğini söyledi. Ceyda, "Düğün gününe bırakma. Yetişemezsin, gecikirsin, sıkıntı olur," demesine rağmen dinletememişti.

Öğlenden beri şimdi gelir, diye bekliyorlardı. Doğrudan düğün salonuna gelir belki diye düşünerek hepsi düğün salonuna gelmişti. Gelen misafirler Bülent Bey'i sorduklarında Ceyda ne diyeceğini bilemediği için, "Biraz tansiyonu düştü. O yüzden evde biraz uzanıp kendine geldikten sonra gelecek," diye cevaplıyordu soranları. Hale'nin düğün günü endişelenmesini istemediği için ona da aynı yalanı söyledi.

Ünal ve Şule de anneleri Ceyda kadar endişelenmişti. Bu arada durumdan haberdar olan Çetin şirketten birilerini arayıp polisi arattırdı. Her hangi bir kaza haberi olup olmadığını öğrenmeye çalıştılar. O güzergâhta bildirilen bir kaza olmadığını duyunca biraz rahatladılar. Ama artık düğün başlamıştı.

Hepsi neden geç kalmış olabileceği üzerine kendilerince bir yorum getirmeye çalışıyordu. İş uzadığı için yola geç

çıkabilmiştir. Yine de geç kalacağını haber verirdi o zaman. Belki arabası arızalanmıştır, belki benzini bitmiştir. Ama neden bir yer bulup telefonla bizi haberdar etmedi. Belki sapa bir yerde kalmıştır. İzmir İstanbul arasında sapa bir yol olur mu? Olsa bile gündüz vakti bir araç bulamaması mümkün mü? Akıllarına kötü ihtimallerden başka bir şey gelmiyordu.

Ünal daha fazla düğün salonunda duramadı, "Ben eve dönüp bakayım. Hem de karakolları ve hastaneleri arayayım. Belki de hastalandı hastaneye kaldırdılar."

"Aman oğlum! Ne haber alırsan bana hemen bildir," dedi Ceyda.

Saatler geçiyor ama hiç bir yerden haber gelmiyordu. Ceyda sadece bir an önce düğün bitsin diye dua etti. Kızının düğününde sevinecek hali kalmamıştı. İkide bir Çetin'in yüzüne bakıyor, acaba onların bir haberi var da ondan saklıyorlar mı, diye düşünüyordu. Bir ara dayanamayıp Berrin'e sordu, "Berrin, Allah aşkına, siz bir şey duyup bize söylemiyor musunuz? Koca adama ne oldu? Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Berrin ona, endişe etmemesini, Bülent'in er geç orada olacağını, söyleyerek onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Her şeye rağmen Ceyda bu endişeler içinde düğünün nasıl geçtiğini anlayamadı. Nikâh kıyıldı, dans edildi, pasta kesildi ve davetliler artık yavaş yavaş dağılmaya başladı. Ayrılan misafirler Bülent'i sorduğunda bu sefer de, "Geldi ama kendini iyi hissetmediği için ayakta durmasını istemedik. Ben selamınızı iletirim," diyerek onları yolcu ediyordu.

Hale'yi de aynı şekilde kandırdı, "Baban geldi ama ayakta durmamasını söyledim. Bilmem ki nerede oturuyor şimdi."

"İyi yapmışsınız. Abime söyle alıp eve götürsün bari."

“Kızım yorgunluktan onu da akıl edemedim. Ama bak abin de yok ortalıkta, belki götürmüştür. Sen endişe etme. Babanı biliyorsun, fazla üstüne düşünce sinirlenir, tansiyonu çıkar onun.”

“İlahi babacığım!” dedi Hale. “O zaman benim için öpün onu!”

Bu gece Kaan ile beraber bir otelde kalacaklar ve sabahtan da balayı için seyahate gideceklerdi. Kaan ve Hale salondan ayrılırken onları arkadaşları arabaya bindirip yolcu ettiler.

Çetin hemen Ceyda’yı da yanlarına alarak evlerine götürdü. Ünal hala telefon başındaydı. Aradıkları hiçbir hastaneden, emniyet müdürlüklerinden bir bilgiye ulaşamamışlardı. Sevinsinler mi üzulsünler mi bilemediler. İzmir’deki iş yeriyle görüşmüşler, onlar oradan sabah ayrılıp yola çıktığını teyit etmişlerdi. Belki polise bildirilmeden bir hastaneye götürülmüştür diyerek yol üzerindeki en küçük hastaneleri bile arayıp sordular ama bir netice elde edilemedi.

Çetin, “Hiç haber alamamak kötü bir haberden çok daha iyidir,” dedi. Aklına babasının kaza haberi gelmişti. Dedesinin oğlunu kurtarmak için hastanede çabalaması gözünün önünde canlandı. “İnşallah yarın sağ salim Bülent’i görüp bu geceyi unutacağız.”

Polise durumu bildirmişlerdi ama 24 saat dolmadan resmi bir arama başlatamayacaklarını söylemişlerdi. Ceyda geceyi hemen hemen hiç uyumadan geçirdi. Ünal, Şule ve Barış da evde onun yanında idiler.

Ertesi sabah Çetin aradı ve Bülent’ten hala haber alınamadığını öğrendi. Ceyda, “Şaşkın bir şekilde bekliyoruz,” dedi. “Artık 24 saat doldu. Ünal tekrar polisi aradı ve Bülent’in kaybolduğunu bildirdi.”

Çetin ve Berrin dünürlerinin evine geldiklerinde polisin onlardan önce gelmiş olduğunu gördüler. Evdekiler polisin sorduğu soruları cevaplıyordu. Bildiğiniz bir düşmanı var mıydı? Fidyeye için telefon açan oldu mu? Zihinsel yetilerini etkileyen bir rahatsızlığı var mıydı? Size hiç haber vermeden bir yere gider miydi? Bir veya iki gün sonra çıkıp gelir miydi? Başka bir ilişkisi olabilir mi? Kumar gibi alışkanlıkları var mıydı? Borcu var mıydı?

Yaklaşık bir buçuk saat sonra polisler soruşturma hakkında onlara bilgi vereceklerini söyleyerek gittiler. Polisler daha olumluydu. En geç birkaç gün içinde durumun belli olacağını söylediler.

Ancak polislerin söylediği gibi olmadı. Aradan üç gün geçmesine rağmen bir haber çıkmadı. Polis kaçırılmış olması ihtimalini elemişti. Öyle bir şey olsa sizinle çoktan iletişime geçerlerdi, dediler. İşyerindeki arkadaşları ile de görüşmüşlerdi. Bir şekilde suç örgütlerine bulaşmış olup olamayacağını sorguluyorlardı. Hiçbir ilişki bulamadılar. Bir borcu veya alacağı yoktu. Sicili tertemizdi. Bir sevgilisi olması ve onun yanına gitmiş olması ihtimali üzerinde çok durdular. Ancak hiç kimsenin bu yönde bir bilgisi yoktu. Zaten bankadan para da çekmemişti. Ancak belki ailesinin bilmediği bir banka hesabı olabilir diyorlardı. Bu düşünceler Ceyda’yı ve çocukları çok üzmüştü. Ancak polis tüm ihtimalleri değerlendirmeleri gerektiğini söylüyordu. Yine de ne ailesi ne de çevresi böyle bir ihtimale inanmadı. Hadi o bize hiçbir şey hissettirmedi diyelim, ama insan kızının düğün gününde mi kaçar gider, diyorlardı. Bu arada balayından dönen Hale de durumu öğrenmişti. Ona söylememelerine kızmıştı ama üzüntüsünden kimseye bir şey diyemedi.

Yaklaşık üç hafta sonra polis tekrar eve geldi ve evdekilere tekrar sorular sordular, “Bülent Bey’in kaybolmasından birkaç gün önce sizin katta bağırma ve kavga sesleri gelmiş. Diğer dairelerden bazı komşular duymuşlar. Bu kavganın sebebi neydi? Kim kavga ediyordu?”

Ceyda şaşkın bir şekilde bakıyordu, “Yok öyle bir şey!” dedi. “Bizde kavga olmaz! Bir yanlışlık olmalı. Biz duymadık ama belki başka bir dairede olmuştur.”

“Sanmıyorum,” dedi polis. Hem alt kattaki hem üst kattaki komşular sizin dairenizden geldiğini söylüyor. Hatta bu bağırışmaların ve gürültülerin en az birkaç dakika sürdüğünü söylediler.”

Ceyda yine, “Yanılıyorlar,” dedi. “Belki düğün telaşından biraz heyecanlı ve yüksek sesli konuşmuşuzdur. Ancak kavga filan yok.”

“Komşularınızın her ikisi de bu konuda çok net konuştular. Bir kavga olduğundan eminler.”

Ünal ve Şule de annelerini desteklediler, “Kesinlikle yanılıyorlar!”

Polis, “Olayın basit bir bağırma olmadığını düşünüyoruz,” diyerek devam etti. “Hatta bu kavga sırasında kırılan tabak çanak seslerini bile duymuşlar. Alt kattaki komşu yukarı çıkıp kapınızı çalmış ama açmamışsınız. Komşunuz kapınızdayken içeriden gelen sesleri duyduğunu söylüyor. İçeriden bir erkek sesinin, ‘Baş tarafını tut, düşürme!’ diye bağırdığını net bir şekilde duyduğunu söyledi.”

Ünal ve Şule ikisi de aynı anda anlamışlardı olayı. “Tamam, şimdi anlaşıldı! Mutfaktaki dolap devrilmişti,” dedi Ünal.

Şule de, “Evet, düğünden dört gün öncesiydi o olay!”

Ceyda da onlara katıldı. “Evet ya! Komşular onu duymuş olmalı. Kavga denilince hiç düşünemedim ben.”

“Ne olmuştu?” diye soğuk bir şekilde sordu polis.

Şule anlatmaya başladı, “Babam mutfak dolabının üstünden bir kutu almak için çıkarken dolaba çok asılmış. Koca dolabın duvara bağlı olduğu bir ucu aşağı düşmüş. Babamın bağirtısına hepimiz mutfaka koşmuştuk. Dolaptan bir kısım tabak çanak da aşağı düşüp kırılmıştı. Bir yandan dolabın ucunu tutup kaldırmaya çalışıyor bir yandan da yerdeki kırıklardan korunmaya çalışıyorduk. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Ünal ve babam dolabın altına bir destek yerleştirip onu yerine oturtmaya çalıştılar. Hatta o sırada bir miktar daha kâse dolaptan düşüp kırıldı. Bizim o bağırışmamız sırasında komşu geldiyse duymamış olabiliriz.”

“Sonra ne yaptınız dolaba?” dedi polis.

“Köşkün tadilatında çalışan marangoza söyledik, gelip tekrar yerine bağladı,” dedi Ünal.

Şule, “İsterseniz marangozun adresini verelim. Gidip konuşabilirsiniz.”

Polis başını salladı, “Alalım,” dedi sonra devam etti. “Peki, ertesi sabah köşke gitmişsiniz. Neden gittiniz?”

Ünal sinirlendi. Sesini yükselterek, “Neden gitmeyelim yahu. Orası bizim evimiz. Babamı hala bulamadınız, şimdi de bizi katil mi çıkarmaya çalışıyorsunuz?” diye sertçe çıktı polislere.

Polis bir şey demedi. Sorusuna cevap verilmesini bekler şekilde baktı sadece.

Ceyda da sinirlenmişti ama cevap verdi, “Oğlum evlenince orada oturacak. Onun için tadilatını yaptırıyoruz şimdi.”

Polisler, “Peki, tamam!” diyerek ayağa kalkarken, “Ancak

bizim yine de arama yapmamız gerekiyor,” dediler.

“Nerede arama yapacaksınız?” dedi Ünal.

“Köşkte!” dedi polis. “Söyledikleriniz doğru olabilir ama komşuların ifadelerini dikkate almamız gerekiyor.”

Ünal iyice sinirlenmişti. Bir şey diyecek olduğu anda Ceyda onun kolunu tutunca durakladı. Ceyda, “Memur Bey, biz bu binada yeni sayılırız. Komşularımız bizi pek tanımıyorlar. O gece gerçekten de çok gürültü olmuştu. Siz kavga deyince bizim aklımıza gelmedi baştan. Siz o yüzden şüphe ediyor olabilirsiniz ama konuyla ilgisi yok.”

Ceyda bir yandan da Ünal’a sakin olmasını söylüyordu. Yine de Ünal söylenmeye devam etti, “Olmaz anne! Babamı arayıp bulmaya çalışacaklarına boş yere vakit kaybediyorlar!”

Polisler savcı ile beraber köşke gideceklerini söyleyerek ayrıldılar.

Ceyda, Ünal ve Şule ile beraber köşke gitti. Birkaç saat sonra savcı ve polisler geldiler. Marangoza uğramış ve anlatılanları sormuşlardı. Marangoz olayı kısmen doğrulamıştı. Kendisinin köşkün tadilatında çalıştığını, bahsedilen gün mutfak dolabını tamir etmek için Ceyda Hanım’ın evine yardımcısını gönderdiğini söylemiş. Ancak yardımcısı köye gittiği için iki gün sonra döneceğinden onun ifadesini alamamışlar.

Hale durumu öğrenince yanına Berrin’i de alarak köşke gelmişti. Kaan ve Barış iş yerlerindeydiler. Onları çağırmaya gerek görmediler. Köşke geldiklerinde polisler evin içini dolaşmış bahçeye çıkıyorlardı. Berrin canını sıkmamak için Ceyda’ya bir şey dememişti ama bir sürü dedikodu almış yürümüştü. Bülent’in bir kadınla beraber kaçtığını, bankadaki tüm paraları alıp yurt dışına gittiğini söyleyenlerden, evde kaza

ile öldürüldüğünü ama gizlendiğini söyleyenlere kadar bir sürü can sıkıcı sözler onun kulağına kadar gelmişti. Kendisine bunları anlatanlara, böyle bir şey olmasına imkân olmadığını, polisin her ihtimali düşünerek araştırma yaptığını anlatmasına rağmen insanlar konuşmaya devam ediyordu.

Polisler Ünal’ın eşliğinde arka bahçeye geçtiklerinde Ceyda onları köşkün üst kat penceresinden izliyordu. Savcı polislere bahçede kazılmış bir yeri işaret ediyordu. Ceyda da oraya baktı. Toprak kazılmış ve kapatılmış gibi gözüküyordu. Ne kadar sakin durmaya çalıştıysa da tüm bu olanlar onun sinirlerini yıpratmıştı. Bütün bunların tesiriyle kocasının cesedinin orada yattığını hayal etti. Bir anda Bülent’in ismini haykırarak bayıldı. O sırada diğer pencerede duran Hale de bahçedekilere bakıyordu. Annesinin haykırışını duyunca o da aynı hisse kapıldı. Annesinin yanına koşarken içeriden Ceyda’nın haykırışını duyup gelen Berrin ve Şule’ye “Babamı bahçeye gömmüşler!” dedi panik halinde.

Şaşkınlıkla kalakaldılar. Sonra koşup Ceyda’yı yerden kaldırmaya çalışırlarken Hale’nin söylediği şeyin nasıl olabileceğini düşünüyorlardı. Ceyda’yı kanepeye yatırdılar. Kendine geliyordu. Şule pencereye gitti. Polisler arabadan getirdikleri kazma ve kürekle bahçede bir yeri kazıyorlardı. Demek ki Hale’nin söylediği doğruymuş. Ensesinden aşağıya doğru kanının çekildiğini hissetti. Telefona koşup Barış’ı aradı, “Barış yetiş! Burada korkunç şeyler oluyor. Babamı bahçeye gömmüşler sanıyorum. Polisler şimdi bahçeyi kazıyorlar,” dedi.

Barış da şaşkınlıktan ne diyeceğini şaşırdı önce. “Nasıl olur? Aman tanrım! Ben hemen geliyorum,” derken aklına geldi. “Bahçede nereyi kazıyorlar?”

“Arka bahçedeler. Duvarın önündeki söğüt ağacının yanını

kazıyorlar,” dedi Şule. Barış, “Tamam, şimdi anladım!” dedi. “Orada pis su giderinin haznesi var. Ünal ile beraber geçen hafta orayı işçilere açtırıp temizletmiştik. Sonra üzerini toprakla örttüler. Polisler ondan şüphelenmiştir. Siz sakın olun. Ben hemen geliyorum.”

Şule bunu duyunca biraz sakinleşti. Ceyda toparlanmış, kendine gelmişti. Ona ve diğerlerine Barış’ın söylediklerini anlattı. Tekrar pencereden baktığında Ünal’ın bahçeyi kazan polislerin başında ellerini kavuşturmuş vaziyette sinirli sinirli beklediğini gördü. Barış’ın söylediği doğru demek ki, diye düşündü.

Ancak polisler yine de beceriksiz bir şekilde kazmaya devam ediyordu. Sonra aşağıdaki beton haznenin kapağını gördüler. Etrafını temizleyip beton kapağı kaldırdılar. İç su doluydu. Polisler ve savcı haznenin içini görebilmek için eğildiler ama bulanık suyun dibi gözükmüyordu. Kendi aralarında konuştular. Cesedin haznenin içinde olduğundan şüpheleniyorlardı.

Ünal yine onlara bir şeyler anlattı. Kafalarını salladılar. Sonra küreği uzatıp suya daldırdılar. Çok derin bir hazne değildi. Yarım metre kadar ancak derinliği varmış. Kürekle biraz karıştırdıktan sonra orada bir şey olmadığına ikna oldular ve tekrar beton kapağı kapattılar. Ünal toprağı örttürmedi, “Ben işçilere kapattırırım,” dedi. Bir an önce çekip gitmelerini istiyordu.

O sırada Barış da bahçeye geldi. Önce Ünal’la sonra savcı ile konuştu. Polisler, bahçeyi kazmaktan hem yorulmuş hem de elleri ayakları toprağa bulanmıştı. Kazmayı küreği toplayıp göturdüler. Savcı da onlarla beraber ayrıldı.

Barış ve Ünal köşke girip diğerlerinin yanına geldiler.

Polislerin bir şey bulamayıp gittiklerini söylediler. Barış, “Toprağı kazmak istediklerinde benim söylediklerimi Ünal daha en başından polislere söylemiş ama dinlememişler doğal olarak. Kendileri görmeden inanmazlardı,” dedi.

Barış bunları anlatırken Ünal konuşmuyordu. Canı sıkın bir şekilde oturuyordu. Ceyda biraz daha sakinleşmişti. Barış’a dönüp, “Savcı bir şey söyledi mi giderken?” dedi. “Bülent’i aramaya devam edecekler mi?”

“Arayacaklar tabii” dedi Barış. “Biz de arayacağız! Ama bence artık sizi eve götürelim. Bugün yeteri kadar canımız sıkıldı.”

Berrin ve Hale geldikleri gibi beraber döndüler. Barış işe döndü. Ünal da Şule ve Ceyda ile beraber Ceyda’nın dairesine gittiler. Ceyda günün stresinden yorgun düşmüştü. Duş alıp biraz uzanmak istedi.

Şule ve Ünal yalnız kaldıklarında Ünal konuşmaya başladı. “Sana bir şey söyleyeceğim,” diye sıkıntılı bir şekilde konuştu. “Annemin yanında konuşup canını sıkmak istemedim. Babamın arkadaşı Hasan Bey bana telefon açtı. Onların müşterek bir iş arkadaşı Fransa’da iş yaptıkları firmadan birisi ile telefonda konuşurken babamın kaybolduğunu söylemiş. O adam da babamı iki gün önce Paris’te onların şirkette çalışan bir kadın ile beraber gördüğünü söylemiş. Hatta onların evlendiklerini düşündüğünü söylemiş.”

Şule duyduklarına inanamıyordu. “Sen diyorsun Ünal!” dedi.

“Vallahi ben de inanmadım! Ama artık neye inanacağımı da şaşırmış durumdayım. Babam Fransa’da okumuş, o yüzden belki, bilmiyorum ...”

Şule babasının hayatta olması ihtimaline sevinse mi, annesini bırakıp gitmesine üzülse mi bilemedi. Sonra biraz düşününce, “Ünal bu söylediğin şey gerçek olamayacak kadar

saçma bir şey,” dedi. “Babamın bir kadınla ilişkisi olma ihtimali yok. Hadi biz inanmasak bile oldu diyelim. Başka gün kalmadı da Hale’nin düğününde mi bu kadınla beraber yurt dışına gitmeye karar verdi. Pasaportu bile evde duruyor. Hiç olacak şey mi yani. Birileri uyduruyor, biz de dinliyoruz.”

“Dedim ya, ben de inanmıyorum ama bilemiyorum işte. Babamı bir türlü bulamamanın verdiği çaresizlikle her duyduğumuzu dinliyoruz. Ne yapalım?”

“Dayıma söyleyelim o zaman,” dedi Şule. “O da Paris’te sonuçta. Araştırabilir belki.” Ne kadar saçma da gelse babasının yaşıyor olması ihtimali az bile olsa cazip geliyordu.

“Ben de düşündüm ama önce seninle konuşayım istedim. Belki sinirlenebilir bunu duyunca.”

“Sinirlenirse sinirlensin. Bu iddiaya ben de inanmıyorum ama o da bizim babamız sonuçta. Her ihtimali değerlendirmemiz lazım.”

Dayıları Cem, Bülent’in kaybolmasından haberi olur olmaz onlara telefon ile ulaşmıştı. Hat sürekli kesildiği için çok uzun konuşamamışlardı. Cem gelmek istediğini söylemiş ama Ceyda burada olmasının bir fayda sağlamayacağını söyleyerek gelmesini istememişti. Bir gelişme olursa haber vereceklerdi. Bir hafta önce mevcut durumu anlatan bir de mektup yazmıştı Ünal. Şimdi bu durumu sormak için oturup tekrar detaylı bir mektup yazdı ve gönderdi.

Sonraki günlerde polisin aramalarından bir haber çıkmadı. Dayısından ise ancak üç hafta sonra bir mektup alabildiler. Bekledikleri üzere olumlu bir sonuç çıkmamıştı. Onların mektubunu alır almaz bahsedilen adamı bulup konuşmuş. Sonra da onun bahsettiği kadına ulaşmış. Kadın Bülent’i okuldan tanıyormuş. Türkiye’ye dönmesinden sonra hiç

görüşmediklerini söylemiş. Zaten şimdi evliymiş ve iki de çocuğu varmış. Bu hikâyeyi kimin uydurduğunu bilemediğini anlatmış. Cem, birileri anlatılanları yanlış anlamış ya da bahsedilen kişileri birbirine karıştırmış olmalı, diye yazmış.

Ceyda eşini kaybettikten sonra kaderin kendine çizdiği yolda kendi yaşantısında çok değişikliğin olduğunu görüyordu. Yaşantı görünüşte aynı olsa dahi o kendini bir boşluğa düşmüş ve kurtulmasına imkân yok gibi hissediyordu. Sabah uyandığında yatak odası ve yatağı burada yalnızsın diye fısıldıyordu. Her ne kadar gayret etse de önüne geçemediği yalnızlık hissinden kurtulamıyordu.

Oyalanmak için arkadaşlarıyla yine buluşuyordu. Eskiden olsa beraber iskambil oyunları oynarlarken, hadi kızlar acele oynayın ben eşim gelmeden eve gideyim, diye gayret ederdi. Bülent eve geldiğinde anahtarı olduğu halde kapıyı bir defa çalar sonra anahtarı ile açardı. Ceyda çoğunlukla onu kapıda karşılardı. Bazen Ceyda kapının çalındığını fark etmez, Bülent içeri girdiğinde sessizce dolaşp Ceyda’yı arar, görünce de burada mısın, henüz gelmedin diye düşündüm, diyerek eşini öperdi. O zaman fark etmediği bu ayrıntılar şimdi ona eski yaşantısının çok güzel birer parçasıymış gibi geliyordu.

Aradan geçen aylar yeni bir haber getirmedi. Bir yılın sonunda artık kimsenin Bülent’in ortaya çıkması veya bulunması için bir umudu kalmamıştı. Aslında Ceyda ilk birkaç ay boyunca ümidini yitirmek istemedi. Her gün pencerenin önünde saatlerce oturup eşinin yolda belirmesini bekleyerek

dışarıyı seyrediyordu. Bülent'e ne olduğunu bilememenin huzursuzluğu onu çok yıprattı. Doğru düzgün yemek yemeyi de bırakmış, oldukça zayıflamıştı. Daha sonraki aylarda yavaş yavaş kocasının kimsenin görmediği, bilmediği bir yerde arabasıyla deniz, göl gibi bir yere düştüğüne kanaat getirdi. Zaten hemen herkes bu şekilde düşünüyordu. Sadece Ceyda'nın bunu kabullenmesi daha uzun sürdü.

Bunu kabul ettikten sonra biraz olsun rahatladı. Artık ne olduğunu biliyordu. Hatta bu durumdan o kadar emindi ki bir gün mutlaka kocasının arabasını bulacaklarını, onun cesedinden kalanları, artık ne kaldıysa, aile mezarlığına dualarla koyacaklarını düşünüyordu. Pencerenin önüne oturup denize bakarken eşinin orada olduğunu düşünüyor ve onun da kendisini gördüğünü hayal edip bu hayalle bütünleşiyordu. Bazen de, suyun altında ya da toprağın altında ne fark eder diyerek kendini teselli ediyordu.

Bütün bu olaylar yüzünden Ünal'ın evliliğini çok ertelemişlerdi. Öte yandan hem Hale'nin hem Şule'nin birer kız çocukları olmuştu. Zaten Ceyda'nın Bülent'in öldüğünü kabul edip tekrar hayata bağlanmasında en önemli pay sahibi torunları olmuştu. Birkaç ay sonra Ünal sade bir nikâhla evlendi. Bir yıl sonra bir oğlu oldu. İsmi Bülent koydular.

Aynı yıl içinde Hakan da evlendi. Eşi, bir süredir görüştüğü, iş yerinden bir arkadaşıydı. Şirketin işleri büyümüş, uluslararası nakliyat işleri çoğalmıştı. Babaları ile beraber çalışmaya başladıklarından beri Kaan ve Hakan'ın şirketteki sorumlulukları artmıştı. Neredeyse babaları Çetin'den daha yoğun çalışmaya başladılar. Çetin onların işlere olan bu hâkimiyetlerinden memnundu. Kendisi artık geç saatlere kadar çalışmayı bırakmıştı. Yine düzenli olarak işe gidip geliyordu

ama eve vakitlice dönüyor, hem Berrin'le hem de torunuyla daha çok vakit geçiriyordu.

Çetin, Hakan'ın düğününe Turan'ı da çağırdı. Turan, daha önce Kaan'inkine de çağırdığı halde gelemediği için biraz mahcup olduğundan bu sefer gelmek için söz vermişti.

Düğünden iki gün önce geldi Turan. Çetin eşini de mutlaka beklediğini söylemişti ama tek başınaydı. “Onlar orada mutlular, burası onlara ters düşer kendisini rahat hissetmez,” dedi. “Çetin, ben sizin sayenizde bu yaşantının içinde doğdum, burada büyüdüm. Ama onlar öyle değil!”

“İstanbul'a gelmeyi düşünmüyor musun?”

“Yok,” dedi Turan. “İstanbul'da yaşam farklı. Zengin çocuklar bile okul yaşı gelene kadar kafeste büyüyor. Bizim seninle beraber geçen çocukluğumuz güzeldi gerçi. Bu bahçede, bu kameriyede çok güzel oyunlar oynadık, vakit geçirdik. Okulumuz, arkadaşlarımız, aşklarımız ...” derken durakladı bir an. Sonra yine devam etti, “Ben sizin sayenizde bunları yaşadım, sağ olun. Ama artık gözümde hiç yok. Hayatımdan çok memnunum. Burada zenginler daha zengin olmak, fakirler ekmek almak peşinde. Buraya gelmeye kalkarsam kendi imkânlarımı ne kadar zorlasam, hatta biliyorum sen bana ne kadar yardımcı olursan ol, kendimi bu şehrin çarklarının dönüşüne yetiştirmeye çalışan birisi olarak hissedeceğim her zaman. Çetin, sen bu çarka takılmışsın. Onu daha hızlı döndürmeye çalıştın ve başardın da. Ama sen hayatı gördüğün gibi kabullendin. Başka türlü olamazdı zaten. Çocukluk, gençlik yıllarım benim için mutlulukla hatırladığım anılar şimdi. Seninle bir araya geldiğimiz zaman o günleri hatırlayıp, konuşmak gülmek çok hoşuma gidiyor elbette. Keşke hep çocuk kalabilseydik.”

“Keşke!” dedi Çetin gülümseyerek başını sallarken. “Benim için de çok güzel anılar. Ama haklısın, hayat hep öyle devam etmiyor maalesef.”

Turan düğünden sonra birkaç gün kaldı. Berrin’le beraber Ceyda’yı ziyarete gitti. Kocasının kaybından dolayı üzüldüğünü söyleyerek başsağlığı diledi. Ancak ayrılmadan önce, “Ceyda, ben seni hep neşeli görmeye alışmışım. Bu sessiz halin bana ters geldi. Bir daha gelirsem seni eski Ceyda gibi göreceğimi umarım,” dedi.

Turan köyüne döndü. Çetin işlerine. Çocuklar işleri kendi başlarına yürütebilecek kadar tecrübelenmişlerdi ama Çetin yine de tüm toplantılara katılıyor, tüm önemli konular onun onayından geçiyordu.

Berrin’in hastalığı

Düğünden sonraki aylarda Berrin kendini yorgun ve halsiz hissetmeye başlamıştı. Başlangıçta bunun Kaan’ın kızının doğumu için koşturmasından ve Hakan’ın düğün hazırlıklarıyla uğraşmasından dolayı olduğunu düşünmüş ve Çetin’e geçici bir durum olduğunu söyleyerek geçiştirmişti. Ancak Çetin ondaki bu halsizliğin bariz bir şekilde devam ettiğini görünce doktora görünmesi için ısrar etti. Yapılan tetkiklerin neticesi birkaç gün sonra belli oldu ve lösemi teşhisi konduğunu Çetin’e söylediler. Çetin haberi alır almaz hastaneye doktorların yanına koştu. Hepsiyle teker teker görüştü. Sonucun kesin olduğunu, üstelik oldukça hızlı ilerlediğini söylediler. İyi bir tedavi ömrü biraz uzatır ama kurtulma ümidi çok düşük. Teselli için de hep söylenen aynı sözü tekrarlıyorlardı; tıp her gün geliyor,

bu arada belki yeni bir tedavi yöntemi bulunabilir. Çetin bu ümide sarıldı. Yurt dışına, Amerika’ya götürürse daha iyi bir tedavi sağlayabileceğini, bu arada belki yeni bir tedavi yöntemi bulunabilirse Berrin’i kurtarabileceğini düşündü. Kendi kendine, hemen teslim olmayacağını, mücadele etmesi gerektiğini söylüyordu.

Berrin’den gerçeği sakladılar. Enfeksiyona bağlı bir rahatsızlık olduğunu uzun süreli bir tedavi gerekeceğini söylediler. Çetin onu Amerika’ya gitmeye ikna etmek için şirketin uzun süreli ve çok önemli bir iş anlaşması için kendisinin gitmesi gerektiğini, uzun süre orada kalması gerekeceği için yalnız gitmek istemediğini söyledi. Onunla beraber gelirse bu enfeksiyon tedavisinin orada daha iyi yapılacağını söyleyerek onu ikna etmeye çalıştı, “Şirket için çok önemli bir iş fırsatı bu. Bunu kaçırmak istemiyorum ama seni de burada bırakıp gitmek istemiyorum. Hem tatil yaparsın hem de tedavine orada devam ederiz.”

Berrin zaten halsiz olduğu için bu seyahate çıkmaya çok isteksizdi. Ama Çetin’in yalnız kalmak istememesi onu daha çok etkiledi ve razı oldu. Çok süratli hazırlandılar. Üç gün sonra uçaktaydılar.

Berrin uzun uçak yolculuğunun büyük kısmında uyudu. Aldığı ilaçlar buna yardımcı oluyordu. Bir ara gözünü açtığı anda Çetin onun gülümsediğini fark etti.

“Neden gülüyorsun?”

“Çocukları düşünüyordum,” dedi Berrin. “Onların küçüklük hallerini. Annen ve teyzenle beraber bütün aile bir akşam otururken Kaan ile Hakan hınzır hınzır gülerken senin yanına gelmişlerdi. Babaannelerine bakarak sana, ‘Baba, yaşlı kadınların memesi var mı?’ diye sormuşlardı.”

“Evet, hatırladım!” dedi Çetin. “Suzan teyzem de onları, ‘Vay, sizi gidi bücürler! Bir de bize bakarak soruyorlar!’ diye mahsustan kovalamıştı.”

Sonra devam etti Çetin, “İşten eve geldiğim zaman onlarla oyun oynardım. Bir gün sen bizi yemek sofrasına çağırdığında Kaan, ‘Ben yemek yemiycem, hep oyun oynıycam!’ diye tutturmuştu. Önce yemeğini ye sonra oynarız, dediğimde bana, ‘O zaman sen bize yiyecek alamazsın,’ diye cevap vermişti. Hatırlıyor musun?”

Gülümseyerek başını salladı Berrin.

Onun konuşmasına fırsat bırakmadan Çetin devam etti, “Ben bir şey anlamadığım için sonra sen bana anlatmıştın; ‘Babanız gelince uslu durun ki babanız dinlensin. İşte çok yoruluyor.

Dinlenemezse tekrar işe gidip çalışamaz, eve yiyecek getiremez,’ demişsin. O da aklınca yemeğini yemeyip oyun hakkını kullanıyordu.”

Sonra Berrin devam etti, “Bir seferinde de, Kaan koltuğun üzerine tırmanıp oradan yere atlıyordu. Bir ara dengesini kaybedip kolunu sehpaye çarpmış, ağlamaya başlamıştı. Sesini duyup koştum, kucağıma aldım. Baktım ki onun karşısına oturmuş Hakan da ağlamaya başladı. ‘Sen neden ağlıyorsun?’ dedim, kardeşinin kolu acıdığı için ağlıyormuş.”

“Hala aynılar!” dedi Çetin keyifle. “Hiç birbirlerine karşı ihtiras yapmadan şirketin işlerini mükemmelen yürütüyorlar ikisi beraber. Bana ihtiyaçları yok aslında.”

Yolculuk ona çok uzun ve yorucu gelmişti ama sesini çıkarmadı. Çocuklarından bahsetmek Berrin’i canlandırmıştı. Bir süre de torundan konuştular. Sonra tekrar uyuklamaya başladı.

Amerika’da onları Çetin’in bir arkadaşı karşıladı. Önce otele, ertesi gün de hastaneye yerleştiler. Çetin her sabah hastaneye gidiyor gece otele dönüyordu. İşle ilgileneneğini söylediği zamanlarda da Berrin’in yanından ayrılıp doktorlarla görüşüyordu. Doktorlardan umut verici bir gelişme haberi duymayı bekledi. Önce tedavinin ilerleyişini görmeden bir şey söylemek zor, dediler. Ancak bir süre sonra durum belli oldu ve Türkiye’deki doktorların söylediğini tekrar ettiler; sadece ömrünü uzatmak için gayret edeceklerdi.

Çetin üzgün ve dalgın bir şekilde Berrin’in kaldığı odaya giderken hastanenin koridorunda arkasından “Çetin?” diye birisi seslendi.

Arkasını döndüğünde liseden arkadaşı olan Güngör şaşırmış ama gülümseyen bir yüz ifadesi ile ona doğru yürüyordu, “Ne arıyorsun sen burada?”

Çetin de şaşırmıştı. Güngör’ün doktor olduğunu ve Amerika’ya gittiğini biliyordu ama burada karşılaşmaları büyük bir sürpriz oldu. Lisedeyken güzel ve alımlı bir kızdı. Hala güzelliğini koruyordu. Bu hastanede çalışıyormuş. Çetin ona Berrin’den ve hastalığından bahsetti. Güngör bir hastasını gördükten sonra yanlarına uğrayacağını söyledi.

Çetin üzgün, şaşkın odaya girdi. Berrin ona doktorların ne söylediğini sordu.

“Uzun bir tedavi olacağını söylediler. Biraz sabırlı olmamız gerekiyormuş,” dedi. Sonra konuyu değiştirmeye çalıştı, “Sana bir de haberim var. Hani sana bahsettiğim lisedeki arkadaşım Güngör var ya, ona rastladım biraz önce. Bu hastanede çalışıyormuş. Şansa bak! Bizim odaya uğrayacağını söyledi biraz sonra.”

Berrin bu habere ilgi göstermiş gibi göründü ama aslında

aklı kendi hastalığındaydı. Bazı şeyleri daha iyi anlamaya başlamıştı. Amerika'ya Çetin'in işi için değil, kendi tedavisi için gelmiş olmalıydılar. Zaten Çetin o kadar önemli olduğunu söylediği iş anlaşması ile ilgilenmekten çok kendisi ile ilgileniyordu. Hastalığının ciddi olduğunu düşünüyordu. Çetin ne kadar belli etmemeye çalışsa da onun konuşmasından, ifadesinden pek de huzurlu olmadığını hissediyordu.

Biraz sonra güzel bir doktor hanım girdi odaya ve "Merhaba," diyerek Berrin'in yanına yaklaştı. "Ben Çetin'in lise arkadaşı Güngör. Nasılsınız hanımefendi?"

"Çok memnun oldum Güngör Hanım. Çetin sizden bahsetti. Çok yorucu bir yolculuk oldu ama daha iyi hissediyorum şimdi."

"Daha da iyi olacaksınız inşallah! Siz buraya geleli daha bir hafta olmuş sanırım. Koridorda Çetin'i görünce inanmadım. Burada tedavi gören birkaç Türk hasta daha var. Allah kimseyi hastaneye düşürmesin elbette. Ben burada çalışıyorum ama aynı zamanda bir Türk olarak kendi memleketimden gelen hastalarla da ilgilenmeye çalışıyorum. Onları hasta gibi değil, misafir gibi görüyorum. Çetin'i görünce daha da sevindim. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa ben buradayım."

Güngör ayrıldıktan sonra Berrin Çetin'e, "Güngör senin lisedeyken âşık olduğun kız değil miydi?" diyerek takıldı.

"Benim tek ve gerçek aşkım sensin. O sadece çocukluk aşkıydı."

"Pek o kadar da çocuk değilmişsin canım. Bana anlatmıştın, unuttun mu?"

"O vakitler hepimizin başında kavak yelleri esiyordu. Beğendiğimiz her kızın peşinden koşuyorduk. Gençken böyle bir iki gönül maceram olmuştu." Bunları söylerken gelip

Berrin'in elini kendi ellerinin arasına aldı Çetin, "Ama hayatta sadece bir kişiyi gerçekten sevdim. O da şimdi karşımda duruyor."

Berrin bir süre sonra tekrar uykuya daldığında Çetin kalkıp pencerenin yanındaki koltuğa oturdu ve düşüncelere daldı. Güngör'e olan aşkı şimdi gerçekten kendisine eski bir gençlik anısı gibi geliyor olsa da o vakitler onun yüzünden nasıl yemeden içmeden kesildiğini hatırladı. Ona tutulduğu zaman lise son sınıftaydı. Gece gündüz hep onu düşünüyordu. O zamanlar Güngör'e ilgi duyan başka bir çocuk daha vardı. Adı Selim'di ama yakışıklı diye çağırırdı arkadaşları. Gerçekten de okulun en yakışıklı çocuğuydu. Güngör'e ilgisi yüzünden Çetin ona düşman olmuştu. Ama çocuğun bundan haberi bile yoktu. Çetin sürekli onu izliyor, Güngör'le konuştuğunu gördüğünde sinirleniyordu. Onun neden rahatsız olduğunu anlamayan Güngör, yine aksiliği tuttu bunun diyerek geçiştiriyor, bazen de 'Bu durum tek çocuklarda olurmuş, onun için senin kusuruna bakmıyorum' benzeri laflar söylüyordu Çetin'e. O zaman Çetin iyice çıldırıyordu. Ama onu kışkırttığını, kendisine yanaşmaya çalışan o çocukla konuşmasına dayanamadığını da söyleyemiyordu.

Sonra sene sonu mezuniyet balosunda o tatsız olay meydana geldi. Çetin balonun yapıldığı salona geldiğinde yine Güngör'ün yanında yakışıklı Selim'i gördü. Güngör onunla ayakta konuşuyordu. Çetin'i görünce ona selam verdi. Biraz sonra konuşması bitince Çetin'in yanına geldi. Yanlarında başka arkadaşları vardı. Güngör ona neden geç kaldığını sormuş, sonra takım elbise içinde çok yakışıklı gözüktüğünü söylemişti. Bunu duyunca Çetin'in biraz neşesi yerine gelmiş, Güngör'le beraber dans etmeye başlamıştı. Üst üste birkaç

dansı beraber yaptılar. Sonra Selim yanlarına gelip Güngör’e, “Bana dans sözü vermiştin, bu dansı beraber yapalım mı?” diye sordu. Güngör, “Evet, tamam” diyerek onunla dans etmek üzere Çetin’in yanından ayrıldı. Her ne kadar Güngör giderken Çetin’e, “Çok uzaklaşma, yine dans edelim,” demiş de olsa Çetin çok bozulmuştu bu olaya. Sınıflarında başka bir kızı bulup onu dansa kaldırdı. Yine de gözü onlardaydı. Müzik değişmişti, ama Çetin’in başkasıyla dans ettiğini gören Güngör de diğer çocukla dansa devam etti. Güngör’le dans ederlerken ikisi de çok eğleniyor gibi gözüküyorlardı. Selim spor bir takım giymişti ve ayağında mokasen ayakkabılar vardı. Çetin dans ederken yan yana geldikleri bir an geri geri sendeleyip yere düşecekmiş yaparak ayakkabısının topuk kısmıyla var gücüyle Selim’in ayağına bastı.

Selim’den öyle bir çığlık çıktı ki Çetin bile yaptığıının bu kadar acı verici bir şey olabileceğini düşünemediği için şaşkınlıkla Selim’e bakakaldı. O anda da Selim’in yumruğu Çetin’in suratının ortasında patladı. Çetin ne olduğunu anlayamadan kendini yerde bulmuştu. Burnundan fişkırان kanlar gömleğine akmaya başlamıştı. Selim de inleyerek yerde ayağını tutuyordu. Selim ayağındaki mokasen ayakkabıyı çıkardığında beyaz çorabının kan içinde olduğunu gördüler. Başparmağının tırnağı kırılmış ve kanamıştı. İkisi de kendilerine geldiklerinde Selim Çetin’i çok şaşırtan bir şekilde ondan özür dilemiş, ayağının acısından dolayı can havliyle sinirlenip ona vurduğunu söylemişti. Çetin de ondan özür diledi ama kendisi dışında herkes olayın kaza eseri olduğunu düşünmüştü. Belki Güngör şüphelenmiş olabilirdi. Çünkü o olaydan sonra araları gittikçe soğudu. Biraz da bu olaydan duyduğu mahcubiyet yüzünden Çetin Güngör’e olan ilgisini kaybetmişti. Çetin bu kadar yıl

sonra bile bu olayı hatırladığında yine kendini rahatsız hissetti.

Hastanede günler hep aynı geçiyordu. Güngör yanlarına sıkça uğrayıp onlarla ilgileniyordu. Diğer Türk hastalardan ziyaretlerine gelenler oldu. Berrin onları görünce onun gibi buraya iyi olmaya gelen hastaların olduğunu düşünerek kendini teselli ediyordu. Yoksa ölecek hastayı niye getirsinler buraya. Aslında diğer hastaların çoğu Berrin’in durumunu biliyordu.

Hastaneye gelmelerinin üzerinden bir ay geçmişti. Berrin’in durumunda ne iyiye ne kötüye doğru bir değişiklik yoktu. Berrin bunu da iyiye yordu. Demek ki hastalığın ilerlemesini durdurdular. Yavaş yavaş iyileşeceğini umdu. Ancak ikinci ay sonunda da durum aynıydı. Üçüncü aya girerlerken birer hafta arayla önce Hakan sonra Kaan hastaneye geldiler. Berrin bundan rahatsızlık duyup Çetin’e neden geldiklerini sordu, “Biz dönmeyecek miyiz?”

Çetin onun bu şekilde düşünmesini istemiyordu. Yaşamaktan umudu kesmesinden ve hastalığının hızla kötüleşmesinden endişe ediyordu. “Hem seni görecekler hem de şirket işleri ile ilgili görüşmemiz gerekiyordu,” diyerek ona açıklamaya çalıştı.

Ancak bütün bunlar Berrin’i tatmin etmiyordu artık. Güngör onu görmek için yanına uğradığında durumu hakkında ondan bilgi almaya çalışıyordu. Doktor Güngör ise onun hastalığı ile ilgili teferruatlara girmek istemediği için onu oyalasın diye başka konulardan Çetin’den, okul yıllarından bahsediyordu. O gün de aynısını yaptı. Konuyu kendine getirdi. Hastanede çalışırken bir Amerikalı doktorla evlendiğini, bir oğlu olduğunu ama sonra anlaşılamayıp eşinden ayrıldığını daha önce söylemişti. “Hata bendeydi aslında,” diye anlatmaya başladı. “Evlenirken birbirimizi çok tanımamıştık. Hayattan

beklentilerimizi, görüşlerimizi çok düşünmedim. Mesleğinde başarılı bir cerrahtı. Benim meslektaşım olması, kibar ve yakışıklı bir insan olması yeterli sanmıştım. Ama değilmiş. Hayatı sadece bir eğlence gibi görüyordu. Bira içmek, barbekü yapmak onun için çok önemli. Öte yandan akrabalık, komşuluk çok zayıf mesela. Ailesiyle görüşüyorduk ama bir araya geldiklerinde sadece oturup içki içiyor, sohbet ediyorlar. Annesi babası çocuklarını seviyorlar sevmesine ama bir mesuliyet duymuyorlar. Yaşamak lazım anlatması zor. Bir süre sonra ben kendimi onun yanında boşlukta yuvarlanan bir top gibi hissetmeye başladım. Ayrılalım deyince şaşırdı. Çok rahat, başka birini mi seviyorsun, diye sordu. Ben de, öyle bir şey olmadığını, onun yaşantısına alışamadığımı anlattım. Hiç sıkıntı çıkarmadı, istersen bir süre daha düşün kararın aynıysa demek ki gerçekten mutlu değilsin, ayrılırsınız, dedi. Hala görüşürüz. Benden ayrıldıktan iki sene sonra evlendi. Başka bir Amerikalı doktorla. Gayet mutlular. Zaten kötü bir insan değildi, değerli bir insandı. Oğlumuz da büyüdü evlendi. Bir de torunum oldu.

“Hiç Türkiye’ye dönmeyi düşünmüyor musun?” diye sordu Berrin. Onu dinlerken kendi derdini unutmuştu gerçekten.

“Ben bir Amerikalı gibi olamadım ama artık Amerika’ya alıştım. Oğlum ve torunum burada. İyi bir kariyer edindim. Artık Türkiye’ye dönmem. Birkaç yılda bir yazları ablamı görmek için bir iki haftalığına geliyorum. O bana yetiyor. Aslında bir erkek kardeşim daha var ama o da Amerika’da.”

Güngör ayrıldıktan sonra Berrin düşüncelere daldı. Her ne kadar sadece lise çağlarında kalmış olsa da Çetin’in ona olan aşkını bildiği için Güngör’ün yaşına rağmen koruduğu güzelliği onu da etkilemişti. Güngör’ü ilk gördüğünden beri aklından

bir sürü farklı düşünce geçmişti. Bu hastalıktan kurtulamama ihtimali de var. Acaba ondan sonra Çetin yalnız kalmak istemezse bu eski aşkını hatırlar mı? Sonra bugün anlattıklarını dinleyince bu düşündüklerine güldü. Benden sonra birisi olacaksa bile ha Ayşe olmuş ha Fatma, ne fark eder, dedi kendi kendine. Bir başkası olsa biz bile, adamcağız yalnız başına ne yapsın, yanında birisi olması iyi olur, diyerek evlenmesini tavsiye ediyoruz. Ama kendimizi düşününce yerimize bir başkasının gelmesi zorumuza gidiyor, kıskanıyoruz. Güngör’ü bu yüzden kıskanmıştı. Ama şimdi onun anlattıklarını dinleyince bu düşüncelerini sildi aklından. Kadın doktoru daha fazla sevmeye başladı. Sonra yine kızdı kendine. Benden sonra o çok sevdiğim kocam Çetin ne yapacak? Mümkün olsa onun yalnız kalmasını sağlarım. Ama bu nasıl bir sevgi? İnsan evladını sevdiği için sadece onun rahat yaşamasını, mutlu olmasını ister. Ama kocam için ben yanında olmasam bile bunu isteyemiyorum, içimden gelmiyor. Demek ki koca sevgisinde bir eksiklik var. Kıskançlık daha ağır basıyor. Ya tam tersi olsaydı? Çetin de ondan sonra benim başkasıyla olmamı istemezdi. Erkeklerde de kıskançlık baskın çıkar. Yani benim Çetin’e karşı sevgimde bir eksiklik yok. Doğanın kanunu böyle. Peki, böyle bir şey olsa ben başka biriyle yaşayabilir miyim? Asla. O zaman neden Çetin’in böyle bir şeyi kabul edebileceğini düşünüyorum ki? Bütün bu düşüncelerin sonunda Berrin hem eşlerin birbirlerini sevdiklerine hem de birbirlerini kıskanmakla haksızlık yapmadıklarına kanaat getirerek rahatladı ve tekrar uykuya daldı.

Ertesi gün onu tedavi eden doktor sabah ziyaretine gelmişti. Onlara artık tedavinin yoluna girdiğini söyledi. Bundan sonrasının artık rutin bir tedavi olacağını, eğer istiyorlarsa

Türkiye'ye dönerek orada devam edebileceklerini anlattı. Berrin bunu duyunca çok sevindi. Sanki artık iyi olduğunu göstermek istermişçesine yatağından ayağa kalkıp Çetin'e, "Evet dönelim artık Çetin," dedi. "Tedavi aynı ise burada durmamıza gerek yok. Evimi özledim."

Çetin doktora ne zaman dönebileceklerini sordu. Doktor, on gün sonra çıkabileceklerini, o zamana kadar Berrin'in de kendisini daha iyi hissedeceğini söyledi.

On gün sonra hastaneden ayrılmadan önce hem Güngör'le hem de diğer görüştükleri Türk hastalarla görüşüp vedalaştılar. Onun ayrılıyor olması diğer hastalara da olumlu etki etmiş olmalıydı ki hepsi çok mutlu görünüyorlardı. Bir gün kendilerinin de iyileşip hastaneden çıkabileceklerini düşünüyorlardı.

Dönüş yolu geliş ile aynı süreydi ama evine ulaşacak olmanın hasreti ile Berrin'e hiç de öyle gelmedi. Sonunda İstanbul'daki evlerine gelince Berrin dünyada hiçbir yer insanın evi kadar güzel olamaz diye düşündü. Aylardır kendi kendine kurduğu o olumsuz düşüncelerden sonra şimdi evine, çocuklarına, torununa tekrar kavuşmuş olması çok büyük bir mutluluk olmuştu onun için.

Ertesi gün Ceyda geldi ziyaretine. "Şimdi yine hastaneye mi yatacaksın?" diye sordu.

"Hayır, ilaçlarım var. Onları kullanmaya devam edeceğim. Evde kontrol altında tedavi devam edecek."

İki ay sonra ilaç tedavisi tamamlanmış ve Berrin kendini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı. Öte yandan Çetin doktorlarla konuştuğunda bu iyiliğin ne kadar süreceğinin belirsiz olduğunu söylediler. Bir dahaki atağın ne zaman olacağı belli olmaz, birkaç ay sonra ya da birkaç yıl sonra olabilir

dediler.

Çetin, Berrin'in ne kadar kaldığı belli olmayan ömrünü nasıl daha güzel hale getirebileceğini düşünüyordu. Berrin her zaman evinde eşinin ve çocuklarının yanında olmaktan mutluluk duyar, kendisine özel bir şey istemezdi. Bir Avrupa gezisi olabilir mi diye düşündü ama sonra bunun çok yorucu olacağını öngörerek vazgeçti. Sonra Ceyda'dan bir teklif geldi. Güney sahillerinde tekneyle yapılacak bir gezinin çok keyifli olabileceğini söyledi. Bu fikir Çetin'in aklına yattı. İndi bindi olmadan, araç değiştirmeden dinlenerek gezebilirlerdi. Berrin bu teklifi çok beğendi, ama Ceyda'nın bu gezide onlara katılmasını istedi. Bülent'in kayından beri zaten çok sıkıntılı günler geçirmiş olan Ceyda için de çok iyi olacaktı. Ceyda sevinerek kabul etti.

Yine de Çetin öncesinde doktorlarla görüşüp onların da onayını aldı. Uygun bir tekne ve kaptan bulup ayarlamak iki haftalarını aldı. Bu süre içinde Ceyda ve Berrin hazırlıklarını ancak tamamladılar. Berrin'in evdeki tedavisi sırasında ona bakan yardımcı kadını da yanlarına aldılar.

Bodrum Limanı'ndan bindikleri tekneyi çok beğendiler. Özel müşterilere lüks seyahatler için kiralanan bir tekne bulmuştu Çetin. Teknede geçirdikleri her anı çok sevdiler. Çetin, özellikle Berrin'in mutluluğunu gördükçe kendisi de onun kadar seviniyordu. Her ne kadar denizin üzerinde yapılan bir gezi olsa da Berrin'i fazla yormamak için denize fazla girmediler. Zaten gittikleri koyların manzarası, denizin ve çam ormanlarının kokusu, sadece yıldızların aydınlattığı gecelerin sessizliği onları keyiflendirmeye yetiyordu. Zaman zaman kibar ve bilgili bir adam olan kaptanı da sohbetlerine katılmaya davet edip onun eğlenceli maceralarını dinlediler.

Berrin

Yaz ayları boyunca Berrin'in sağığı ile ilgili hiçbir sıkıntı yaşanmadı. Ta ki sonbahar gelene kadar. Ağaçların yapraklarını dökmeye başlamasıyla beraber Berrin'de tekrar yorgunluk ve halsizlik belirtileri başladı. Doktoru, belki bir sonbahar kırınlığı olabilir, biraz hastanede yatman iyi olur dedi. Ancak hastanede Berrin'in durumu gittikçe kötüleşiyordu. Çetin korktuğı sonun geldiğini anladı. Karısına belli etmemeye çalışıyordu. Berrin ilk başlarda pek düşünmese de, hastalık öyle süratli ilerliyordu ki ona söylenmeyen neticeyi görmeye başladı. Çetin gibi işine düşkün ve çalışkan bir insanın her şeyi bırakıp onunla beraber seyahatlerinin manasını anladı. Bu sefer Amerika'da olduğundan daha fazla kendinden emindi. Neticeyi kabullenip, kimseden kendisini kurtarsınlar diye yardım beklememeye karar verdi. Çoğu zaman ağrısı fazla bile olsa etrafına hissettirmemeye çalıştı. Doktorlar ise Çetin'e kendilerini kaçınılmaz sona hazırlamalarını söylediler.

Çetin, kaldıkları hastane odasında Berrin'in yatmakta olduğu yatağı bakmaktaydı. Hava çoktan kararmış, mehtap bulutların arasından kendini göstermeye çalışırken kendisi de Berrin'in uykuya dalabilmesi için sessizlik içindeydi. Odanın ışıkları kapanmış, sadece yatağın başucundaki pilot ışığı yanıyordu.

Çetin Berrin'in sağığını yitirmesini artık çaresizlik içinde izliyor, onunla beraber geçirdiğı güzel günleri düşünmekten kendini alamıyordu. Onu ilk gördüğü anı hatırladı. Kapıyı açarken ona çarptığı için Çetin'e öfkeyle baktığı anı. Her sabah ofiste onu ısıldayan bir gülümsemeyle karşılaşmasını. Ona evlenme teklif ettiğı zamanki heyecanını ve mutlulukla kabul

etmesini. Onu dudaklarından ilk öptüğü anı düşündü.

Berrin onun öpmesine karşılık vermişti ama bir talebe gibi kolları iki yanında beklemişti. Şimdi şu önündeki yatakta yatan küçük kadını otuz senedir aynı aşkla seviyordu.

Bütün evlilik hayatı gözünün önünden geçti. Evlilik hazırlıkları için Berrin'in heyecanını görmek Çetin'i öyle mutlu etmişti ki, Berrin alması gereken eşyaları temin etmeye çalışırken Çetin onun heyecanını bozmamak için, sen onlarla kafanı yorma, ben alırım hepsini, diyememişti. Evliliklerinde Çetin'e karşı her zaman nazik ve sevecen olmuştu. Evlendiklerinde belki on gün boyunca uyurken Çetin'i rahatsız etmekten çekindiğı için hep yatağın bir kenarına doğru çekilerek yatmıştı. Ancak on gün sonra artık evlendiğini kabullenip başını Çetin'in göğsüne koyup sarılmaya başlamıştı. Çocuklarına karşı hep şefkatli bir anneydi. Çetin'e sık sık, babası gel bunların güzelliğine bak, bunlar acaba ne zaman bize anne baba diyecekler, derdi. Konuştuklarında ilk kelimeleri 'baba' olmuştu. Çetin bunu duyunca Berrin'e, doğru söyle, sen mi ezberlettin, diye sormaktan kendini alamamıştı. Hakan ve Kaan çok hareketli çocuklardı. Çetin eve gelip onlarla oynayıp vakit geçirmeyi ne kadar sevse de bir süre sonra yorulup halının üstüne sırt üstü serilirdi. Hâlbuki Berrin bütün bir gün boyunca onlarla ilgilenir, her ihtiyaçlarına koştururdu. Buna rağmen bir gün olsun ne çocuklara bir şey söylemiş, ne Çetin'e şikâyet etmişti. Uykularının gelmesine yakın Çetin ve Berrin'in kucağına tırmanıp masal anlatmalarını isterlerdi. Çetin, çocukların kucaklarında uyuyakaldığı bir gece onları yataklarına beraberce taşıdıkları günü hatırladı. Yine aynı bugünkü gibi mehtaplı bir geceydi. Onları yatırdıktan sonra kendi yatak odalarına gidip pencerenin önündeki kanepede

beraberce oturmuşlar ve sessizce mehtabın süslediği manzarayı seyretmişlerdi. Ay ışığı yaprakların arasından süzülerek bahçeyi hareli bir şekilde aydınlatıyordu. Bir kedi, bahçede dolaşan bir kirpi bulmuş, girdiği köşeden çıkmaya çalıştıkça onu yakalamaya uğraşıyordu. Sessizliği Berrin bozmuştu, “Çetin, çocuklarımızla beraber çok mutlu bir aileyiz biz.”

Odanın ışığını açmadıkları halde, o gece pencereden vuran ay ışığında seyrettiği Berrin’in yüz hatlarını, saçlarının ve gözlerinin pırlıtlığını dün gibi hatırlıyordu Çetin. Saçları omuzlarına serilmiş ona gülümsüyordu.

“İki tane aslan gibi yavrum, bir tane de dünya güzeli, akıllı ve sevecen karım var. Mutlu olmazsam nankörlük etmiş olurum,” diye cevap vermişti.

Berrin Çetin’e sarılıp onu öpmüş, sonra da, “Çetin, ben çocuklarımı ve seni çok seviyorum. Bu sevgiyi tarif etmek çok zor ama benim seni sevdiğim kadar kimse sevemez,” demişti. Berrin davranışlarında hep açık yürekli ve samimiydi ama sevgisini her zaman böyle sözcüklere dökmezdi.

Çetin karısına iyice sarılmış, “Şüphem yok elbette ama bunları duymak çok daha güzel,” demişti.

O sırada Berrin’den gelen belli belirsiz bir inlemeyi duyunca Çetin düşüncelerinden sıyrılıp tekrar hastane odasına döndü. Pencerenin önündeki koltuktan kalkıp Berrin’in yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Elini tuttu, “Berrin, sevgilim! İyi misin?” deyince Berrin yavaşça gözlerini açtı.

“Sen eve git yat!” dedi Berrin. “Ben iyiyim, yarın gelersin!”

“Uykum yok benim. Sen uyumaya çalış şimdi.”

Berrin yatakta huzursuzca hareket etti. “Bir yerin mi ağrıyor?” dedi Çetin.

“Hayır, ağrım yok.”

Sonra Çetin onun daha rahat uyuyacağını düşünerek yatağın yanından ayrılp yine pencerenin önüne döndü. “Ben buradayım, sen rahat uyu,” dedi.

Yine hayallere daldı. Bu yaz tekneyle gezerken Ceyda ile karşılıklı oturuları gözünün önüne geldi. Yakası açık bir elbise giymişti Berrin. Saçlarını toplamış, kuğu gibi boynu ortadaydı. İncecik vücudu ile sanki iki delikanlının annesi değil gibiydi. Arada bir Çetin’e göz atıyor, sana ne getireyim, su, kahve ister misin diye soruyordu. Çetin Berrin’in kendisine hizmet etmekten keyif aldığını biliyordu. Bazen su ister, bazen kahve yap da seninle beraber içelim, derdi. O gün de sorunca, “Hadi gelin biraz da benim yanımda dedikodu yapın,” dedi.

“Dedikodu yaptığımızı nereden çıkardın,” dedi Berrin gülerek. “Ceyda’ya senin Güngör’e olan aşkını anlatıyordum.”

Çetin de güldü, “Peki, o dedikodu değil mi?”

“Hayır, sayılmaz!” diye itiraz ettiler.

Çetin kendini rahatsız hissederek yerinden doğrulmaya çalışırken gözlerini açtı. Oturduğu koltukta uyuyakalmıştı. Sabah olmuş, pencereden gelen güneş ışıkları ısıtmaya başlamıştı bile. Berrin’e baktı. Uyanmış, ona bakıyordu.

“Uyuyakalmışım,” dedi.

“Evet! Sabah doktorlar geldi gittiler.”

“O kadar derin mi uyudum? Duymadım hiç!”

“Senin uyuduğunu görünce sessiz hareket ettiler. Bir ara sayıkladın uyurken.”

“Öyle mi? Ne söyledim?”

“Berrin! Berrin!, diye seslendin. Uyanıksın da bana bir şey söyleyeceksin sandım, efendim Çetin, diye cevap verdim sana. Sonra uyuduğunu fark edince sustum ben de.”

Çetin güldü, “Senden kahve isteyecektim mutlaka.”

Bu konuşma Berrin'in de gülümsemesini sağladı.

Biraz sonra ziyaretler başladı, çocuklar, gelinler, Ceyda peş peşe geldiler. Ancak odaya bakan hemşire oldukça otoriter bir şekilde onları ikaz ederek hasta odasında bu kadar ziyaretçiye izin veremeyeceklerini söyledi ve odayı boşaltmalarını istedi. Çetin oğullarını yanına alıp şirkete gitmek üzere ayrıldı. Ceyda kendisinin refakat edeceğini söyleyince gelinler de ayrıldılar.

Ceyda ile konuşurken Berrin onun gözlerinin kızarmış ve şişmiş olduğunu gördü.

“Yine neden ağladın?” diye sordu.

Ceyda tekrar ağlamaya başladı, “Berrin, kusura bakma. Sen benim bu sıkıntılı günlerimde teselli ilacım oldun. Sıkılınca sana koşuyorum. Bir hakiki dost çok önemliymiş. Akşam yine uykum kaçtı başıma gelenler tek tek gözümün önünden geçti. Ben de teselliyi sabaha kadar ağlamakta buldum. Sabahı zor bekledim sana gelmek için erkenden evden fırladım.”

Berrin bugün biraz iyiceydi. Güldü, “Ah kardeşim, desene biz birbirimize muhtacız.”

Onların gülerek sohbet ettiğini gören hemşire, “Bugün daha iyisiniz Berrin Hanım,” dedi.

“Evet, evet! Ben de kendimde fark ettim.” Hemşireye döndü, “Yardım et, yatakta oturabileyim.”

Hemşire hemen karyolanın baş tarafını biraz daha kaldırdı. Sonra onu biraz yukarı çekerek daha rahat oturmasına yardımcı oldu. “İnsan hastasının iyi olduğunu görünce seviniyor,” dedi.

Birkaç saat sonra Çetin'in şoförü bir paket getirdi. Ceyda'ya uzatırken, “Çetin Bey bunu size göndermiş,” dedi.

O giderken Ceyda paketi açtı. Bir kavanoz pancar turşusu

vardı. Yanında da elle yazılmış bir not; ‘Ceyda, bunları azar azar Berrin’e verebilirsin. Teşekkürler, Çetin’

Berrin turşuları görünce sevindi, “Ah Çetin!” dedi, “Sabah konuşurken canım çok pancar turşusu çekti diye söylemişim.”

Ceyda o gün Çetin gelene kadar oturdu. Çetin gelince, “Bugün Berrin çok iyiydi. Hep sohbet ettik,” dedi. “Ben şimdi gidiyorum ama yarın geldiğimde daha iyi görmek istiyorum. İyi bakın arkadaşına?”

Ceyda çıktıktan sonra Çetin masanın üzerindeki pancar turşusu kabını göstererek, “Beğendin mi?” diye sordu.

“Evet canım, çok güzeldi. Pek de fazla yedim, hemşireler söylenecek diye korktum vallahi.”

“Belki hamilesindir,” dedi Çetin gülerek. “Yaşlılığımızda yanımızda bulunacak bir kız doğurursun.”

Bir süre daha konuştuktan sonra hemşire geldi ve Berrin'in uyuyabilmesi için yatağını yatırdı. Berrin ancak gece yarısından sonra dalabildi. Yine de pek huzurlu bir uyku değildi. Arada derinden bir inilti sesi geliyor, Berrin yatakta bir sağına bir soluna dönerek rahat etmeye çalışıyordu. Onun huzursuzluğu Çetin'i de huzursuz ediyor, sık sık karısının yanına gidip uyuyup uyumadığına bakıyordu. En son nefes alışının değiştiğini fark edince onu uyandırmak istedi ama Berrin tepki vermedi. Hemşireye haber verdi, o gelip baktıktan sonra hızla nöbetçi doktoru çağırdı. Bir hemşire daha geldi. Çetin'i yatağın başından uzaklaştırıp Berrin'in üzerine eğildiler. Hemşirenin biri heyecanla “Berrin Hanım!” diye seslenirken diğeri de doktorun söylediği bir ilacı koluna bağlı olan serumdan vermeye çalışıyordu. Birkaç dakikalık müdahaleden sonra Berrin'in kalbini stetoskop ile dinlemekte olan doktor doğruldu. Çetin'e dönerek, “Üzgünüm!” dedi.

Çetin tekrar yatağın başına geldi. Berrin'in yüzü sapsarı kesilmiş kıpırtısız yatıyordu.

Berrin'in ölümünden sonra taziyesi yaklaşık bir ay sürdü. Kırk mevlidini yaptıktan sonra artık gelen giden kalmadı. Çetin şirkete yine gidip geliyordu ama evde konuşacak kimsesi kalmamıştı. Sürekli çocuklarının yanına gitmek istemedi. Yanında bir arkadaş aradı. Turan'ı arayıp İstanbul'a gelir misin diye sordu. Gelirim, dedi Turan. Geç haber aldığı için Berrin'in cenazesine gelememişti. Telefonla konuşmuşlardı sadece.

Bir hafta sonra Turan İstanbul'daydı.

"Turan, emin ol bu sıkıntılı halimde hakiki bir dost aradım etrafımda. Onun için seni çağırdım," dedi Çetin.

"Biz seninle kardeş gibi büyüdük Çetin. Bu sayede çok kıymetli bir dosta sahip oldum. Bana duyduğun güvenden dolayı çok mutluyum."

"İşimle öyle meşguldüm ki elimizdeki işleri yoluna koyup tamamlasam, zihnimde hep yenisini nasıl yapacağımı düşünür, onunla meşgul olurdum. Şimdi çocuklar şirkette neredeyse tüm işleri yüklendiler. Ben de tam biraz daha boş vaktim olur diye düşünürken Berrin'in hastalığı çıktı. Ama bak şimdi onu da kaybettim ve kendi başıma kaldım. Şirketten gelen raporları okuyorum, denizi seyredip oturuyorum. Başka bir şey yaptığım yok."

Turan, Çetin'in Berrin'in kaybından gerçekten çok etkilenmiş olduğunu gördü. İstanbul'da onun yanında kaldığı süre boyunca onunla konuşurken Çetin anlatmadıkça ona

ailesiyle, işiyle ilgili bir soru sormuyordu. Onu oyalamak için daha çok köyden bahsediyor, orada yaşadıklarından aklına geleni anlatıyordu.

"Ben de senin gibi çocukları evlendirdim. Küçük kızım hiçbir şeyi olmayan bir delikanlıyı sevdi, sesim çıkmadı, evlendiler. Evleri yoktu. Hani seninle evin yan tarafında bilye oynadığımız yere iki katlı bir ev yaptırdım. Büyük değil, her katta iki oda bir de küçük salon var. Bir katı onlara verdim, bir katı da oğlana. Damat kahvehanede bana yardımcı oluyordu. Sonra askere gitti, Kıbrıs'ta şehit düştü. Şimdi kız bir çocukla yine benim yanımda kaldı. Zaten önce de ben bakıyordum, bir şey değişmedi. Damat fakirdi ama iyi çocuktu, çok yazık oldu."

Turan anlattı Çetin dinledi. Çetin anlattı Turan dinledi. Birkaç gün beraberce vakit geçirdiler. Berber balığa gittiler. Çetin, "Turan, biliyor musun, dünyada en büyük sevgi evlat sevgisiymiş diyorlar. Bu doğru belki ama esas lazım olan bir eş bir de arkadaş. Bak şimdi evlatlarım hep gittiler. Onlar da kendi eşleri ve evlatlarının yanındalar."

Bir hafta sonra Turan gitti. Turan arkadaşındaki boşluğu görmüştü. Çetin emekli olup evde tek başına oturabilecek bir insan değildi. Oğlanların ikisi de artık evli. Sürekli olarak onun yanında olup ilgilenmeleri zor. Yine de hemen her hafta sonu uğruyorlar. Ama Çetin iş yerine daha ne kadar devam edecek? İşinden başka hobisi yok. Acaba tekrar evlenmeyi düşünür müydü diye aklından geçirmişti ama böyle bir şey için henüz erken olduğundan ona sormak istememişti.

Boğaziçi Balık Lokantası ve Güzel Ayşe

Çetin artık sadece şirkette oyalanmaya başladı. Ancak orada da işler yavaş yavaş değişiyordu. Eskiden tüm önemli toplantılar Çetin'in odasında yapılır, kararlar beraber alınırdı. Şimdi ise artık şirket büyümüş, her bölüm Hakan veya Kaan'ın katılımıyla kendi toplantılarını yapıp kararlarını alıyor, en son olarak Hakan ve Kaan alınan kararları babaları ile ayrıca paylaşıp değerlendiriyorlardı. Küçük işi Çetin'e götürmüyorlardı. İşler yolunda gidiyordu. Onunla paylaştıkları konularda genelde Çetin'in değiştirmesi gereken bir karar olmuyordu. Bir süre sonra artık bazı konuların kendisine getirilmesinin bir formaliteye dönüştüğünü Çetin de gördü. Bundan dolayı biraz canı sıkıldı ama çocukların işe olan hâkimiyetlerini gördüğü için seviniyordu. Hakan ve Kaan ile yaptığı toplantıları da kendi isteğiyle seyrekletirdi. O zamana kadar Çetin'in özellikle eskiden beri çok önem verdiği şirketin sosyal yardım faaliyetlerinin hepsiyle Çetin bizzat kendisi ilgileniyordu. Sonra onları da peyderpey devretti.

Böylece günler geçiyordu. Yine şirkete gidiyordu ama evde daha fazla vakit geçirmeye başladı. Evde pencerenin önünden denizi seyretmekten eskiden beri hoşlanırdı ama şimdi daha farklıydı. Sadece denizi değil etraftaki binaları, gelip geçen insanları da izliyordu. Köşkün önünden geçen yol sol tarafta 50 metre kadar ileride evlerin arasına giriyordu. İlk girdiği noktada deniz tarafında kalan pembe bir yalı vardı. Orta katındaki dairenin hem deniz tarafına hem yol tarafına bakan pencerelerinin perdeleri neredeyse her zaman açık duruyordu. Görünmüyordu ama Çetin pencerenin yanında bir yatak olduğunu tahmin ediyordu. Muhtemelen hasta birisinin sürekli

yattığı bir yatak. Çünkü sürekli olarak birileri gelip onunla ilgileniyordu. Genellikle sırtında sabahlık olan yaşlı bir kadın ve bir de daha genç başka bir kadın görüyordu. Genç olanı muhtemelen bir yardımcı ya da hemşire olabilir diye düşündü. Yataktaki hastanın arada bir yatağında oturduğunu seçebiliyordu ama ayağa kalkıp pencerenin yanına gelmediği için nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Yine de hareketlerinde yaşlı bir insan edası yoktu. Muhtemelen genç birisiydi.

Aslında orada hasta birisinin yattığını Çetin'den önce ilk olarak Berrin fark etmişti. Hastalığı ne kadar uzun sürdü diye üzülmüştü. Ancak o dönem Berrin'in kendisi de hastaydı. Çetin bu konuyu unutmuştu tamamen. Şimdi aradan geçen bu kadar zamanda o pencerenin arkasındaki hastanın durumunda hala bir değişiklik olmadığına göre bu kalıcı bir rahatsızlık olabilir diye düşündü.

Bu akşam da önlerine bir büyük tekne geldi. Kenara çektiler yanlamasına yola yapıştırdılar. Ahşap teknenin direkleri hastanın yattığı pencereye kadar yükseliyor, teknenin kıpırdamasına göre bir yükselip bir alçalıyordu. Sonraki günlerde teknede bir faaliyet başladı. Lokanta olarak kullanılacakmış, balık lokantası. Çetin önce kızdı, önüne gelen gelip böyle kıyıya çekip lokanta açabilir mi diyerek belediyeye telefon açtı. Meğer belediyeden ruhsat almış. İçki servisi yok, sadece ailelere servis yapılacaktı. Zaten tekne köşkün değil diğer taraftaki belediyeye ait parkın önünde demirli, dediler. Fazla uzatmadı Çetin. Zaten yapı olarak gereksiz zorluk çıkarmayı sevmez, hatta çoğu zaman insanlara yardımcı olmaya çalışırdı. Çocuklarına da hep bunu tembih eder, imkânları ölçüsünde ihtiyaç sahiplerine yardım etmelerini isterdi. Başka şirketlerle kıyaslandığında kendi firmasının yaptığı

sosyal yardımlar çok üst seviyede kalıyordu.

Çetin tekneden şikâyet etmek yerine işlerini nasıl halledeceklerini takip etmeye koyuldu. Her gün pencereden onların çalışmalarını izliyordu. Tekne sahibi atmış yaşının üzerinde görünüyordu. Teknenin hazırlıkları ile ilgili gelen gidenlerle hep o muhatap oluyordu ama oldukça sakin görünüyordu. Bazen eşi ve oğlu olduğunu tahmin ettiği, bir kadın ve genç bir delikanlı gelip gidiyordu tekneye. Teknenin dış boyası yeni yapılmış gibiydi. Belli ki buraya gelmeden önce bir yerde kızağa çekilip boyanmıştı. Bordasının başına mavi büyük harflerle Boğaziçi yazılmıştı. Gelen giden ustalar genelde iç mekânda çalışıyorlardı. Tekne sahibi sürekli onların başındaydı. İşleri bağırıp çağırmadan sakin bir şekilde takip ediyor, bazen yapılan işi beğenmediği vücut hareketlerinden belli olsa da sesini yükseltmeden işini yürütüyordu. Pek gürültü patırtı çıkartmadılar. Bazen akşam geç saatlere kadar teknede kaldıkları da oluyordu. O zaman işçilerle beraber akşam yemeklerini teknede yiyorlardı. Bir pikap getirmişler, teknede masa kurup akşam yemeğini yerken onu çalışıyorlardı. Çetin müziğin sesini az çok duyabiliyordu. Genellikle Türk Sanat Müziği parçaları.

Teknenin içindeki tadilat ve temizlik çalışmaları on günde bitti. Sonra masa, sandalye, dolaplar, mutfak malzemeleri geldi. Malzemelerin tekneye taşındığı gün Çetin pembe yalıdaki pencerede bir hareket gördü. Yataktaki hasta pencereye yanaşmış o da teknedeki faaliyetleri izliyordu. Bu sefer daha iyi görebilmişti. Pencereden bakan gencecik bir kızdı. Teknedeki faaliyetleri izlerken arada bir arkasına dönüp birisi ile konuşuyordu. Yatağını pencereye daha fazla yanaştırmış olmalılar diye düşündü Çetin. Bu duruma memnun oldu.

Kendi kendine, şu tekneyi izlemek beni bile bu kadar meşgul ediyor, o ise bütün gün yatağından ayrılamadığına göre onun için büyük bir değişiklik olmalı, diyordu.

O akşam teknenin bütün ışıklarını yaktılar. Tekne sahibi kıyidan tekneyi seyredip ışıkların görünüşünü kontrol etti. Sonra durumdan memnun bir şekilde tekrar tekneye bindi. Ertesi gün akşamüstü eve bir davetiye zarfı geldi. Tekne sahibi, civardaki evlerde oturanları ertesi akşam lokantanın açılış yemeğine davet ediyordu;

“Çok kıymetli ve saygıdeğer komşularımız, Uzun zaman yurt dışında çalıştıktan sonra döndüğüm vatanımda yeni kurduğumuz yüzer lokantamız Boğaziçi ile sizlere hizmet vermekten büyük onur duyuyoruz. Bizi mahallenize kabul ettiğiniz için sizlere teşekkür ederek, açılış gecemizde teknemizi onurlandırmanızı rica ederiz. – Ali Çalkoğlu”.

Ertesi akşam Çetin torununu görmek için oğluna gideceğinden bu açılışa gidemeyeceğini düşündü. Ancak davetiyeye memnun olmuştu. Kibar insanlarmış, başka bir gün hayırlı olsun için giderim artık, dedi.

Üç gün sonra akşam şirketten çıktığında eve gitmeden doğru tekneye gitti. Bir masa beğenip oturdu. Lokanta sahibi Ali Bey iyi giyimli bir şekilde, “Hoş geldiniz!” diyerek yanına geldi.

“Hayırlı olsun!” dedi Çetin. Sonra kendi evini işaret ederken, “Komşunuz oluyorum. İsmim Çetin,” diye ekledi.

Ali Bey bunu duyunca daha memnun olmuş bir şekilde tekrar, “Hoş geldiniz Çetin Bey,” dedi. “Bizim balık aldığımız balıkçı sizden bahsetmişti.”

Balıkçı Recep’in oğlu Hasan olmalı diye düşündü Çetin. Ama bir şey demedi sadece gülümseyerek başını salladı. İçerisi tahmin ettiğinden daha geniş ve rahat gözüküyordu.

Çetin sipariş ettiği balığını yerken Ali Bey'in birisini karşılamak üzere dışarı koşturduğunu gördü. Kimmiş diye bakınca orta yaşın üstünde bir kadın ve yanında daha genç bir kadının sürdüğü tekerlekli sandalyede oturan bir genç kızın geldiğini gördü. Tekerlekli sandalyeyi tekneye geçirirlerken Ali Bey de yardım etti. Sandalyeyi en baştaki masaya yanaştırıp, kendileri de masaya yerleştiler.

Çetin başını kaldırdı pembe yalının penceresine baktı, ışık yanmıyordu. Acaba onlar mı diye geçirdi içinden. Bir ara Ali Bey Çetin'in masasına uğradığında ona sordu. Tahmini doğruymuş. Pembe yalıda oturuyorlarmış gerçekten. Açılış gecesine de gelmişler. Bu hafta içinde üçüncü defa geliyorlarmış. Evlerine yakın olduğu için çok sevmişler. Tekerlekli sandalyedeki genç kızın hikâyesini de öğrenmiş Ali Bey. Beş sene kadar önce geçirdiği bir trafik kazasından sonra belden aşağısı felç olmuş. Pencereden gördüğünde çocuk sanmıştı ama neredeyse kendi oğulları yaşında genç bir kızdı. Yanındaki annesiymiş. Diğer kadın da yardımcıları.

Çetin eve gitmek üzere kalkmadan önce cumartesi akşamı için sekiz kişilik bir masa hazırlamalarını istedi Ali Bey'den. "Cumartesi benim çocuklar ailecek ziyaretime geliyor. Onları buraya getirmek istiyorum."

Tekneden ayrılacağı sırada arkasından birisi, "Çetin amca!" diye seslendi. Arkasını döndüğünde tekerlekli sandalyedeki genç kızın ona gülümsediğini gördü. Çetin ona bakınca kız, "Çetin amca," diye tekrarlayarak konuşmaya devam etti, "Siz beni tanımazsınız ama ben sizi tanıyorum. Ben Kaan ve Hakan ile aynı okula gidiyordum. Onlar benden iki sınıf yukarıdaydılar ama tanışıyorduk. Hatta birçok defa okuldan dönerken sizin şoförünüz onlarla beraber beni de getirmişti."

Çetin hem şaşırmış hem de hatırlamıştı, "Sen bizim oğlanların bahsettikleri güzel Ayşe misin yoksa?"

"Evet, Ayşe benim!" derken gülümsemesi daha da arttı genç kızın. Kendisine 'güzel' denildiğini işitmek mutlu etmişti.

"Aynı arabayla döndüğünüzü söyleyince isminizi hatırladım ama bu kadar yakın oturduğunuzu bilmiyordum. Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi Çetin. Ayşe ve annesiyle tokalaştıktan sonra ayrıldı.

Şu hale bak, dedi kendi kendine. Meğerse o kadar merak ettiği hasta bizim çocukların okul arkadaşımı. Güzel Ayşe mi, diye sorduğunda Ayşe nasıl da memnuniyetle gülümsemişti. Yanındaki annesi de Çetin'e gülümsedi ama onunki farklıydı. Daha acı bir gülümsemeydi sanki.

Hakan ve Kaan ile konuştuğunda tahmin ettiği gibi Ayşe'nin kazasından haberleri olmadığını öğrendi. Cumartesi akşamı geldiklerinde onları alıp hep beraber tekneye gittiler. Masaları hazırlanmıştı. Onlar oturduktan bir süre sonra Ayşe ve annesi de geldiler. Kaan ve Hakan onu gördüklerine sevinerek koşup tekerlekli sandalyesinin tekneye geçirilmesine yardım ettiler. Bir süre yanında oturup sohbet ettikten sonra tekrar kendi masalarına döndüklerinde hem Ayşe'yi görmekten mutlu olmuş hem de onun bu durumuna üzülmüşlerdi, "Çocukken çok güzeldi, şimdi de çok güzel bir genç kız olmuş. Güzelliği ile beraber bu durumda olması daha da üzücü."

Çetin, ilk geldiği gün belediyeyi arayıp şikâyet ettiği bu tekneyi artık çok sevmişti. Buraya bir renk kattığını düşünüyordu. Bazen tek başına, bazen ise çocuklarla beraber bundan sonra da sıkça uğramaya başladı.

Çetin, şirketteki işlerden yavaş yavaş ilişkisi kesilince sadece

çocuklarıyla bir arada olmaktan başka bir işinin kalmadığını gördü. Artık şirketteki işlerinden keyif de almıyordu. Eskiden şirketin neredeyse tüm operasyonunu bilir, bunlarla ilgilenmekten hiç yorulmaz, tam tersine hoşuna giderdi. Ama Berrin'in kaybından sonra bazı şeyler değişti. Eskiden düşünmediği şeyleri şimdi daha çok düşünmeye başladı. Babasının işlerini devralmasından sonra bu şirketi orta büyüklükte bir şirketten koca bir holdinge çevirmişti. İşe erken gelir, eve geç döner, tüm enerjisini işine verirdi. Ama evine geldiğinde Berrin her zaman onu bekliyor olurdu. Bir gün olsun şikâyet etmemişti. Her zaman ailesinin ihtiyaçlarını gözettiğini ve onların mutlu olduğunu düşünmüştü. Acaba gerçekten öyle miydiler? Onların hayattan beklentilerini, ne istediklerini sormuş muydu? Onları çok sevdiğini yeterince gösterebilmiş miydi? Babası Engin, hem eşine hem Çetin'e olan sevgisini her an gösteren bir insandı. Annesi ve teyzesi de öyleydi. Ama dedesi, Doktor Bey daha farklıydı. Ailesi için her şeyi düşünür, çok çalışır ama sevgisini ancak zor zamanlarda belli ederdi. Yine de ailesi onun kendilerine olan sevgisini bilirdi. Kendisinin dedesine benzediğine karar verdi.

Aklına Turan geldi yine. Şimdi Turan'a hak verdi. Ne kadar zengin de olsan emekli olana kadar bir çarkta dönüp duruyoruz. Hep daha iyisini yapalım diye. Emekli olunca çark duruyor, yaşam bitiyor.

Turan'a telefon etti, "Turan, yakın zamanda ben köye gelmek istiyorum. Bir süre kalırım diye düşündüm. Kahvehanenin üzerindeki oda duruyor mu?"

"Elbette," dedi Turan. "Geleceğin gün haberim olsun. Seni karşılayayım."

Çetin aldığı bu karardan mutlu bir şekilde kalkıp Boğaziçi

teknesine gitti. Servisi ona Ali Bey yaptı. Yemekten sonra kahve içerken her zaman olduğu gibi gelip Çetin'in masasına oturdu.

Her zamanki gibi sıradan sohbetlerini yapıyorlardı. Çetin, "İşler iyi gidiyor gördüğüm kadarıyla," dedi.

"Evet, Çetin Bey işler iyi gidiyor ama yaptığımız masrafi çıkartmak için daha çok çalışmamız lazım," derken Ali Bey'in sesinde sıkıntı vardı.

"O kadar endişe etmeyin Ali Bey. O da olur inşallah!"

"Olmasına olur ama rahat vermiyorlar Çetin Bey," dedi Ali Bey. "Birileri musallat oldu, illa tekneyi sat bize diye tutturdular. Ben yanaşmayınca yavaş yavaş tehditler başladı. Ailen var, senin için iyi olmaz, diye konuşuyorlar."

"Senden haraç mı istiyorlar yoksa?"

"Bunların derdi para elbet. Ben de belki az bir para verir savarım dedim. Ama istedikleri para benim kazancımdan bile fazla. Onlar belli ki bizim işimize göz koymuşlar. Ama öyle kolay pabuç bırakmam onlara."

İki gün sonra Çetin akşam saatlerinde evinde yemeğini yemiş pijamalarını giymiş vaziyetteyken dışarıdan gelen bağırtiları duyup pencereye gitti. Teknenin önünde Ali Bey iki tane genç adamla tartışıyordu. Adamların konuşma ve davranışlarından bu mesafeden bile sarhoş oldukları belli oluyordu. Tekneye binmeye çalışıyorlardı. Ali Bey'in yanına oğlu Halil koşup geldi. Engellemelerine rağmen sarhoş adamların gitmeye niyeti yok gibiydi. Nitekim bir tanesi bunların arasında sıyrılıp tekneye girdi ve bağırıp çağırmaya başladı. Müşteriler teknenin arka tarafına doğru kaçtılar. Çetin, başta rastgele iki sarhoş diye düşünerek işi büyütmemek için polise telefon etmemişti. Ama bu durumun çok sıradan olmadığını anlayınca telefona gidip karakolu aradı. Telefona

bakan polis, bildirildi bize, ekip gönderdik, dedi. Belli ki civardan kavgayı gören başkaları Çetin'den önce davranmışlardı. Çetin tekrar pencereye gittiğinde kavga devam ediyordu. Halil, içeri giren adamı dışarı çıkartmak için peşinden gitmişti. Onların içerideki mücadelesinden sonra Halil'in yere düştüğünü gördü Çetin. Çığlıkların yükselmesinden kötü bir şeyler olduğunu anladı. Ali Bey de içeri koşmuştu. Eline geçirdiği bir şişeyi karşısındaki sarhoş adamın kafasına indirince adam da yere yığıldı. O sırada teknenin önüne gelen polis aracından inen polisler dışarıda kaçmaya çalışan diğer adamı durdurup yakaladılar.

Çetin üstünü giyip teknenin yanına gitti. Onun gibi etraftan kavgayı duyan başkaları da olay yerine toplanmışlardı. Yaralılar için ambulans da çağırılmıştı. Çetin durumun vahametini oraya vardığı zaman anladı. Ali Bey'in oğlunu karnından bıçaklamışlar. Yanı başında yerde yatan diğer adamın da başının yanında bir kan gölü vardı. Müşterilerin içinde Ayşe'nin ve annesinin de olduğunu gördü. Diğer müşteriler gibi çok korkmuşlardı. Yanlarına gitmek istedi ama polis izin vermedi. Ali Bey'in oğlunu ve kafasından yaralanan diğer sarhoş genci gelen ambulans ile hastaneye götürdüler. İkisinin de durumu iyi gözüküyordu.

Polis başta Ali Bey olmak üzere oradaki herkesi alıp karakola götürdü. Ayşe'nin durumunu gözeterek onun ve annesinin adresini teyit edip şimdilik evine gitmesine izin vermişlerdi. Ancak tekerlekli sandalyesinin tekneden inmesine yardım ederlerken, Ayşe kendisinin her şeyi gördüğünü ve şahitlik yapacağını söylüyordu onlara.

Çetin olayın bundan sonraki gelişmelerini gazetelerden takip etti. Ali Bey'in kafasına şişeyle vurduğu sarhoş genç o gece

hastanede ölmüş. Ali Bey'in oğlu ise yaşıyordu ama hastanede tedavisi devam ediyordu. Ali Bey'i tutuklamışlardı. Boğaziçi Balık Lokantası adını verdikleri tekne ise mühürlenmişti. Basının bu olaya yer vermesinin esas sebebi ise Ayşe'nin yaptığı şahitlik olmuştu. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olan bu genç ve güzel kızın söyledikleri gazetelerde ön sayfalarda haber oldu. Ayşe, Halil ile ölen gencin aralarındaki kavgayı en yakından gören kişiydi. Tekerlekli sandalyesinden kalkamadığı için diğer müşteriler gibi teknenin arkasına kaçamamış, annesiyle beraber masalarının kenarında kalmışlardı. Polise verdiği ifadede sarhoş adamın cebinden çıkardığı bıçak ile karşısında silahsız bir şekilde duran Halil'e nasıl saldırıp bıçakladığını anlatmıştı. Haber yapmak için kendisiyle görüşen gazetecilere ise daha fazlasını da anlatmıştı. Bu insanların şehir eşkiası olduğunu söylüyordu. Bunlar gibi başka bir şehir eşkiasının Ayşe'ye motosikleti ile çarpıp kaçtığını, bu yüzden felç olduğunu, buna sebep olan kimsenin hiçbir zaman bulunamadığını gazetede bu haberlerden öğrendi Çetin. 'Ayşe'nin isyanı' diye manşetle yazmışlardı haberi. Gazetede haberin içinde Ayşe'nin bu olaydan dolayı yaşadığı sıkıntılarla beraber, Boğaziçi Balık Lokantası'nın nezih bir yer ve sahiplerinin iyi insanlar olduğu hakkında söylediği güzel sözler de yazılmıştı. Ayrıca bu adamların para ile tutulmuş insanlar olduğunu, esas bunları kışkırtanların yakalanması gerektiğini anlatıyordu. Benzer haberler birçok gazetede yer aldı. Bazıları onunla röportaj yaparak, hayat hikâyesini ve geçirdiği kazadan önceki döneme ait çocukluk resimlerini de yayınladılar.

Güzeltepe'ye merhaba

Çetin'in şirketten elini tamamen çekmesine çocuklar başlangıçta itiraz ettiler. Çetin kararından dönmeyince kabullendiler. Turan'ın yanına gideceğini ve uzunca bir süre orada kalacağını söylediğinde daha da şaşırdılar. Çetin hazırlığını çabuk yaptı. Yanına çok fazla eşya almadı. Oradan temin edebileceği ihtiyaçlarını buradan taşımak istemiyordu. Tek bir bavul aldı. Otomobille gitmek istemiyordu. Şoförüyle beraber onu da şirketin hizmetine bıraktı. Evdeki yardımcısına izin verdi. Sadece arada bir gelip köşke bakacaktı. Turan'ı arayıp uçakla geleceğini söyledi.

Turan onu havaalanında karşıladı. Kucaklaştıktan sonra Turan'ın station reno arabasına binip yola çıktılar. Yol boyunca uzun uzun sohbet ettiler.

Turan, Çetin'in gelmesine sevinmişti ama bir yandan da İstanbul'daki hayatından sonra buraya alışabileceğinden endişe ediyordu. "Çetin senin köye geleceğini çocukken tanıştığın arkadaşlara söyledim. Onlar kendilerinin kocaman adam olduklarını unuttular, bana soruyorlar, yine öyle sevimli mi, bizi tanır mı acaba, diye. Bakalım siz onu tanır mısınız, dedim. Artık karşınıza bir çocuk gelmeyecek."

"İnsanlar çocukluk anılarını hiç unutmuyor. Sen geleceğim deyince, inanır mısın geceleri hiç uyuyamadım. Hep aklıma eski günler geldi. Bazen sesli sesli güldüm. Hanım da, Turan ne oldu, Çetin Bey'in geleceğini duyunca sen yeni baştan çocuk oldun sanki, dedi. Sen burada ne kadar mutlu olursun bilemiyorum ama ben o kadar çok sevindim ki tahmin edemezsin."

"Turan, ben isteyerek geldim. Evimi yine de kapatmadım.

Burada kalabildiğim kadar kalmak istiyorum. Belki çok sıkılıyorum, emin değilim. Ancak İstanbul'dan uzaklaşmak istedim."

Bunları konuşurken bir yandan da dışarıdaki manzarayı izliyordu. Buğday ekilmiş tarlaları, aralarında açmış kırmızı gelincikleri seyrederken çocukluğundaki seyahati geldi aklına. Uçsuz bucaksız tarlalardan korkmuştu ama zevk de almıştı. Şimdi artık korkunç görünmüyordu. Yollar da artık o kadar boş değil. Arabalar, kamyonlar gelip geçiyorlar. Bu canlılık ona rahatlık veriyordu. Kendini kaybolmuş gibi hissetmedi.

Köye geldiklerinde arkadaşları kahvehanede oturmuş bekliyordu. Arabadan inerlerken Turan Çetin'e onları hatırlatmaya çalıştı, "Şu beyaz saçlı Minik Ali, siyah kasketli Şaban, çok kilolu olan Biber Mustafa, çocukken de kiloluydu." Yanlarına giderken Çetin Turan'ın söylediklerini unuttu. Kilosundan dolayı Biber'i tahmin etti sadece. Hepsini ile teker teker sarılıp kucaklaştılar.

Her sarılan ona bir şey söylüyordu. "Çetin Bey, tabii ki sen de büyümüşsün ama çok yaşlanmamışsın."

Hep beraber bir masanın etrafında halka şeklinde oturdular. Karşılıklı bakmaya başladıklarında Çetin onları daha iyi görebildi. Aralarında yaşça Çetin'den büyük olanlar da vardı. Ancak şimdi hepsini kendisinden daha yaşlı buldu.

Turan elinde çay tepsisi ile geldi, "Çaylar şirketten," derken cebinden bir paket sigara çıkarıp masaya bıraktı, "Buyrun! Sigara da şirketten!"

Paket elden ele dolaşırken herkes birer tane çekip aldı. Halka tamamlanınca son kişi paketi havaya kaldırdı. Uzaktaki masada kalan bir başkası gelip bir sigara aldı. Paket yine masaya kondu. Masadan birisi bir kibrit çıkarıp kendisinin ve

yanındakinin sigarasını yaktı. Sonra herkes sırayla yanındakinin sigarasıyla kendisininkini yaktı. Çetin uzaktaki adama baktı. O, cebinden çıkardığı kendi çakmağını kullandı.

Turan kendi çayını alıp yanlarına geldiğinde bir sandalye daha çekip uzakta olan adama seslendi, “Hocam, siz de böyle buyurun. Çetin Bey ile tanışmış olursunuz,” dedi.

O zaman yerinden kalkıp yanlarına geldi. Çetin’le tokalaştı, tanıştı. “Matematik Öğretmeni İzzet” dedi.

Turan, “Hocam bu sene tayin oldu geldi,” derken masadan “Mecnun geliyor!” sesleri yükseldi. Çetin dönüp ileriye baktı. Tekerlekli sandalyesiyle kahvehaneye yaklaşan adamı gördü. Dönüp Turan’a bakınca, o da “Evet, bizim Hüsnü!” dedi.

O zaman Çetin’in gözünün önüne pencerenin önünde oturan çocuk geldi. Ayağa kalkıp onu karşıladı. Sandalyesinin yanından tutup kendi oturduğu sandalyenin yanına kadar getirdi.

Hüsnü, “Geç kaldım sizi karşılamaya. Hoş geldiniz!” derken Çetin onun elini tuttu, “Hoş bulduk! Sizi iyi gördüm,” dedi.

“İyiymi Allah’a şükür!” Sandalyesinin kolçağına vurup, “Sayenizde, okula da gidebildim. Saz çalıp türkü söylemeyi de öğrendim,” dedi. Kullandığı tekerlekli sandalye çocukken ona hediye getirdikleri sandalyeydi. Oldukça yıpranmıştı ama hala iş görüyordu.

“Saz çalıp türkü söylediğin için mi sana Mecnun diyorlar?” dedi Çetin.

Diğerleri ile beraber Hüsnü de güldü, “Yok,” dedi, “Onun hikâyesi başka.”

Diğerleri gülüşürken Hüsnü devam etti, “Bir kız sevdiğim. Kızı vermediler bana. Ama sevdamdan şair oldum. Ona olan

sevdamı türkü yaptım söyledim.” Sonra yine gülerek etrafındakileri işaret ederken, “Bunlar böyle alay etsin dursunlar işte!” dedi.

Diğerleri onun söylenmesine hiç aldırmaz etmeden, “Biz artık mecnun gibi çalıp söylediği için öyle çağırıyoruz onu,” dediler.

Sohbet gittikçe çocukluk günlerine döndü. O zaman yaptıklarını konuşup eğlendiler. Bir süre sonra öğretmen müsaade isteyip kalktı. O kalkınca diğerleri de, siz yol yorgunusunuz, diyerek ayrıldılar.

Çetin ve Turan yalnız kalınca Turan’ın eşi Gülnur, kızı Zeynep ve küçük oğlu Mehmet geldi yanlarına, “Hoş geldiniz!” diyerek Çetin’le tanışıp konuştular. Çetin onları Turan’dan çok dinlemişti ama ilk defa görüyordu. Konuşurlarken Zeynep ona, “Çetin amca, biz sizi hiç görmedik ama babamdan dolayı görmüş gibiyiz. Sizi hep İstanbul’daki amcamız gibi bildik,” deyince Çetin de, “Ben de sizin için aynı şeyi düşünüyordum. Sizler benim yeğenlerim sayılırsınız,” dedi keyifle.

Gülnur, “Akşam yemeği hazırlamıştık. Buraya mı getirelim, yoksa evde mi yersiniz?” diye sordu.

Evde yemeğe karar verdiler. Çetin sadece yoğurt yemek istediğini söyledi. Son zamanlarda akşam yemeklerini çok hafifletti, “Yatmadan önce fazla yemek istemiyorum. Ama çocukluğumdan aklımda kalan o güzel yoğurdunuzdan varsa isterim.”

Sonra Turan’a dönüp, “Burayı çok değişmiş buldum,” dedi. “Köyünüz belde olmuş, büyümüş. Daha da güzelleşmiş. Meydanın çevresine çok muntazam evler, dükkânlar yapılmış. Bilhassa alt katların hep aynı taşla yapılmış olması güzel olmuş. Turan sen söylemiştin zaten bana, bizim köyün güzel taşı var, demiştin. Sizin evde de değişiklik yapmışsınız. Kahvehanenin

üstünü tamamen kapatmış, çatı yaptırmışsın.”

“Bakalım içerisini de beğenecek misin?” dedi Turan.

“Sadece kahvehanenin üstünü kapamadım. Evin üst katını da büyüttüm. Banyo, tuvalet ve bir de küçük mutfak ekledim. Misafirlerim gelince şimdi daha rahat kalıyorlar.”

Beraber kalktılar. Evin yanında yaptırdığı yeni binaya baktılar. Çetin yatmak için kalacağı odaya çıkarken merdivenlerin de yeniden yapıldığını, daha rahat çıktığını gördü. Çocukken kaldığı oda sanki aynı gibiydi.

“Burası hep gözümün önüne gelirdi,” dedi. “Şimdi de görünce sanki bana ait bir yere gelmişim gibi hissettim.”

Biraz sonra Turan’ın eşi Gülnur bir tepside yoğurt ve yanına da hazırladığı yemeklerden koyup getirdi. Turan’la beraber oturup yediler. Çetin söylediği gibi sadece yoğurt yedi. Turan tepsiyi alıp aşağı inerken, “Sen yatıp dinlen şimdi,” dedi. “Sabah ben uyandırırım seni.”

Çetin yatmadan önce balkondan tekrar meydana baktı. Hava kararmıştı, fazla bir yer gözüküyordu.

Ertesi günü bir tıkırtıyla uyandı. Gözlerini açtı, sesler mutfaktan geliyordu. Kalkıp mutfığa bakınca Turan’ın çay hazırladığını gördü.

“Çetin seni uyandırdım mı? Bugün seninle balkonda kahvaltı yapalım. Sonra kahvehaneye ineriz.”

Çetin balkona gitti, akşam tam göremediği meydana baktı. Karşıdaki çeşmeyi görünce Turan’la sabahları çeşmeye önce varmak için koşarak yarışmalarını hatırladı. Turan elinde kahvaltı tepsisiyle geldiğinde Çetin ona, “Çeşme aynen duruyor,” dedi muzip bir gülümsemeyle.

Turan onun ne düşündüğünü anladı, “Sen şimdi elini yüzünü banyoda yıka,” dedi gülerek. “Sonra aşağı indiğimizde

çeşmeye gideriz. Sabah sabah pijamalarla koşturmayalım ortalıkta.”

Kahvaltılarını balkonda yaparken Çetin içinden iyi ki gelmişim diye düşünüyordu. Turan’a,

“Çocukken ben bu balkona dünyanın en güzel yeri diye bakardım. Şimdi bu salkım söğütü, meydanı ve çeşmeyi görünce düşünüyorum da çok yanılmamışım.”

Girişimcilik

Sabahları erkenden kahvehanenin müşterileri bekâr öğretmenler, memurlar, bazen bir iki jandarma oluyordu. Fırından poğaç, ekmek ne isterlerse alıp kahvaltılarını yapmaya geliyorlardı. Turan yardımcısıyla beraber kahvehaneyi erkenden açıyordu. Oğlu genelde yarım saat gecikerek geliyordu. Gelenlerin önlerine getirdiklerini koyup rahat yesinler diye birer tabak bırakır, sonra çay servisini yapardı. Müşteriler evden getirdikleri peynir, zeytin gibi katıklarını fırından aldıkları ile beraber orada tüketip işlerine gidiyorlardı.

Çetin buraya geleli neredeyse bir ayı bulmuştu. Kahvehaneye indiğinde erkenci müşterilerin çoğu kalkmak üzere oluyordu. Kendisi dışarıda söğüdün altında oturmayı seviyordu. Onun geldiğini gören Turan’ın yardımcısı hemen masa örtüsünü örtüp servisini hazırlar, o çayını getirirken Turan da kahvehanenin buzdolabından hazırdaki kahvaltı tepsisini getirip yanına otururdu.

Çetin kahvaltıya indiği bir sabah kahvehanede Turan ve oğlu Mehmet’in biraz hararetle konuşmalarını duydu. Turan, “Hayır oğlum! Olmaz bu iş!” diyordu. Çetin’in onları süzerek

yanlarına geldiğini görünce Turan ona açıklama ihtiyacı hissetti, “Oğlan diyor ki, bu kahvehaneyi lokanta yapalım. Burası hep kahvehaneydi, öyle kalsın istiyorum. Onu konuşuyoruz.”

Çetin, “O zaman başka yerde yapsın,” dedi.

Turan, “Bilmem ki! Lüzum var mı? Burası yetiyor bize. Zaten tek başıma yapamıyorum. Adam tutuyoruz bir de.”

“İş yapan adam da çalıştırır elbette,” dedi Çetin.

Çetin’in olaya olumlu baktığını görünce babasını ikna edebileceğini düşünerek Mehmet de lafa daldı, “Lokanta için de adam tutacağız elbette. Askerde aşçı olarak çalışan bir arkadaşım var. Onunla konuştum bile,” dedi. Sonra nasıl yemekler hazırlayacağı, toptan gıda teminini nasıl yapacağı, kaç paraya satabileceği konularında planladıklarını anlattı.

Mehmet’in beklediği desteği Çetin verdi, “Bence Mehmet haklı. Burada lokantaya ihtiyaç var. Bunu görebilmiş. Hevesini kırma oğlanın.”

Turan Çetin’in iş bilirliğine güvenirdi, “O zaman bizim kahvehanenin yanındaki depoyu boşaltalım, şu yan cepheye bakan kısmı oraya katarız. Lokanta için yeteri kadar büyük olmaz mı?” diye bir öneri getirdi.

Mehmet itiraz etti, “Olmaz baba! Orası yan sokak! Lokantanın meydana bakması lazım. Ayrıca orada ne ocak var, ne baca! Bir sürü masraf gerekir.” Oğlanın bu konu hakkında kafa yorduğu ortadaydı. Sonra Mehmet başka bir öneri getirdi. “Süleyman amcanın satmak istediği yer olabilir,” diyerek belediyenin yanında meydana bakan bir dükkânı gösterdi.

Çetin’in de ilgiyle baktığını görünce dükkânın büyüklüğünü, arkada mutfak olduğunu da anlattı.

Çetin onun anlattıklarını dinledikten sonra Turan’a dönüp,

“Bence uygun gözüküyor Turan,” dedi. “Satılmadıysa bir değerlendirmekte fayda var.”

Turan bir şey demeden Mehmet cevap verdi, “Hayır, daha satılmadı. Yeni söylemişti satacağını.”

Dükkâna ve arsasına bakmak için kalkıp yanına gittiler. Meydana bakan cephesi oldukça geniş bir dükkândı. Arkadaki yarım dönümlük bahçeye bakan tarafı ise ev olarak yapılmıştı. Binanın üst katında çatı yoktu. Daha sonra ikinci katı çıkabilmek için kolonların ucunda bırakılmış demir filizleri gözüküyordu. Mehmet, “Bakkal Süleyman Amca’nın dükkânı eskiden burasıydı. Sonra meydana çıkan ana yollardan birinin üzerinde daha büyük bir dükkâna taşınınca burası bir süredir boş kaldı,” diye açıkladı.

“Süleyman ile bir konuşalım. Bakalım ne istiyormuş,” dedi Turan. Mehmet’i Süleyman’ın dükkânına gönderdiler. Müsaitse o gelsin, ya da biz gidelim, diye sormasını istediler. Mehmet sevinçle koşturarak gitti.

Turan oğlunun arkasından baktı, “Ne kadar da hevesliymiş!” dedi.

Çetin, “Söylemek bana düşer mi bilmem ama çocukları hep gölgende saklaman doğru değil bence. Köyünüz büyümüş, gelişmiş. Birçok iş imkânları doğmuş. Oğlun, senin göremediğin demeyelim ama görmek istemediğin bazı şeyleri görebiliyor. Geçen gün bana burada yapılacak çok işler, fırsatlar olduğunu ama senin onlara hiç imkân vermediğini anlatıyordu. Ben de onun görüşlerini anlayabilmek için sordum neler var diye. Mesela bir elektronik eşya satan mağaza, bir mobilyacı, inşaat malzemeleri satacak bir dükkân diye saydı bana.”

Çetin anlatırken Turan onu dikkatle dinliyordu. Sonra,

“Haklısın,” dedi. “Galiba ben onları hala çocuk görüyorum ve kendimce korumaya çalışıyorum. Ama yıllar çabuk geçiyor anlaşılan. Büyüyorlar.”

“Evet, büyüyorlar. Kendi ayakları üzerinde nasıl duracaklarını da biliyorlar. Sen ne kadar süre onların başlarında bulunacaksın ki? Ayrıca baksana, ticarete de akli eriyor Mehmet’in.”

“Vallahi Çetin, ben sizden her şeyi öğrendim ama ticareti öğrenemedim. Bu kahvehaneyi de babam açmıştı zaten. Senin söylediklerin doğru. Çocuklar beni sıkıştırdıkça ben önlerini kesiyorum. Senin tavsiyelerine uyacağım ben de.”

“Tamam,” dedi Çetin. “Madem benim sözüme uyacaksın o zaman şimdi de bana itiraz etme. Dükkânın alımı için gereken bedeli ben karşılayacağım Turan. Kredi gibi düşün. Mehmet kazandıkça taksit taksit bana öder.”

Yarım saat sonra Bakkal Süleyman kahvehanedeydi. Selamlaşıp oturduktan sonra Turan konuyu açtı. Ancak Süleyman, Turan’ın beklediğinden yüksek bir rakam söyleyince, “Çok dedin,” diye itiraz etti Turan.

Çetin, “Sen bize son fiyatın ne olur bir söyle bakalım,” diye araya girdi.

Süleyman bu defa sadece küsuratı kesip aynı rakamı söyledi. Çetin, Turan’ın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, “Tamam, biz alıyoruz!” dedi. El sıkıştılar.

Süleyman gittikten sonra Turan, “Çetin hiç pazarlık yapmadın, çok olmadı mı rakam?” dedi.

“Süleyman kendi arsasının değerini zaten biliyor. Kafasındaki rakamı değiştireceğini sanmam. Ama bu binanın ikinci katını çıkıp bir daire daha eklersek, orasının kira geliri ile bu alışveriş bizim için çok daha kârlı olur.”

Bir hafta içinde işlemleri yaptılar ve dükkânın tapusunu Mehmet’in üzerine aldılar. Proje çıkartılıp, plan onayları alınırken Çetin ve Turan Mehmet’e yardımcı oldular. İnşaat işleri için de gerektiğinde akıl veriyorlardı ama hemen hemen bütün işlerle hep Mehmet uğraştı.

Turan onun bu gayretinden çok memnundu. Kahvehanede Çetin ile beraber oturmuş meydanın diğer tarafında yürüyen tadilat çalışmalarını izliyordu. Mehmet orada çalışan ustalarla ilgilenirken kendi küçük oğlu değil, yetişkin ve olgun bir adam gibiydi. Çetin’e dönüp, “Baksana!” dedi keyifle, “Bizimkinin yürümesi bile değişti.”

Çetin başını salladı, “Sorumluluk üstlenince tavırları da değişti.”

“Sen haklıydın!” dedi Turan. “Kendine güveni geldi. Biliyor musun ilkokulun öğretmenini seviyormuş. Annesine söylemiş. Beni almayacağını biliyorum, isteyip reddedilmek istemiyorum, demiş.”

“Şimdi kendini bu işlere kaptırınca belki gönül işlerini biraz öteler.”

“Evet, ama çok sürmez.”

Bütün bu konuşmalar sırasında Turan Çetin’i izliyordu. Arkadaşının buraya geldiğinden dolayı memnun olup olmadığını düşünüyordu. Gördüğü ve hissettiği kadarıyla Çetin hayatından çok memnun gibiydi. Hatta yeni işe atılmış gibi heyecanlıydı. Kendisini çocuklarının önünü açmamakla suçlaması da bunun bariz bir göstergesiydi. Çocukken Çetin’e Turan abilik yapar, o yönlendirirdi. Çetin, Turan’ın yaptıklarını yapmaya çalışırdı. Ama Çetin büyüyüp iş hayatına atıldıktan sonra kendini çok geliştirmişti. İş zekâsını ve ticari tecrübesini artırırken aynı zamanda hayatı ve

insanları da tanımıştı. Söyledikleri doğrudu, Turan onun gibi girişimci değildi. Babasının açtığı kahvehanede takılıp kalmıştı.

Çetin ise geldiğinden beri buraya daha çok alışmıştı. İlk başlardaki acaba sıkılır mıyım endişesinin artık yok olduğunu görüyordu.

Sabah yürüyüşü

Çetin sabah kahvaltısından sonra kahvehanede keyif çayını içiyordu. Yan masada gazete okuyanların baktıkları haber onun da dikkatini çekti. Gazete sayfasında yine Güzel Ayşe'nin resmi vardı. Altına 'Ayşe'nin İsyanı Devam Ediyor' diye başlık atılmıştı. Teknede yaşanan olayla ilgili mahkeme kararı açıklanmış. Lokanta sahibi Ali Bey az bir ceza almış ve cezaevinde yattığı süre dikkate alınarak serbest bırakılmış. Gazeteciler bu durumdan memnun olup olmadığını sormuşlar Ayşe'ye. Onun cevabını da haber yapmışlar; 'Hiçbir ceza kayıp olanı geri getirmiyor. Verilen karar sadece biraz hırslımızı tatmin ediyor. Ama sonuca bakın. Şimdi lokanta sahipleri ne kazandılar? Ekmek tekneleri kapandı. Bütün emekleri ve umutları bitti. Bir daha telafi edilemeyecek. Bu ceza onların kaybettiklerini geri getirmedi. Onların da benim gibi kaybettikleri yanlarına kaldı. Ölenlerin hayatlarını, benim bacaklarımı geri vermek adaletin elinde değil.'

Çetin haberi okurken Turan yanına gelmiş aynı habere bakıyordu. Çetin Ayşe'nin resmini göstererek, "Biliyor musun, bu kız bizim oradaki pembe yalıda oturuyor," diyerek ona Ayşe'yi anlattı.

Turan pembe yalıyı gayet iyi biliyordu ama o zamanlar Ayşe henüz doğmamıştı. "Ne akıllı kızmış!" dedi, "Olayı çok güzel özetlemiş."

Çetin'i en çok dinlendiren şeylerden biri öğleden sonra odasına çıkıp bir saat dinlenmesi ve bir de sabahları köyün dışında doğayla baş başa kalarak yaptığı yürüyüşlerdi. Bu yürüyüşler her zaman aynı güzergâhta olmazdı. Farklı yollardan geçerek köyün dışına çıkar, köyün etrafındaki bahçelerin, tarlaların, derelerin yanından geçer, bazen karşılaştığı köylülerle selamlaşıp konuşurdu. Yol üzerinde bulduğu çeşmelerin, pınarların başında durup dinlenir, su içip ellerini soğuk pınar sularının altında tutarak serinlerdi.

Gittiği yöne bağlı olarak dönüş yolunda mutlaka değirmene uğruyordu. Burayı çok seviyor, değirmenin önünde oturup değirmenci Faruk ile sohbet ediyordu. Faruk onunla aynı yaşlardaydı ama çok daha yıpranmış gözüktüyordu. Eskiden köyün bütün buğdaylarını o öğütürdü. Ama artık Faruk da yaşlanmış, değirmen de doğru düzgün çalışmaz olmuştu. Yine de her gün değirmene gelip burada vakit geçiriyor, nadiren de olsa gelen buğdayları öğütmek için değirmenini çalıştırıyordu. İş dolayısıyla sadece Güzeltepe'nin değil civardaki bütün köylerin de insanlarını tanırdı. Sohbet etmeyi sevdiği gibi hem anlatacak mevzusu hem de zamanı çoktu. Çetin orada oturup Faruk'la çay içip sohbet etmeyi seviyordu.

Yine böyle bir gün değirmenci ile kapının önüne konmuş peykede otururken değirmenci ileri doğru baktı, "Hava

bozuyor,” dedi. “Yağmur gelecek, içeri geçelim biz,” diyerek ayağa kalktı.

Çetin değirmencinin baktığı tarafa dönünce ufuktan siyah bir bulutun üstlerine doğru geldiğini gördü. Bulut yavaş yavaş gökyüzünü kapladı göğün mavi görünümü süratle kaybolmaya başladı. Birkaç dakika sonra önce şimşekleri görmeye sonra gök gürlemelerini duymaya başladılar. Çetin acaba kalkıp köye mi dönsem diye düşünürken düşen bir kaç yağmur damlasını görünce vazgeçti. Yağmura yolda yakalanmak istemiyordu. Değirmenin içine girdi. Faruk kapıyı ardına kadar açıp önüne çektiği bir sehpanın arkasına iki tabure koydu. Oturdıkları zaman açık kapıdan bütün ovayı izleyebiliyorlardı. Arka arkaya çakan şimşeklerden sonra gök patlar gibi gürlemeye başladı. Ardından göğü ortadan ikiye bölüp yere kadar uzanan bir şimşek çok büyük gürültüyle patladı. Değirmenci Faruk, “Yıldırım düştü!” derken yağmur da sağanak gibi yağmaya başladı.

Faruk, “Kusura bakma Çetin, çayı sonra içeriz!” diyerek ayağa fırladı. “Çok şiddetli yağıyor. Benim gidip değirmenin suyunu kanala vermem lazım. Şimdi sel gelir, ne çark bırakır ne değirmen.”

Faruk dışarı çıkıp değirmene gelen suyun geçtiği kanalın ağzını kapatmaya koştu. Su kanaldan eşige küçük bir çağlayan gibi aktı ve değirmenin önünden geçen dereye karıştı. Gerçekten de yağmurla beraber gelen sel suyu ile dere taşı, yatağının kenarında birikmiş çalı çırpı ne varsa alıp götürdü. Yağmur on beş dakika ancak sürdü. Kara bulutlar da geldikleri hızla uzaklaştılar. Ova tekrar eski sakinliğine kavuştu.

Çaylarını içtikten sonra Çetin köye dönmek için kalktığında güneş tekrar bulutların arasından gözüküp pırıldamaya

başlamıştı. Yağmurun şiddetinden yerlere yatan otlar, çiçekler parlayan güneşin etkisiyle yine başlarını kaldırmaya başladılar. Ağaçların dallarında, yapraklarında biriken su damlaları pırıl pırıl parlayan kristaller gibi dizilmişlerdi. Gökyüzünün yarım saat önceki kasvetinden eser kalmamıştı. Henüz yeşilliğini koruyan buğday tarlalarının arasından köye doğru yürürken, yağmurdan önce gördüğü gelinciklerin pek azını görebildi. Yağmurun şiddetinden çoğunun yaprakları bir tarafa uçup gitmişti. Gökyüzünde sarı beyaz arası parlayan güneş sırtını ısıttıkça Çetin kendini çok daha iyi hissetti.

Yeni fikirler

Mehmet’in lokantasının inşaat ve tadilat işleri bitmek üzereydi. İçinin mobilyalarını ve mutfak eşyalarını almak için üçü beraber şehre gittiler. Birkaç mağaza gezip malzeme seçip beğendiler. Sipariş ettikleri tüm mobilyaların, malzemelerin temini ve kamyon kiralama işlemleri için iki gece kalmaları gerekti. Üçüncü gün Turan’ın station renosu önde, kiraladıkları kamyon arkada köye döndüler.

Çetin köye geldiklerinde kendini ne kadar mutlu hissettiğini fark etti. O zaman buraya ne kadar alıştığını daha iyi anladı. Mehmet kamyonla ilgilenirken Turan ve Çetin kahvehaneye gittiler.

Kahvehaneye girdiklerinde Minik Ali bir hikâye anlatıyordu. Selamlaştılar.

Minik Ali, “Kusura bakma Çetin Bey, bu hikâye sana göre değil,” dedi ama yine de baştan alarak anlatmaya başladı. “Biri zengin diğeri fakir iki arkadaş yayan olarak uzun bir yolculuğa

çıkılmışlar. Yol uzun, bunlar acıkılmışlar. Fakirin parası yok ki bir çorba içsin. Zengin de düşünüyormuş, şimdi arkadaşım acıkmıştır, o bir yere çorba içmeye gider, ben de bir et lokantasına gider eti afiyetle yerim, diye. Yol uzadıkça bu hayalle uzun süre yürümüşler. Fakir açlığa alışık olduğu için sesi çıkmıyormuş ama zengin daha fazla dayanamamış ve arkadaşına, sen acıkmadın mı, diye sormuş. O da, çok acıktım, demiş. Öyleyse neden bir lokantaya gidip çorbanı içmiyorsun, diye sormuş zengin. Fakir de ona, param yok arkadaş, bekliyorum ki sen açlıktan ölesin, ben de senin paranla et yiyeyim, diye cevap vermiş.”

Herkesle beraber Çetin de güldü. Sonra hemen çay ocağındaki Turan’ın yardımcısına dönüp, “Bize bolca sucuklu, kaşarlı tost yaptır getir,” dedi. “Herkese de çay servisi yap. Vallahi köye döndüğüme ne kadar sevindiğimi düşünüyordum ben de. Üç gündür bu sohbeti özlemiştim.”

Ertesi sabah Çetin kahvaltıya aşağıya indiğinde sofranın söğüdün altına değil, kahvehanenin içindeki bir masaya hazırlanmış olduğunu gördü.

“Hava soğuk diye içeri hazırladım sofrayı,” dedi çaycı.

O sırada Turan da geldi, “Dün akşam oğlana yardım ettim. Eşyaları yerleştirdik, yorulmuşum. Onun için geç kalktım. İçeride mi içiyoruz çayımızı?” diyerek Çetin’in yanına oturdu.

Biraz sonra da belediye reisi geldi. Meydanın karşısında Mehmet’in lokantasını göstererek “Çok faaliyet var sizin lokantada,” dedi.

“Haftaya açılacak hayırlısıyla,” dedi Turan. “Reis Bey, sizi de bekliyoruz mutlaka.”

Bir hafta sonra Mehmet bir de kurban kestirerek lokantanın açılışını yaptı. Mehmet’in aşçısı açılış için çok çeşitli

yemekler hazırlamıştı. Turan bu mutfak masrafı nasıl çıkacak diye başlangıçta endişe etti ama sonra zaman geçtikçe işlerin yoluna girdiğini gördü. Mehmet gelen talebe göre yemek çeşitlerini ayarlıyor, her gün sadece bir kaç çeşit yemek çıkartıyordu. Kısa sürede lokanta düzenli çalışmaya ve Mehmet de masrafını çıkartıp para kazanmaya başladı.

Çetin köye geleli neredeyse 9 ay olmuştu. Bu süre zarfında İstanbul’daki çocuklarıyla düzenli olarak haberleşmiş, görüşmüş ama İstanbul’u hiç özlememişti. Çocuklar sürekli olarak ona ne zaman geri döneceğini soruyorlardı. O ise burada keyfinin çok yerinde olduğunu, şimdilik dönmeyi düşünmediğini söylüyordu. Ama sonunda onların ısrarlarına dayanamadı. Kış başında İstanbul’a döndü. Çocukları, gelinleri, dünürü Ceyda, hatta torunu bile ona köyde neler yaptığını soruyordu. Aslında anlatacak çok fazla bir şeyi yoktu. Telefonda konuştuklarından fazla bir şey söylemedi. “Köyde mutlu ve huzurluyum,” dedi.

Bunu söylediğinde Ceyda ona, “Önemli olan da bu zaten!” diye cevap vermişti.

Gelmişken doktor kontrollerini yaptırdı. Yaşına göre oldukça sağlıklıydı. Çocuklarını ve torununu özlediği için gelmişti buraya. Ancak İstanbul’da birkaç haftadan fazla dayanamadı. Tekrar köye döndü.

Çetin sonraki yıllarda da bu âdetini sürdürdü. Kışları birkaç haftalığına İstanbul’a gidiyor. Herkesle hasret giderdikten sonra yine köye dönüyordu. Köyde geçirdiği hayattan mutluydu. Gördüğü ve hissettiği kadarıyla Turan da mutluydu. Çetin’in, Mehmet’in iş kurmasına olan yardımı ve tavsiyeleri Turan’ın hayata daha farklı bakmasını sağlamıştı. Evli olan büyük oğlu Mustafa için de bir mobilya mağazası açtılar. Çetin’e danışıp onun fikrini almışlardı. Turan’ın daha önce

küçük oğluna önerdiği kahvehanenin yan tarafındaki depo ile kahvehanenin yan cepheye bakan atıl kısmını ayırıp birleştirdiler. Mobilya mağazası için yeterli olacak büyüklükte bir yer oldu. Mobilya ile başladı sonra beyaz eşya da eklendi.

Kahvehanenin diğer yanında da eskiden muhtarlık olarak kullanılan tek göz dükkân boş duruyordu. Bir akşam beraber otururlarken Turan'ın evdeki dul kızı Zeynep onların konuşmasına katıldı, “Baba,” dedi, “Mehmet’in de Mustafa’nın da işleri iyi gidiyor. Şu kahvehanenin solundaki eski muhtarlık dükkânını da işletsek ya.”

Zeynep zeki ve becerikli bir kızdı. Turan onu erkek kardeşlerinden ayırmadan yetiştirmişti. Erken evlenip çocuk sahibi olmuştu. Kocasını çok erken kaybedince babasının evinde bir yandan çocuğuna bakıyor bir yandan da annesine yardım ediyordu. Zekâsını göstermesine hiçbir zaman fırsatı olmamıştı ama erkek kardeşleri kadar, hatta bazen onlardan bile daha akıllıydı.

Her şeye rağmen ne Turan ne de Çetin Zeynep’ten böyle bir öneri gelmesini beklemedikleri için şaşırmışlardı.

Onlar bir şey demeden Zeynep devam etti, “Biz annemle şehre gittiğimizde en çok uğradığımız yerlerden birisi çeyiz eşyası satan dükkânlar. Burada böyle bir yer açsak, çamaşır, gecelik, pijama, çorap, havlu gibi eşyalar getirip satsak. Olmaz mı? Abimin mobilya aldığı gibi şehirden uygun fiyata toptan alırsak bize de üç beş kuruş kazandırmış olur. Ben dükkânın başında dururum.”

Turan daha da şaşırmıştı. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu “Eee..” derken dönüp Çetin’e baktı. Ancak Çetin de bir şey demedi.

Zeynep yine devam etti, “Evet, burası tutucu bir yer.

Benim de çocuklu bir kadın olarak dükkânda yalnız başıma durmam zor olur belki. Ama bu dükkânın müşterilerini düşünsenize. Hepsi kadınlar. Böyle bir dükkâna ben daha rahat bakarım diye düşündüm. Hem zaten senin kahvehanenin hemen yanı. Yani yalnız da sayılmam.”

Bu sefer Çetin, “Ben bu bahsettiğin türden işlerden anlamam ama anlattıkların bana çok mantıklı geldi,” dedi.

Zeynep anlatırken Turan onun Mehmet ve Mustafa’nın işlerinin yolunda gitmesinden cesaret aldığını düşündü. “Öyle büyük bir sermaye gerektiren bir iş değil,” dedi. “Dükkâm bir elden geçirip biraz da mal için peşinat ayırsak olur. Haftaya gidip bir toptancıları dolaşalım.”

Zeynep çok mutlu olmuştu. Gelip babasının elini öptü, sonra annesinin yanına koştu.

Çetin suratında biraz memnun biraz da şaşırmış bir ifadeyle Turan’a bakıyordu. Bir şey söylemedi.

Turan onun bakışından ne demek istediğini anlamıştı. “Evet,” dedi. “Artık ben de bazı konulara daha farklı ve olumlu bakıyorum. Aslında bu değişimdeki en büyük pay senin sayılır. Senin desteğin ve teşvikin olmasa böyle düşünür müydüm bilemiyorum. Köye ilk geldiğin zamanlar senin için endişeliydim. Acaba burası senin beklentilerini karşılayacak mı, diye. İstanbul’dan sıkıldığın gibi buradan da sıkılabilirdin. Ama bak bu kadar yıl geçti aradan ve artık bu endişelerimden sıyrıldım. Belli ki sen burada olmaktan mutlusun. Öte yandan benim başlangıçta pek düşünmediğim bir konu ise senin burada olmandan benim nasıl etkileneceğimdi. Gerçekten bunu hiç düşünmemiştim. Çünkü ben kendimden emindim. Evimdeydim ve hayatımın değişmeyecek bir düzeni var sanıyordum. Ama öyle olmadı.”

Turan böyle söyleyince Çetin kendini rahatsız hissetti. Aslında buradaki varlığının Turan’a ve çevresine bir rahatsızlık verip vermeyeceğini düşünmüştü. Ama şimdiye kadar kendisine bunu hissettiren bir tavırla karşılaşmamıştı. Hâlbuki şimdi Turan’ın bu söyledikleri acaba onun yanıldığını mı gösteriyordu?

Biraz tereddütlü, biraz endişeli, “Ben seni rahatsız edecek bir duruma mı sebep oldum?” diye sordu.

“Bilakis! Bunu nereden çıkarttın? Benim anlatmaya çalıştığım senin burada olmanın benim değişimimdeki olumlu etkisi. Baksana, sen gelene kadar bir kahvehane ile üç çocuğa bakmaya çalışıyordum. Şimdi ise oğullarıma iş kurduk, kızıma dükkân açmaya hazırlanıyoruz.”

Çetin yanlış anladığı için kendine kızdı ama aynı zamanda rahatlamıştı. “Bunu duyduğuma çok memnun oldum,” dedi. “Ama bence senin kendi içinde bu girişimcilik ruhu her zaman vardı. Benim telkinim sadece uyuyan bir yönünü hareket geçirmiş olmalı.”

“Dahası var!” dedi Turan gülümseyerek.

“Nedir?”

“Bir süredir düşünüyordum ve şimdi kararımı verdim. Çocuklarımın geleceği için yaptığım bu girişimlerden çok memnunum. Başarılı olurlar ya da olamazlar. Önemli değil. Ama bunu denemeleri gerekiyor. Dünya değişiyor. Köyümüz artık eski köy değil. Belde oldu ve daha da büyümeye aday. Ben de bu büyümenin yanında olup köyüme daha iyisini yapabilmek için aday olmaya karar verdim.”

“Neye aday olacaksın?”

“Belediye reisliğine!” dedi Turan.

Çetin önce şaşırdı. Sonra çok sevindi. Turan’ı bu

kararından dolayı tebrik etti. “Peki, bir parti tercihin var mı?”

“Yok, ben bağımsız aday olmayı düşünüyorum. Burası o kadar büyük bir yer değil, herkes beni tanıyor.”

“Ben de senin arkadayım Turan, Özellikle bağımsız aday olacaksan daha çok desteğe ihtiyacın olacak. Ben bütün imkânlarımı senin için kullanmaya hazırım.”

“Bunu biliyorum Çetin. Senin benim yanımda olacağını bilmem benim bu kararı almamda çok yardımcı oldu zaten. Senin kendi şirketindeyken yaptığın yardımları, bu konularda ne kadar istekli olduğunu biliyorum. Şimdi benzerini bizim köyümüzde de yapman için yardımımı rica ediyorum. Düşününce yapılacak o kadar çok iş var ki. Burası şimdi bir belde ama yakında ilçe olmaya aday bir yer. Nereye baksam bir ihtiyaç görüyorum. Yollarımızın yenilenmesi, elektrik götürülecek mezralar, sağlık ocağının büyütülmesi, hatta hastane ve lise yapılması.”

Turan bu konuşmayı yaparken bir yandan da arkadaşının durumunu inceliyordu. Beklentisini abartmış mıydı?

Çetin tahmininden daha dikkatle onu dinliyordu. Turan susunca uzun uzun Turan’a baktı. Sonra, “Sana çok yazık oldu, diye düşünüyordum,” dedi gülümseyerek. “Yanılmışım. İçindeki cevher hala aynı duruyormuş.”

Sonra devam etti; “Bu bahsettiğin yardım konusunu ben zaten düşünmüştüm. Ama henüz düşüncemi iyice hazmetmeye çalışıyordum. Kendi kendime, acele etme nasıl olsa bu köyde yaşamayı amaçladın, yardımlarını burada yeri gelince kullanırsın, diyordum. Benim için bundan daha güzel bir his olamaz. İmkânlarımı içinde yaşayacağım yer için kullanacağım.”

Turan konuşmalarının neticesinden çok mutluydu. “Çetin,

hatırlıyor musun, seninle çocukken oyun oynadığımız bir gün şehir kurmaya karar vermiştik.”

“Evet, hatırlıyorum! Şehir kurmak için mühendis olacağız demiştik.”

“Onu demiyorum. Şehir kuralım dediğim zaman sen önce şehir planı yapmamız gerekir demiştin.”

“Ha evet! Onu da hatırlıyorum. Ben böyle deyince sen gidip bir kâğıt bulup getirdin. Şehir planı yapacağız diye dört köşesinden masaya raptiyeledin.”

“Peki, ilk ne çizdiğimi hatırlıyor musun?” diye güldü Turan.

“Evet, orta yerine bir daire çizip burası futbol sahası olacak demiştin.”

Turan kahkahayı bastı, “Sen de itiraz etmiştin, öyle futbol sahası olmaz, orası deniz olsun, diye”

Çetin, Turan’la beraber gülüyordu, “Evet, evet! Ama sonunda yüzme havuzu olsun diye anlaşıştık!”

Çocukların ziyareti

Çetin’in köye gelişinin üzerinden beş sene geçmişti. Her sene İstanbul’a gidip çocuklarıyla görüşüyordu. Son gidişinde, bir sonraki bayramda onlar da köye gelmek istediklerini söylemişlerdi. Bayram yaklaşıyordu ama onlardan bir haber çıkmadı. Çetin telefonla konuşurken kendilerini mecbur hissetmesinler diye bir şey sormuyordu. Ama yine de gelip gelmeyeceklerini merak ediyordu. Çocukların, kendisini üzmemek için kötü bir durum olsa bile haber vermeyeceklerini bildiği için bazen, acaba bir aksilik mi var, diye endişeleniyordu. Ancak bu kuruntularından Turan’a hiç bahsetmedi. Turan ise

kendince, işleri çıktı herhalde, diye düşünüyordu.

En son, bayrama iki gün kala telefonla konuşmuşlar ama geleceklerine dair bir şey söylememişlerdi. Arife günü olduğunda Çetin çocuklarının gelmesinden ümidi kesti. Bankaya parasını yatırmışlardı. Şirketten aldığı kâr payı ona hatırı sayılır bir gelir sağlıyordu. Çetin’in köyde zaten ciddi bir para harcadığı söylenemezdi. Tüm bu paralar bankada birikiyordu. Bu paraları hayır işlerine kullanmak istiyordu. Köye gelmeden önce İstanbul’da büyük bir hastane yaptırmak niyetindeydi. Ancak köye geldikten sonra fikri değişmişti. Turan’la olan konuşmasından önce bile kendisi Güzeltepe için hayır işleri yapmaya niyetliydi. Turan’ın adaylığı söz konusu olunca onunla işbirliği içinde bu yapacağı yardımların çok daha anlamlı olacağını düşündü. Turan’ın belediye başkanlığını kazanmasını belki Turan’dan bile daha çok istiyordu.

Çetin kahvehanede oturmuş bunları düşünürken Biber Mustafa ona seslendi, “Çetin Bey, bugün çayları bedavaya getirmek istiyorum. Bir tavlaya var mısın?”

Çetin güldü, “Ben de senin gibi düşünüyordum. Bir keklik yakalasam da çayları bedava içsem diye. Hadi gel bakalım!”

Karşılıklı oturup oynamaya başladılar. Kahvehanede bulunanların bir kısmı da yanlarına toplanıp izlemeye başladılar.

Çetin onlara, “Biber’i yenersem bunun şerefine çaylar benden,” dedi. “Ama ben çayımı Biber’den içerim.”

Biber Mustafa, “Beni yenecek bir babayiğit daha görmedim,” derken bir yandan da her zaman yaptığı gibi kollarını kaldırıp kuvvet gösterisi yaptı.

Arkadaşları da, “Hadi hadi, sen tavlana bak önce!” diye takıldılar.

İlk iki oyunu Çetin kazandı. Sonra Biber bir mars yaptı, berabere oldular. Bir Çetin, bir Biber derken oyun dört dörde geldi. Son el oynanırken onların atışması da artmıştı. Kahvehanede daha önce oyuna ilgi göstermeyenler de kalkıp onların başına dikilmişti.

O sırada kapıdan içeri giren iki kişiyi kimse fark etmedi. Herkes heyecanla eğilmiş tavlaya bakıyordu. Kaan ve Hakan ise babalarını bir kalabalığın ortasında heyecanlı bir tavla maçının başkahramanı olarak görünce şaşırdılar. Karşısındaki şişko adam zarları atarken yerinde oturamıyor, “Hadi bismillah!” diyerek sallıyordu. Çetin de kahkahalar, gülmeler eşliğinde zarları uzun süre elinde sallayarak cevap veriyordu. Babalarında hiç görmeye alışmadıkları bir neşe ve heyecan vardı.

Nihayet oyunu Biber Mustafa kazandı. “Çaylar demli olsun!” diye bağırarak yerinden fırladı. Kollarını kaldırarak, “Kekliği düz ovada avlarlar!” diye şarkı söyleyerek oynamaya başladı. Herkes gülüyordu.

O sırada kapıda dikilenleri fark eden birisi, “Buyurun efendiler,” diyerek yer gösterdi. O zaman herkes yeni gelenlere baktı.

Çetin oğullarının gelmiş olduğunu görünce, “Hakan, Kaan, hoş geldiniz!” diye ayağa fırladı. Onların gelmesinden ümidi kestiği için hem şaşırmış hem sevinmişti. “Ne zaman geldiniz?”

Kaan ve Hakan gördüklerinden o kadar şaşkındılar ki, babalarına cevap vermekte zorlandılar. “Şimdi,” diyebildi Kaan. Milletin karşısında saygıyla eğildiği koskoca holding patronu Çetin Bey, kahvehanede köylülerle gülüp atışıyordu, karşısındaki şişko bir adam da göbeğini hoplatarak oyun oynayıp onunla keklik diye dalga geçiyordu. Annelerinin kaybindan sonra durgun ve yorgun bir insan haline dönüşen

babalarının yalnızlığını giderecek doğru yeri bulmuş olduğunu anlamışlardı.

Babaları görmedikleri bir neşe içerisinde onları karşıladı. Arkadaşlarına tanıttı. Daha önceki gırgır eğlenceli ortam biraz daha ciddi bir hale bürünmüştü. Çevredekiler daha saygılı bir tavır içinde onlara hoş geldiniz diyerek hatırlarını sordular. Çetin’i de, maşallah aslan gibi evlatların varmış, diye tebrik ediyorlardı. Sonra birisi döndü, “Her zaman böyle deli olmuyoruz. Bazen işte böyle aşırı neşeleniyoruz,” dedi.

Kaan kendilerinin şaşkın bakışlarını gördükleri için böyle bir açıklamada bulunduklarını anladı. “Çok güzel, çok güzel bir şey!” dedi. “Neşe kadar güzel bir şey olabilir mi? Neşeniz hep yerinde olsun inşallah!” dedi.

Çay söylediler. Onlar çaylarını içmeye yeni başlamıştı ki, masaya poğaça ve börek getirip ikram ettiler, “Yoldan gelmişsiniz, buyurun!”

“Lokantaya gidecektik, ne gerek vardı arkadaşlar,” dedi Çetin. “Nereden getirdiniz bunları?”

“Olmaz Çetin Bey, misafir gelmiş. Hemen lokantaya götürmek yakışık almaz. Sonra derler ki, bize ikram edecekleri bir çorbaları da yok muydu da bizi hemen lokantaya götürdüler.”

Akşam eve geçtiklerinde Çetin onlara kendi kaldığı odayı verdi. Kendisi yandaki sonradan eklenen odaya geçti. Turan’la beraber odayı onlara gösterirken, “Çocukken köye geldiğimde biz beraber işte burada kalmıştık,” dedi Çetin.

Balkona çıkıp etrafa baktılar. Onlar balkondaki sandalyelere oturunca Çetin de yanlarına geldi.

Hakan, “Hep merak ederdim burayı,” dedi. “Bize anlattığın gibiymiş baba! Nasıl güzel anlattıysan aynen

canlandırmışım gözümde. Balkon, meydan, söğüt ağacı, çeşme.”

“Aslında değişen şeyler de var,” dedi Çetin. “Bu balkon bu kadar geniş değildi mesela. Turan ve ben ikimiz ancak sığardık. Turan bu kata ilaveler yaparken sonradan büyütmüş burayı. Bu meydanı çevreleyen binaların da çoğu yenilenmiş. Bak şu karşıdaki lokanta Turan’ın oğlu Mehmet’in yeri. Benim için iyi oldu. Yemeklerimi çoğunlukla orada yiyorum. Kimseye zahmet olmuyor. Kahvaltıları Turan’la beraber ya kahvehanede ya da bazen bu balkonda yapıyoruz. Hiçbir sıkıntım yok, keyfim çok yerinde.”

“Evet, görüyoruz baba. Kahvehanedeki halini görünce çok şaşırdık ama sonra neden burayı bu kadar sevdiğini anladık.”

“Başlangıçta benim de endişelerim vardı. Ama kısa sürede hepsi geçti. Şehir hayatından çok sıkılmışım demek ki. Buranın insanı çok eğitimi değil belki ama son derece samimi ve ilgililer. En azından benim çevremdekiler öyle. Zekânın şehrili köylüsü yok, yetişme şartları ve imkânlar farklı sadece.”

Çetin sabah uyandığında çocukların balkonda Turan’la konuştuklarını duydu. Kahvaltı sofrası hazır. Kahvaltıdan sonra arabayla biraz civarı gezdiler.

Öğlen yine Mehmet’in lokantasına gittiler. Lokantada herkesin bir masası var gibiydi. Her gelen kendi masasına oturuyor, içeridekilerle selamlaşıyorlardı. Çetin’in çocuklarının gelmiş olduğunu duyanlar, gözün aydın Çetin Bey, diyerek geçiyorlardı. Hakan ve Kaan yemekleri çok lezzetli buldular. Özellikle yemeğin üzerine yedikleri sütlacı çok beğendiler.

Hakan ve Kaan köyde sadece iki gece kaldılar. Ertesi sabah Turan’ın eşi Gülnur’un onlar için kahvaltıda hazırladığı kete ve kuymağı yedikten sonra vedalaşıp ayrıldılar. Çetin ve Turan onları yolcularken Turan’ın belediye reisliğine adaylığı

konusunda kendileri de ellerinden gelen yardımı yapacaklarını söylediler.

Bindikleri araba uzaklaşırken Çetin bir süre arkalarından baktı. Turan ona bakıp, acaba çocuklarını görüp tekrar ayrılmak zor mu geldi, diye düşünürken Çetin geri dönüp, “Ben onları genç bırakmışım ama artık kocaman oturaklı adamlar olmuşlar,” dedi. Sonra Turan’ın koluna girip, “Gel gidip kahvehanede bir parti tavla oynayalım,” diyerek onu çekti.

Güzeltepe için en hayırlısı

Seçim zamanı yaklaştıkça ortalık hareketlenmişti. Partiler kendi adayları için çalışıyorlardı. Turan bağımsız aday olduğu için arkasında bir parti desteği yoktu. Herkesle tek tek konuşmaya gayret ediyordu. Hem kendisinin Güzeltepe’yi geliştirmek için neler düşündüğünü anlatıyor hem de onların neler beklediğini dinliyordu. Eski belediye reisi iktidar partisinin temsilcisiydi. Güzeltepe belde ilan edilince valilik tarafından seçime kadar geçici olarak atanmıştı. Ancak yeni seçime aday olarak girmeyi düşünmüyor, mebus seçimlerinde partisinden aday olmayı planlıyordu. Turan ile arası çok iyiydi. Açıkça destek veremese de onun aleyhinde hiçbir şey söylemez, tam tersine olumlu konuşurdu. Turan’ın kazanma ihtimali olduğunu biliyor ama yine de iktidar partisinin adayını destekliyormuş gibi görünüyordu.

Çetin, Turan’a destek vermek istiyordu ama daha önce hiç siyasetle, seçimlerle ilgilenmediği için bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Çocukları ondan daha istekliydiler. Kaan ve Hakan ile telefonla konuştuğunda ona, Turan ile beraber her yere

gitmesini, insanları dinleyip onların dertleri sıkıntıları için neler yapabileceğini öğrenmesini tavsiye ediyorlardı. Kendilerinin de maddi yardımları ihtiyaçlara göre yönlendireceklerini, insanlara bu yönde vaatte bulunmalarını söylüyorlardı. Çetin bu işlerin bu kadar zor olduğunu düşünemediği için şaşkındı. Okuldayken de bu şekilde seçimli işlere girmez, siyasi çekişmelerden uzak dururdu. Çocukları ona insanlarla konuşuyordu ama buna cesaret edemiyordu. Bir partili çıkıp, sen kim oluyorsun da buranın işlerine karışıyorsun derse diye çekiniyordu.

Turan'ın arkasında bir parti olmadığı için daha fazla ihtiyacı olduğunu düşünerek Kaan ve Hakan para yardımlarıyla beraber babasının İstanbul'daki arabasını şoförle gönderdiler.

Etrafindakilerin heyecanı ve isteği Turan'ı da korkutmuştu. “Bu işe kalkıştık ama olaylar sandığımız gibi akıyor. Biz seçime gireriz, kazanırız ya da kazanamayız, diye düşündük. Ama şimdi bu baskı, beni destekleyenlerin heyecanı, kaybettiğimde duyacakları üzüntüleri beni ürkütüyor,” diyordu Çetin’e.

Turan bunları anlatırken üstüne bir de İstanbul'dan telefonla Şule aradı. “Turan amca, biz sizin adaylığınızı destekliyoruz,” dedi. “Hakan bize anlattı. Hiçbir partiye dayanmadan bağımsız adaylık koymak kolay değil. Bu sizin ne kadar sevildiğinizi gösteriyor. Maddi yardımlara biz de katılıyoruz, dualarımız sizinle.”

Turan şaşırılmıştı. Şule ile tanışmıştı ama böyle bir samimiyet beklemiyordu. Çetin açıklama ihtiyacı duydu, “Bizim çocuklar senden ve adaylığından bahsetmişler. Şule heyecanlı ve tutkulu bir kızdır. Üstelik seni bu kadarla da bırakmaz. Artık kazansan da yanındadır kaybetse de. Burada olsa müthiş çalışırdı.”

Bu destekler Turan'ı korkuttuğu gibi aynı zamanda moral de veriyordu.

İki gün sonra Şule tekrar aradı. Bu sefer Çetin'le konuştu. “Çetin amca biz çok heyecanlıyız. Mutlaka siz de öylesinizdir. İsterseniz lazım olursam ben hemen geleyim yanınıza.”

“Kızım senin yapacağım bir şey yok. Zaten seçime on gün kaldı,” diyerek karşı çıktı. Biliyordu ki biraz olumlu cevap verse deli kız çocuğunu da alıp gelirdi hemen.

Turan seçimde şansının büyük olduğunu biliyor ama iktidar partisinin adayının ciddi bir desteği olduğunu gördüğü için emin olamıyordu. Etrafındaki samimi çevresi ona güvendiklerini söylerken aynı zamanda Çetin'in de onun yanında olmasından memnuniyetlerini belli ediyorlardı. Seçimden önceki son cuma günü köy meydanında halka açık konuşma yapılacaktı. Turan bu konuşma sırasında Çetin'in kendisi adına bir destek konuşması yapmasını istedi. Çetin seçim hazırlıkları sırasında Turan ile beraber mümkün olduğu kadar insanlarla temas kurmaya çalışmış olmasına rağmen kendisini ifade etmek için yeterli olmadığını düşünüyordu. Bu teklif ona da makul gözüktüğü için kabul etti.

Konuşmanın yapılacağı gün meydan beklenenden daha kalabalıktı. Turan'ın yanında İstanbullu zengin Çetin Bey'in destek konuşması yapacağı haberi ağızdan ağıza yayılmıştı. Meydana bir kürsü, mikrofon ve hoparlörler kurulmuştu. Önce Turan çıktı ve buranın bir evladı olduğunu, eğitimi ve bilgisiyle Güzeltepe için iyi şeyler yapmayı istediğini, yaşayanların sorunlarını bildiğini ve burası için planladığı vaatlerini sade bir dille anlattı. Konuşmasını bitirirken Çetin'i takdim etti, “Çoğunuz biliyorsunuz, benim kadim dostum, çocukluktan beri arkadaşım, aynı zamanda akıl hocam Çetin Türkoğlu uzun

zamandır bizimle beraber Güzeltepe’de aramızda yaşıyor. Bu önemli sorumluluğa aday olmayı düşündüğüm zaman bana hem maddi hem manevi her türlü desteği vereceğini daha en baştan açıklamıştı. Bunu sizlere de aktarması için kendisini buraya davet ediyorum.”

Kuvvetli bir alkış eşliğinde Çetin kürsüye çıktı. Zaten heyecanlıydı, alkışlarla beraber iyice arttı. Konuşmak için söyleyeceklerini unuttu, duraladı. Yazılı bir şeyler hazırlamıştı ama onları okumaktan vazgeçip daha samimi bir üslupla içinden geldiği gibi konuşmaya başladı;

“Sevgili Güzeltepeliler, arkadaşlarım, kardeşlerim, komşularım, hemşerilerim, ben buraya ilk olarak çocuk yaştayken geldim ve tüm halkını çok sevdim. Şimdi artık yaşlandım. Ömrümün kalan kısmını sizinle geçirmek için İstanbul’dan kalkıp yanınıza geldim. Yıllardır sizlerle beraber aranızda yaşıyorum. Sizlerin bana karşı gösterdiğiniz yakınlık ve samimiyet ile ben artık kendimi sizlerin bir hemşerisi olarak görüyorum. Önümüzdeki belediye reisliği seçiminde temennim Güzeltepe için en hayırlısının olmasıdır. Bana sorarsanız hayırlısı dostum Turan’dır. Biz onunla beraber büyüdük. Sonra o memleketine Güzeltepe’ye geldi ama bizim dostluğumuz kopmadı. Sonunda ben de İstanbul’dan kalkıp buraya onun evine geldim. Bulunmaz bir insan ve dosttur. Ona söylediklerimi buradan size de söylüyorum. Güzeltepe’nin daha güzelleşmesi için ben kendi adıma tüm maddi imkânlarımla destek vereceğim. Çok sevdiğim bu güzel kasabaya bir şeyler yapmak için gayret edeceğim. Seçilirse el ele vererek bu işleri yapabileceğimize inanıyorum. Seçilmezse yapmayacak mısınız, diye düşünmeyin. Seçilmese bile biz Turan ile beraber yine sizlerin yanınızdayız ve her şekilde burası için çalışmaya gayret

edeceğiz. Sizler, şüphesiz ki kendiniz için hangisi hayırlı ise onu tercih edeceksiniz. Ben Güzeltepe için en hayırlısının kıymetli dostum Turan olduğunu biliyorum, sizlerin de oylarınızı onun için kullanmanızı diliyorum. Allah hepimizin yolunu açık etsin.”

Konuşmasını bitirip elini kaldırıp kalabalığı selamlarken çok kuvvetli bir alkış koptu. Helal olsun, diye seslenenler bağırانlar da vardı.

Kürsüden inince Turan gelip ona sarıldı, “Sağ ol Çetin! Ağzına sağlık,” dedi. “Artık bu seçimi kazanacağımıza daha çok inanıyorum.”

O akşam ve ertesi gün kahvehanede toplanan herkes aynı fikirdeydi. Çetin Bey’in imkânlarını burası için kullanacağını açıkça söylemesi konuşuluyor, bunun ne kadar önemli bir fırsat olduğunu söylüyorlardı. Güzeltepe için hayırlısı Turan’dır, arkasında İstanbullu Çetin Bey gibi zengin birisi varken çok güzel hizmetler getirir, partileri boş verin, önemli olan kimi seçtiğimizdir, bağımsız olması bir şeyi değiştirmez, diye konuşmalar dönüyordu.

Ancak kendi kahvehanesi zaten Turan’ı destekleyenlerin toplanma yeri olduğu için çevredeki herkesin bu şekilde konuşuyor olması Çetin’i rahatlatmıyordu. Cumartesi gecesi doğru düzgün uyumadı. Kendi şirketinde olsa hiçbir işinde endişe etmezdi. Çünkü hemen hemen hâkim olmadığı hiçbir konu olmazdı. Ama şimdi durum öyle değildi. Neticesini kontrol edemeyeceği bir işe kalkışmıştı. Onun hiç alışmadığı bu durum, kim ne derse desin onu endişelendirmeye devam ediyordu.

Çetin’in kendi nüfus kaydı İstanbul’da olduğu için burada oy kullanamıyordu. O yüzden sabah kahvehaneye inmek için çok acele etmedi. İnsanların oy vermeye gidip geleceklerini biliyordu. Bir saat sonra kahvehaneye indiğinde hemen herkes

oradaydı. Turan ayakta çay içiyordu. Onu görünce gelip yanına oturdu. Meydanda oy vermeye gidip gelenlerin kalabalığı vardı. Kahvehanedekiler de bunlara bakarak kendilerince yorum yapıyorlardı. Bazıları, partililerin seyrekliğine göre, biz bu seçimi kazandık, diye fikir yürütüyorlar, bu konularda birbirlerine yaptıkları esprilerle gülüp eğleniyorlardı. Genelde iyimser bir hava hâkimdi.

Çetin ise, inşallah hevesimiz kursağımızda kalmaz, diye düşünüyordu. İstanbul'dan daha öğlende telefon açmaya başladılar ne oldu diye. Sonunda akşamüstü sandık kapanış saati geldi. Birinci sandığın sonucunu Mehmet koşarak gelip söyledi kahvehanede. Oyların büyük çoğunluğu Turan'a gelmişti. Herkes sevinçle ayağa fırlayıp kutladı. Nitekim diğer sandıkların sonuçları da kısa sürede geldi. Sonuç aynıydı. Turan çok büyük bir oy farkıyla seçimi kazanmıştı. Bütün akşam ve gece geç saatlere kadar tebrik için gelenler, İstanbul'dan Çetin'in ailesinin kutlama telefonları derken ancak sabaha karşı ortalık sakinleşebildi.

Gece geç saatte uyudukları için Çetin sabah kalkmakta gecikti. Dışarıdan gelen davul zurna sesleriyle uyandı. Kalabalık bir grup kahvehanenin önünde davul zurna eşliğinde oynuyorlardı. Akşamdan kalma tebrik ve kutlama faaliyeti devam ediyor anlaşılan, diye düşündü. Davul zurna eşliğinde halay çekenlerin arasına bir süre Turan da katıldı. Çetin balkondan bakıyordu onlara. Etraf biraz seyrekleştikten sonra aşağıya indi. Turan onun yanına geldiğinde, "İşin zor tarafı şimdi başlıyor," dedi.

Reis Bey görev başında

Turan belediyeyi teslim aldı ve çalışmaya başladı. Eski belediye başkanı ile çok iyi anlaştığı için işleri devir alırken onun çok yardımını gördü. Belediye çalışanlarının neredeyse hepsini zaten tanıyordu. İşlere kısa zamanda hâkim oldu. Kahvehaneyi tamamen yardımcısına bırakmıştı.

Çetin de vakit kaybetmeden kendi vaatlerinin peşine düştü. İlk olarak belediye için misafirhane yaptıracaklardı. Güzeltepe'de henüz bir otel olmadığı için belediye misafirhanesine çok ihtiyaç vardı. Arsa tahsisi için gereken yazışma ve izin işleriyle Turan uğraşıyordu. Çetin ise projelendirme ve bütçe oluşturmak için Hakan ve Kaan'ın yardımını istedi. Şirketin daha önce bu konularda yaptığı işleri yürüten mimarları çalıştırdılar. Sonuçta misafirhanenin alt katını da spor salonu olarak yaptırmaya karar verdiler. Aynı zamanda kalabalık toplantılar ve organizasyonlar için kullanabileceklerini öngördüler. Ardı ardına diğer projeleri de çalışmaya başladılar. Mevcut sağlık ocağının yenilenmesi ve büyütülmesi, ilkokul binasının yenilenmesi, ortaokul ve ileride lise olarak kullanılabilecek şekilde yeni bir bina yapılması projelerinin hepsini başlattılar. Aslında Çetin hastane binası yaptırmak istiyordu. Ancak bunun için Güzeltepe yeteri kadar büyük değildi. O yüzden sağlık ocağının imkânlarını artırmak için gayret ettiler.

Bu projelerin hepsi hem idari yazışma ve onaylar yüzünden hem de inşaat süreçleri sebebiyle uzun vakit alacak işlerdi. Turan'ın yapmak istediği çok iş vardı ama her şey parayla olmuyor. Zaman da lazım. Beldeye bağlı tüm köyleri düzenli olarak dolaşıp ihtiyaçlarını değerlendirip gerekenleri yerine getirmek için gayret ediyordu.

İşinin en ilginç yanlarından birisi de halkın dertleriyle ilgilenmesi kısmıydı. Gerek belediyeye gelip ofisinde, gerekse de yolda görüp çeviren herkes Turan'dan yardım istiyor, dertlerini anlatıyorlardı. Evinin onarımı için, hayvanlarının bakımı için, tarlasının suyu için gelenler neyse de bazen olmayacak alakasız konular için yardım isteyen insanlar olunca onlara cevap vermekte zorlanıyordu.

Bunları Çetin'e de anlatıyordu, "Bugün yaşlı bir amca geldi. 'Reis Bey,' dedi. 'Bizim hanım bir başka adamı seviyor. Ben onu istemem beni boşa,' diye tutturdu."

Çetin de güldü ama sonunu da merak etti, "Sen ne dedin peki?"

"Vallahi Çetin, ilk zamanlar ne diyeceğimi şaşıırıyordum ama şimdi biraz alıştım bu işlere," dedi Turan. "Bu kadın senin ilk eşin mi diye sordum. 'Evet, çocuklarımin anası,' dedi. Yani o da senin yaşında o zaman. Bırak sevsin, dedim. Nasılsa o başka adam, gençler dururken senin karına bakmaz. Ben böyle deyince adamın aklına yattı, 'Aklı yok ki hatunun, bunak işte!' dedi ve kalkıp gitti."

Çetin gülerken Turan, "Bitmedi, dahası var!" diyerek anlatmaya devam etti. "İki saat sonra bunun karısı geldi. 'Reis Bey, vallahi bizim herif bana iftira ediyor. Öyle bir şey yok. Sen onu idare et. Yaşlandı da bunadı artık,' dedi."

Bir sene sonra misafirhane ve spor salonu tamamlandı. Yeni okul binasının temeli de merasimle atıldı.

Bu arada Turan'ın küçük oğlu Mehmet lokantanın işlerini

yoluna soktuktan sonra kendine güvenini kazanmış ve sevdiği kıza, ilkokul öğretmenine açılmıştı. Öğretmen zaten onun ilgisinin farkındaydı. Olumlu yanıt alınca ailesini onu istetmek için göndermek istedi. Ancak öğretmenin ailesi Kayseri'de olduğu için hemen gelemeler. Turan öğretmenin ailesini telefonla arayıp görüştü. Onlar bu karardan memnundular ama kendileri kızlarının yanına gelip damatla ve ailesiyle tanışacaklarını söylediler. Geçici olarak kendi aralarında bir söz yüzüğü taktılar. Bunların hepsi seçimden önce olmuştu. Turan seçim yüzünden bu konuda acele etmek istememişti. Ancak artık Mehmet babasına düğün için zamanın geldiğini hatırlatıyordu.

Turan'ın belediyedeki yardımcılarında birisi de Ali İhsan'dı. Güzeltepeliydi ama burada yetişmemişti. Ailesi önce Erzurum'a sonra Ankara'ya yerleşmiş, Ali İhsan Erzurum'da doğmuş Ankara'da okumuştı. Babasının ticarete işleri kötü gitmiş, sıkıntılı geçen birkaç yılın üstüne erken yaşta geçirdiği bir kalp krizi sonucu Ali İhsan ve annesini iki başlarına bırakmıştı. Onlar da tekrar toplanıp köye geri dönmüşlerdi. Ali İhsan liseyi bitirmiş ama üniversiteye gidememişti. Akıllı çocuktu. Güzeltepe'ye geldikten bir süre sonra belediyede fen işlerinde memurluğa başlamış, zekâsı ve becerisiyle kendine yer edinmişti. Annesi ile beraber köye geri dönüp bağ bahçeden elde ettikleri ile geçinmek başta zor gelmişti. Ama sonra belediyede işe başlayıp eli para tutunca rahat etmişlerdi. Çalışırken bir yandan da açık üniversiteye girip diplomasını almıştı. Ali İhsan uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adamdı. yirmialtı yaşına gelmişti ama hala bekârdı. Turan'ın belediye reisi olmasından sonra onun işlerine en çok yardımcı olan çalışanlardan birisi olmuştu. Turan onu oğlu gibi sever, yaptığı işi takdir ederdi. Belediye

başkan yardımcılığına getirmişti Ali İhsan'ı.

O gün Turan belediyede arkadaşlarıyla konuşurken, Mehmet'i artık evlendirme zamanı geldi, diye söylediğinde Ali İhsan, "Hayırlı olsun başkanım! Benim de bir haberim var size," dedi.

"Hayırdır Ali İhsan?"

Ali İhsan biraz mahcup bir şekilde, "Başkanım, belki biliyorsunuz Doktor Hanım ile görüşüyoruz bir süredir. Ailesinden isteyeceğimi söyledim en sonunda. O da kabul etti."

"Tebrik ederim Ali İhsan! Doktor Reyhan Hanım bulmuş tabi senin gibi yağız delikanlıyı kaçırır mı hiç!"

"Sağ olun başkanım! Sizin Mehmet'in kız isteme işi ne zaman olacak?"

"Ailesi bu hafta geliyor. Düğüne kadar da kalacaklar."

"Ooo, siz işleri yoluna koymuşsunuz desenize! Ben de sandım ki daha ailesiyle hiç görüşmediniz."

Turan müstakbel gelinin ailesinin Kayseri'de yaşadığını ve onlarla telefonla görüşüp konuştuklarını anlattı.

Ali İhsan, "Başkanım, benim sizden bir ricam olacak," dedi. "Eğer kabul ederseniz tabi."

"Elimden gelen bir şey ise seve seve!"

"Babamı çok erken yaşta kaybettim biliyorsunuz. Siz benim çok saydığım, sevdiğim bir büyüğümünüz. Şu kız isteme işi için sizin yardımınızı isteyecektim."

"Elbette Ali İhsan! Sen benim evladım sayılırsın. Neredeymiş Doktor Hanım'ın ailesi? Sen tanıştın mı daha önce?"

"Yok başkanım! Ben de daha ilk kez görüp öpeceğim ellerini inşallah. Erzurum'da oturuyorlar. Hafta sonu gideriz diye düşündük. Reyhan bana tamam dedi ama kayınpederi

tanımadığım için çekiniyorum biraz, ya hayır derse, diye. Karşısında belediye reisini görürse bu iş daha kolay olur diye düşünmedim desem yalan olur."

"Ayıp ettin Ali İhsan! Senden daha iyisini mi bulacaklar." Turan, Ali İhsan'ın omuzuna koydu elini, "Bakarsın çifte düğün yaparız! Ne dersin?" dedi gülümseyerek.

"İnşallah başkanım!"

Ali İhsan'ın başına gelenler

Turan söz verdiği gibi Ali İhsan ve annesi ile beraber Erzurum'a gidip Doktor Reyhan Hanım'ı ailesinden istedi. Mehmet'in sözlüsünün ailesi de bir sonraki hafta geldi. Onlarla da tanışıp, kız isteme adetlerini yerine getirdiler. Hem Ali İhsan'ın Reyhan ile hem de Mehmet'in öğretmen Elif ile düğünleri beraber yapıldı. Bir açık hava düğünü yapmak istiyorlardı ama bu sene havalar beklenenden erken soğumuştur. Belediyenin yeni yapılan misafirhanesinin altındaki spor salonunda yapalım dediler. Düğünde neredeyse tüm Güzeltepeliler toplanmıştı. Turan tüm misafirleri çok güzel ağırladı ve herkes çok memnun kaldı.

Çifte düğün cumartesi günü olmuştu. Her şey güzel oldu derken ertesi gün akşamüstü sağlık ocağından telefon geldi. Sağlık ocağının genç hemşiresi hastalanmış, ateşini bir türlü düşüremiyorlardı. Hastaneye sevk edilmesi için belediyenin ambulansını istediler. Ambulansı gönderdiler, hemşireyi bindirip hastaneye götürdüler.

Turan olayın detayını oğlu Mehmet'ten öğrendi. Mehmet'in öğretmen eşi Elif evlenmeden önce hemşire ile

aynı evde kalıyordu. O gün sabahtan orada kalan birkaç parça eşyasını almak için eve uğramış, hemşireyi ateşler içinde yarı baygın vaziyette bulup Doktor Reyhan Hanım’a haber vermiş. O da gelip bakmış ama ateşini düşüremeyince hastaneye göndermeye karar vermişler.

Hemşire bir hafta kadar hastanede kaldıktan sonra evde dinlenmesi için Rize’deki ailesinin yanına gitmiş. Ancak bu olay böyle kalmadı. Hemşirenin aslında Ali İhsan’ı sevdiği ama o Doktor Hanım ile evlenince intihara kalkıştığı şeklinde bir dedikodu çıktı ortaya. Olay konuşuldukça büyüdü. Ali İhsan’ın da onunla ilişkisi varmış, evleneceğini söylemiş. Hatta hemşirenin hamile olduğu, bu yüzden intihar etmek mecburiyetinde kaldığı bile konuşuldu. Bir takım insanların Ali İhsan’a olan tavırları değişti, selam vermez oldular. Gittiği yerlerde Ali İhsan’a laf atan, söylenenler oluyordu. Ona arkalarını dönüp, sanki başkasından bahsedermiş gibi konuşuyorlardı;

“Ne ahlaksız adammış!”

“Boyuna posuna bakan da insan zanneder!”

“Karakter boyda değil işte!”

Ali İhsan hakkında çıkan bu dedikodular Turan’ın da kulağına geldi. Ali İhsan’la konuşmak mecburiyetinde kaldı. Ancak Ali İhsan kesinlikle bunları reddetti;

“Olur mu öyle şey başkanım! Ben bu kızı tanıyorum elbette. Doktor Reyhan Hanım’ın yanına gider gelirken görüp selamlaşıyorduk. Ama o kadar! Ne bir muhabbetim ne bir dostluğum var. Birileri uydurmuş işte. Aklım almıyor vallahi. Ben de çok rahatsız oldum. Siz beni tanıyorsunuz, ben böyle birisi miyim? Bana böyle bir şeyi nasıl yakıştırabilirsiniz?”

Ali İhsan o kadar söylendi ki, Turan ona sorduğuna pişman

olacaktı neredeyse. Ancak Ali İhsan’ı en iyi tanıyan insanların geldiği Turan’ın kahvehanesinde bile dedikodu dolanıyordu. Başka yerlerde olduğu gibi ona karşı ters bir davranışları yoktu belki ama kendi aralarında konuşurken, acaba biz bu adamı yanlış mı tanıdık, olabilir mi böyle bir şey, diye olaya şüpheyle bakanlar vardı. Turan konuşanlara kulak misafiri olduğu birkaç sefer bunların saçma, uydurma dedikodular olduğunu söyleyerek oradakileri uyarmak zorunda kalmıştı.

Birkaç gün sonra bir gece Doktor Hanım Turan’ı aradı. Ali İhsan hala eve gelmemişti. Turan da endişelendi. Yanına büyük oğlunu alıp önce belediyeye, sonra civarda uğrayabileceği yerlere bakındılar. Hiçbir yerde yoktu. En sonunda jandarmaya gitmeye karar verdiler. O sırada Mehmet geldi yanlarına Ali İhsan sağlık ocağındaymış, Doktor Hanım arayıp haber vermiş. Sağlık ocağına gittiklerinde Ali İhsan’ı yüzü gözü şişmiş, üstü başı hırpalanmış vaziyette gördüler.

“Ne oldu Ali İhsan sana?” diye yanına koştu Turan.

Ali İhsan’ın konuşacak hali yoktu. Ona pansuman yapmakta olan eşi Doktor Reyhan Hanım onun yerine cevap verdi, “Belediyeden eve dönerken üç dört kişi تنها bir yerde önünü kesmiş, bu hale getirene kadar dövmüşler,” dedi. Sesi ağlamaklıydı. Gözlerinden akan yaşlar kurumuştu. “Elleri kırılsın inşallah!” derken tekrar gözlerinden yaşlar akmaya başladı, “Kendinden geçince, öyle bırakıp gitmişler Ali İhsan’ımı! O vaziyette birkaç saat kalmış. Sonra kendine gelince kalkıp yürüyerek gelmiş.”

“Hastaneye gitmemiz gerekmez mi?” diye sordu Turan.

“Gerekir,” dedi Doktor Hanım. “İç kanama olabilir. Ayrıca röntgen de çekilmesi gerekir.”

Turan hem ambulansı çağırdı, hem de jandarmaya haber

verdi. Ali İhsan ambulansa bindirilmeden önce zorlukla da olsa başına gelenleri jandarmaya anlattı. Üç kişiymişler. Hepsi de genç delikanlılardı, dedi. Onun bir şey söylemesine fırsat vermeden üzerine atlayıp vurmaya başlamışlar. Bir yandan da, başkasının namusuyla oynamak nasılmış anlarsın, benzeri laflar etmişler. Bu sebeple kendi hakkında çıkarılan dedikodulardan dolayı ona saldırdıklarını tahmin ediyordu. Çok öfkeliydi. Jandarma çavuşuna, “Kim olduklarını bilmiyorum ama tekrar görürsem tanırım,” dedi.

“Sen merak etme! Kimlermiş buluruz, burası o kadar büyük bir değil!” dedi çavuş.

Hastanede yapılan kontrollerde yüzeysel yaralardan başka bir şey görülmedi. Bir kaç saat bekledikten sonra evde istirahat edebilir dedikleri için tekrar hep beraber Güzeltepe’ye geri döndüler.

Turan onlardan ayrılıp eve geldiğinde zaten sabah olmuştu. Yardımcısı kahvehaneyi açmıştı. Çetin, Turan’ın oğulları Mustafa ve Mehmet ile beraber oturmuş onu bekliyordu. Turan olan biteni anlattı. Çok sinirlenmişti bu duruma, “Olacak şey değil. Güzeltepe’ye hiç yakışmadı bu olay!” diyordu.

Mehmet, “Baba bu iş öyle durduk yerde başlamamış,” dedi. “Ben öğrendim işin aslını. Benim eşim, biliyorsun bu hemşire ile beraber kalıyordu. O anlattı bana, bu hemşire biraz sorunluymuş anlaşılan.”

“Nasıl sorunluymuş?”

“Yani kafayı Ali İhsan’a takmış. Ali İhsan’ın ona çok iyi davrandığını, ona âşık olduğunu söylüyormuş. Seninle hiç konuştu mu, diye sormuş Elif. Yok, ama ben anlarım bakışlarından, diyormuş. Yani Ali İhsan’ın da bir şeyden haberi yok aslında. Kızcağz kendi kendine zihninde kurmuş anlaşılan.

Onunla evleneceğini, gelinliğinin nasıl olacağını filan anlatıyormuş. Elif onu ciddiye almamış, şaka yapıyor diye düşünmüş. Ama son zamanlarda daha da garip davranıyormuş. İçine kapanmış, doğru düzgün konuşmuyormuş. Muhtemelen Ali İhsan’ın Doktor Reyhan Hanım ile evleneceğini duyunca böyle oldu bence. Biz evlilik hazırlıkları yaptığımız için onun telaşından hanım çok ilgilenememiş hemşirenin bu durumuyla.”

“Tamam ama intihar olayı nereden çıktı?”

Mehmet anlatmaya devam etti, “O gün Elif bulduydum ya hemşireyi. Evine gittiğinde bir bakmış ki pencereler ardına kadar açık, içerisi buz gibi olmuş. Hemşire de don, sutyen öylece yatıyormuş. Camı, pencereyi kapatıp bir bakmış ki kadın ateşler içinde. Kendinde değilmiş zaten, üzerini Elif zorla giydirmiş.”

“Yani bilerek mi öyle yatmış?”

“Evet, kendini hasta etmek için bilerek yapmış herhalde.”

“Peki milletin ağzına nasıl düştü bu olanlar?”

“Hastaneye götürüldükten birkaç gün sonra abisi gelmiş buraya diyorlar. Evden eşyalarını almak için. O sırada birileriyle konuşmuş anlaşılan. Artık kız ne anlattıysa ona!”

“Şimdi anlaşıldı durum,” diye sıkıntılı bir şekilde söylendi Turan. Sonra yine Mehmet’e döndü, “Sen de bunları şimdi mi anlatıyorsun?” dedi sinirle.

“Vallahi yeni öğrendim ben de! Bu geceki olaya kadar ben Elif’e bir şey anlatmamıştım. Onun da dedikodulardan haberi yokmuş. Bu gece anlattı bana bunları.”

Jandarmaya gidip duyduklarını onlara da anlattılar. Hemşirenin abisinden şüphelenmek için yeterli sebep vardı. Jandarma komutanı, biz gerisini takip ederiz sakın siz bir şeye

karışmayın, dedi. Birkaç gün sonra haberi geldi. Jandarma olayı polise aktarmış. Onlar da Rize’de hemşirenin abisini bulup sorgulamışlar. Kendisinin, iki arkadaşıyla beraber Güzeltepe’ye gelip Ali İhsan’ı dövdüğünü itiraf etmiş. Onu da arkadaşlarını da tutuklamışlar.

Pazar günü Çetin kahvehanede otururken Turan da geldi yanına. Belediye başkanlığından sonra artık eskisi kadar sık gelemiyordu. Ancak pazar günleri daha bolca vakit geçirebiliyordu arkadaşlarıyla. Ali İhsan ile ilgili haberler duyulup yayılınca hakkındaki çirkin dedikodular da bitmişti. Daha önce onun hakkında şüphe duyanlar bile şimdi, “Yahu zaten biz biliyorduk böyle bir şey olduğunu. Bizim Ali İhsan öyle şey yapmaz!” diye konuşuyorlardı.

Ali İhsan da o pazar kahvehaneye uğradı. Olayın üzerinden bir hafta geçmişti. Morluklar oldukça azalmış, yaraları ufak tefek çizikler halindeydi. Geçmiş olsun, dediler. Teşekkür edip, herkesle selamlaştı ve Turan’ın yanına oturdu. Ancak Ali İhsan daha önceki dedikodular yüzünden çok içerlemişti, “Hem iftira ettiler, hem de kendi yalanlarına inanıp öldürmeye çalıştılar,” diyordu.

O sırada kapıdan Biber Mustafa girdi. Ali İhsan’ı görünce sevinçle yanına geldi, “Ali İhsan çok geçmiş olsun. Ama sevindim ben biliyor musun?” dedi.

“Ne sevindin, dayak yediğime mi?” dedi Ali İhsan.

Biber aynı rahatlıkla devam etti, “Boş ver dayacağı! Sen bir şey yapmadan çirkin bir iftiranın kurbanı olmuştun. Ben, o mert insandır, bunu yapmaz, dediğim halde inandıramamıştım insanları. Allah razı olsun o çocuklardan, seni dövdüler de hakikat ortaya çıktı.”

Biber’in söyledikleri kahvehanedekilerin bir kısmında

gülme hissi uyandırdı ama kendilerini tuttular. Çünkü Ali İhsan çok sinirli bir şekilde bakıyordu Biber’e. Turan birisini görmüş gibi yapıp el sallayarak kahvehanenin kapısından fırlayıp dışarıya çıktı. Çetin ne diyeceğini şaşırılmış bir şekilde bir Biber’e bir Ali İhsan’a bakıyordu.

“Sen ne diyorsun yahu,” dedi sinirle Ali İhsan. “Bu kadar dayak benim temize çıkmamı sağladı, öyle mi? İsterseniz bir de gidip teşekkür edeyim adamlara.”

O sinirle ayağa kalkıp, kimseye bir şey demeden çıkıp gitti.

Biber Mustafa hala ayakta Ali İhsan’ın peşinden bakıyordu. İçeridekilere dönüp, “Allah allaah! Biz ne dedik ki? Temize çıktığına sevindiğimizi söyledik. Ne var bunda?”

“Adam dayak yediği için sinirli tabi,” dedi birisi.

Ali İhsan uzunca bir süre uğramadı kahvehaneye.

İstanbullular geliyor

Güzeltepe’nin merkezinde bütün evlerde su ve elektrik bulunuyordu ama çevre uzak köylerden bazılarında ve mezralarda çok eksik olanlar vardı. Turan bunların tamamlanabilmesi için çok emek harcadı. Devletin ilgili kurumlarıyla yazışmalar, onaylar, izinler çok vakit alıyordu.

Güzeltepe adı gibi güzel bir köydü ama bölgenin iklimi sebebiyle etrafta çok ağaç orman yetişmiyordu. Yine de yeşillik, tabiat her zaman insanları mutlu eder diye düşündü Çetin. Turan’la beraber bu konuda ne yapabileceklerini konuşuyorlardı. Bir orman diktirsek dediler önce ama bu iklimde onu yaşatmak zor olur. Sonra kasaba içinde bu konuda bir iyileştirme yapabileceklerini düşündüler. Kahvehanenin

olduğu meydanda çeşmenin bulunduğu yerin arkasında pazar kurulan bir açıklık vardı. Burayı ağaçlı bir park haline getirmek istediler. Köyün dışında açık alanda bu ağaçları bakıp büyütme zor ama burada daha kolay, üstelik insanlar da gelip faydalanabilir, diye önerdi Turan. Zaten yerler toprak olduğu için pazar kurulduğunda yağmurlu havalarda çok sıkıntı oluyordu. Pazar için üzeri kapalı yeni bir yer daha iyi olacaktı.

Planlar, projeler hazırlandı. Üzeri kapalı, altı asfalt yeni bir pazar yeri belirlendi. Eski meydandan daha uzakta ama yine gidiş geliş uygun bir arsaydı. Ağaçlıklı park içine de hem küçük bir şadırvan hem de bir Atatürk büstü konulması planlandı. Ağaçları yaz kış yeşil kalacak, iklime dayanıklı iğne yapraklı ağaçlardan olacaktı. Daha yavaş büyürler ama daha uzun ömürlü olurlar, diye düşündüler.

İstanbul'dan haber geldi. Bu sefer çocuklar, gelinler, torunlar hep beraber gelmek istiyorlardı.

Çetin, “Burayı güzelleştirmek için yeni projelere giriştik. Seneye gelseniz burası da biraz düzelmiş olur,” dedi.

Ama çocuklar kabul etmediler, “Biz oranın eski halini, senin anlattığın şekliyle sevmiştik zaten. Havalarda da tam gezme havası. Arabayla geze dolaşa geleceğiz,” dediler. “Şuleler de Barış ile beraber annesi Ceyda'yı alıp gelmek istiyorlar.”

Bir hafta sonra geldiler. Misafirhaneyi onlar için hazırlamışlardı. Çetin torunlarıyla kucaklaştı. Torunlar ilk başlarda ortamı yadırgamıştı ama sonra çabuk alıştılar. Misafirhanede kalmak yerine dedelerinin yanında kalmaya başladılar. Gece yatarken, Çetin onların kendi aralarında geç saatlere kadar yavaş yavaş konuşup güldüklerini duyuyordu. Balkonda oturup oradan meydanı seyretmek hoşlarına gidiyordu. En çok da sabah erkenden horoz sesleriyle uyanmak

ilgilerini çekmişti. Çetin onları etrafta gezmeye götürüyor, otlayan koyunları, kuzuları gösteriyordu.

Şule ve Ceyda artık Çetin'in kendi ailesi gibiydiler. Onların da gelmesine çok sevinmişti. Turan ile onlar gelmeden önce konuşmuştu ama Ceyda ile olan geçmişi Turan'da bir rahatsızlık yaratır mı diye düşünmemişti. Turan mühimsememiş gibi davranmıştı ama yine de ilk günlerde Çetin onun davranışlarında bir huzursuzluk sezmişti. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, bazı şeyler unutulmuyor demek ki, diye düşündü. Sonra birkaç gün içinde her şey normalleşti. Ceyda samimiyeti ve neşesiyle herkese kendini sevdirdi. “Şule bana ilk söylediğinde hiç gelmek istemedim, yorulurum, siz kendiniz gidin diyordum,” diye anlatıyordu. “İsrar edince kabul ettim. Ama iyi ki getirmiş beni. Şimdi geldiğime o kadar memnunum ki, anlatamam!”

Turan'ın eşinin onların geçmişteki ilişkisi hakkında bir bilgisi yoktu. Ceyda'ya çok candan davranıyordu. Sabahları kahvaltı için Mehmet'in lokantasına gidiyorlardı. Orada bekâr öğretmenler, memurlar da kahvaltı yapıyorlardı. Daha ikinci gün Ceyda hepsiyle tanıştı ve arkadaş oldu. Çetin Bey'in İstanbul'dan komşusu ve dünürü olduğunu öğrendikleri için zaten insanlar saygı gösteriyordu ama onun neşeli ve samimi tavırları insanları mutlu etmişti. ‘Ceyda Teyze’ diye hitap etmeye başlamışlardı.

Çetin ve Turan onlara civarı gezdirmiş, Güzeltepe'de yaptıkları projeleri göstermişlerdi. Çetin ve Turan anlatırken, onlar dinlerken ayrı ayrı gururlanıyorlardı. Lise inşaatının mimarlığını yapan Tahsin, İstanbul'da okumuş bir gençti. Tanışıp konuşurlarken Barış ile aynı dönem aynı okulda okuduklarını fark ettiler. Barış onu hatırladığını söyledi. Çetin'e dönüp,

“Okulun en iyi talebelerinden biriydi,” dedi. “Ama ben solcu gruplarla takılırdım, o ise sağcılarla. O yüzden birbirimizle hiç konuşmazdık, hatta düşman gibi görürdük.”

Mimar Tahsin Barış’ı hatırlayamadı, “Ben seni çıkartamadım ama aklıma bir şey geldi,” diyerek anlatmaya başladı. “Son sınıfta final sınavları için okulda iki arkadaşımınla beraber kantinin önündeki koridorda sınav saatini bekliyorduk. Saat geldi, sınava girmek için tam gideceğimiz vakit bir solcu grup bizim önümüzü kesti. Kalabalık oldukları için biz ne kadar uslu gözükmeye çalıştıysak da para etmedi. Bizi önlerine katıp en alt kattaki kızlar tuvaletine götürdüler ve ‘burada uslu uslu bekleyin bakalım’ diyerek kapıyı üzerimize kilitlediler. Onlar gidince bağırıp çağırdık ama ancak 45 dakika sonra bir hademe duyup geldi. Sınava yetişemedik. O dersi ben bütünlemede geçebildim, arkadaşlarımdan biri ise dönem kaybetmişti. Anadolu’dan gelmişiz, yurtlarda kalarak okuyoruz. Aileye hesap veriyoruz. Ne desek anlamıyorlar. Biz size, sağ sol olaylarına karışmayın, demedik mi diye bir de söyleniyorlar. Şimdi sen söyle bakalım, o grubun içinde var mıydın?”

“Yok! Vallahi ben böyle bir olay hatırlamıyorum!” dedi Barış.

“Korkma canım, bir şey yapmam!” derken güldü Tahsin. “O zaman bu olaya çok sinirlenmişim. Bunu yapanlardan birini elimize geçirsek çok fena yapardık. Ama artık eskide kaldı. Hırsım geçti.”

Barış da güldü, “Haklısın!” dedi. “Bana da böyle bir şey yapılırsa ben de senin gibi hissederdim.”

Sonra uzun uzun okuldan, hocalardan, meslekten konuşup sohbet ettiler.

Sayıli gün çabuk geçti. Günler ne kadar keyifli geçse de artık dönüş vakti gelmişti. Çetin buraya gelmelerine ne kadar

sevindiyse, gitmelerine de o kadar üzülyordu. Ama herkesin kendi yaşantısı, kendi işi var. Henüz gençler. Turan’ın dediği gibi hala o çarkın içindeler, diye düşünüyordu.

Çocuklar ayrılmadan önce Çetin’den İstanbul’a daha sık gelmesini istediler.

“Ben İstanbul’da sizden başka bir şeyi özlemiyorum ki,” dedi Çetin. “Sizi de gördüm işte! Belki biraz da köşkün bahçesini özlüyorum ama o kadar. Sıkılıyorum İstanbul’da. Hem burada başladığımız işler var.”

Hepsiyle, en çok da torunlarıyla kucaklaştı. Turan da yanlarındaydı. Şule ayrılmadan önce Turan’ın kulağına eğilip bir şey söyleyince Turan güldü. Arabalarına binip uzaklaşırlarken Turan’ın eşi Gülnur onların arkasından bir kova su döktü. Araba uzaklaşırken Ceyda arka camından el sallıyordu.

Turan belediye binasındaki ofisine gitmeden önce Çetin’le beraber birer kahve içmek için kahvehaneye gittiler. Görenler Çetin’e, Allah kavuştursun, diyordu. Gülnur da eve gitmeyip onların yanlarına gelmişti, “Çok kısa kaldılar ama ben çok alışmışım onların kalabalığına. Şimdiden canım sıkıldı,” dedi.

Çetin onun misafirperverliğine teşekkür etti.

“Hiç olur mu öyle! Onlar bizim ailemiz sayılır,” dedi Gülnur. “Çocuklarını tanımışım ama gelinlerin de, dünürün de çok candan insanlarmış. Hele o Şule, maşallah vallahi! Ne canlı kız!”

Çetin’in aklına geldi, “Ne dedi sana giderken?” diye yanındaki Turan’a sordu.

“Sizi Ankara’da mecliste görmek istiyoruz, dedi,”

“Bak şu Şule’ye! Şimdi anladım! Gitmeden önce bana da, bir daha ki ziyaretimi Ankara’ya yaparım inşallah, demişti. Ben de anlamamıştım, ne demek istediğini.”

“Alem kız!”

Çetin, “Hadi kalk gidelim belediyeye o zaman,” derken Turan’a muzipçe bakıyordu, “Ankara’ya gitmek için daha çok çalışmamız lazım.”

Turan güldü ama gitmek için o da Çetin’le beraber doğrulmuştu.

O zaman Gülnur sordu, “Yanlış anlamayın Çetin Bey, biz sizi çok seviyoruz. Burada olmanızdan çok mutluyuz. Başımızın üzerinde yeriniz var elbette. Ama merak ediyorum, siz İstanbul’un gürültüsünden kaçıp dinlenmeye gelmediniz mi buraya? Hiç dinlendiğinizi görmüyorum, belediye çalışanlarından daha fazla çalışır oldunuz.”

“Hayır!” dedi Çetin. “Ben İstanbul’un yalnızlığından kaçtım. İnsanlarla iç içe gönül gönüle yaşamak için geldim. Aradığımı da fazlasıyla buldum. Bu işler bana eziyet değil ki, meşgale sadece.”

Çetin böyle konuşmuştu ama çocuklarından torunlarından ayrılmış olmanın burukluğu vardı yine de üzerinde. O akşam yatmadan önce genelde yaptığı gibi yine balkonda bir müddet oturdu. Torunlarını düşündü, oğullarının ona gösterdikleri sevgi ve saygıyı düşündü. Ağzından çıkan her sözü emir gibi kabul ediyorlardı. Annelerine, Berrin’e benzediler galiba, dedi. Berrin bir sözü ikinci defa söyletmezdi Çetin’e. İcini çekti. Sanki Berrin karşısındaymış gibi, “Berrin beni erken bıraktın gittin. Şimdi karşımda oturup konuşmana çok ihtiyacım vardı.”

Sabah Turan’ın ayak sesleriyle uyandı. Elinde kahvaltı tepsisiyle gelmişti.

“Hadi kalk! Bugün kahvaltayı burada balkonda yapalım,” dedi.

Turan arkadaşının dünkü burukluğunu sezmiş, çocuklardan ayrılmının sıkıntısı olduğunu anlamıştı.

“Oyalanma, pijamanla gel. Çay demini aldı. Yumurtalar soğumasın!”

Çetin gelip masaya oturdu. Hava çok güzeldi. Karşıdaki parkta bir hareket vardı. Yeni ağaçlar gelmiş, onların dikimini yapıyorlardı.

“Bu son partiydi,” dedi Turan. “Başka ağaç gerekmez. Diğerlerini fidan olarak dikeriz.”

“Eskiden hepsini fidan dikip büyötmeye çalışırdık. On taneden birisi ya büyöy ya büyömezdi. Şimdi her şey kolaylaştı. Koca ağacı bile getirip dikiveriyorlar. Yeter ki paran olsun. Ama çok güzel olacak park. Fışkiyeli bir havuz ve ayrıca bir de Atatürk büstü koyacağız.”

Çetin hala uyku mahmuruydu. Dinliyordu sadece. Turan devam etti;

“Sana bir sorum var!”

Çetin çayını içerken kaşlarının altından ona baktı, neymiş, der gibi.

“Dün sen çıktıktan sonra belediyenin meclis toplantısına girdim. Orada parkın ve lisenin isminin ne olacağı soruldu? Ben de senin isminin verilmesi uygun olur diye düşündüğümü söyledim. Herkes benimle hem fikir. Ama sana sormadan karar almak istemedim. Ne dersin?”

“Ben bunları namım yürösün diye yapmıyorum, biliyorsun!”

“Elbette biliyorum ama bunu Güzeltepe’nin sana bir teşekkürü sayabilirsin.”

Çetin biraz durakladı. “Peki o zaman! Ama liseye benim değil Berrin’in isminin verilmesini isterim,” dedi.

“İşte bu çok güzel bir isim olur,” dedi Turan. “Berrin Türkoğlu Lisesi.”

Çetin aslında Berrin’in ismini verme olayını daha önce

düşünmüştü ama bu konuda Turan’a bir emrivaki yapmak istememişti. İsim verme teklifinin ondan gelmesine mutlu olmuştu. Turan gidince o da üstünü değiştirip aşağı indi. Sabah yürüyüşüne gitmek niyetindeydi. Kahvehanenin önünde Biber Mustafa onu görünce seslendi,

“Çetin Bey! Çetin Bey!” Bir yandan da elindeki kabı kaldırmış gösteriyordu, “Hanım çörek yapmış, çayla beraber yiyeceğim.”

“Afiyet olsun o zaman!”

“Ama çayım yok Çetin Bey! Belki tavlada kazanırım, diye düşündüm.”

Çetin onun muzipliğine gülümsedi. Yolunu değiştirip kahvehaneye geldi. “Hadi bakalım, o zaman! Kap tavlayı gel karşıma!”

“Ben kazanırsam bana iki çay ısmarlarsın. Sen kazanırsan ben hem çay ısmarlayacağım hem de size çörek ikram edeceğim,” dedi Biber. Kahvehanedekilerden de birkaç kişi yanlarına geldi. Güle konuşa oynamaya başladılar.

O sırada Turan geldi yanlarına, “Bırakın tavlayı! Çaylar benden bugün!”

“Sen gitmedin mi belediyeye?”

“Tam çıkıyordum sizi duyunca geldim,” dedi Turan.

O sırada kahvehanenin önüne elinde bastonuyla Fatma Nine geldi. Etrafa bakınıyordu.

“Benim torunu arıyorum,” dedi şikâyet eder bir tonda. “O hayırsız babası sahip çıkamıyor, o da kahvehanelerde vakit öldürüyor.”

Turan, Fatma Nine’nin yanına gidip koluna girdi, “Hadi gel biraz otur, soluklan. Bir çayımızı iç,” dedi.

“Ben erkek miyim ki kahvehanede oturayım,” dedi. Hep böyle söyler ama sonra da oturur ikram edilen çayı kahveyi içerdi.

Yine gelip oturdu. Karşısında Çetin’i görünce, “Ben seni tanıyorum. Sen o İstanbullu değil misin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Çetin başını sallayarak.

“Allah senden razı olsun,” dedi Fatma Nine. “Hep sana dua ediyorum. Ne çok iyiliğin geçti buraya!”

Çayını getirmişlerdi. Ondan bir yudum alırken başında dikilen Turan’a döndü, “Reis Bey oğlum,” dedi. “Bizim köyümüzde bahçe yok muydu da sen buraya kocaman bahçe yaptırdın.”

“Öyle deme Fatma Nine! Havuzu ve fiskiyesi de olacak. Ağaçlarının gölgesinde oturup serinleyebileceğiniz bir park olacak orası. Bayram kutlamalarımızı orada yapacağız bundan sonra.”

“Hee, bayram yeri yapıyoruz desene! İyi bakalım!”

Turan vedalaştıktan sonra dönüp belediyeye gitti. O giderken Fatma Nine bu sefer yine Çetin’e döndü, “İstanbul oğlum, sen akıllı adamsın. Bu Reis Bey’e söyle, çocuklar top koştursun diye yer yapıyormuş. Yapmasın, çocukları baştan çıkartmasın.”

Çetin de, “Senin torun gibi kahvehanelerde vakit öldürmesinler, spor yapsınlar diye yapıyor,” dedi.

“Ha, bak o iyi olur o zaman!” dedi bu sefer Fatma Nine. Çayını bitirdikten sonra tekrar ayağa kalkıp torununun peşine düştü.

O kalkarken kahvehaneye gelmekte olan Minik Ali, “Fatma Nine, bakıyorum kahvehanelerde geziyorsun,” diye laf attı.

Fatma Nine bastonunu ona doğru sallayıp, “Hadi oradan!” dedi sinirle ve yoluna devam etti.

Diğerleri Minik Ali’nin muzipliğinden çok Fatma Nine’nin ona söylenmesine gülmüşlerdi. Onlar gülerken Minik Ali gelip

yanlarına oturdu, “Size bir hikâye anlatayım,” dedi. Sonra çayını işaret etti. Diğerleri de onu dinlemek için dönünce o da anlatmaya başladı;

“Tanrı önce dünyayı yaratıp sonra üzerinde canlıları yaratırken hepsine ömür sürelerini dağıtmaya başlamış. İnsanlara 25 sene ömür vermiş, eşeklere 80, maymunlara ise 40 sene. Ama hiç biri bundan memnun kalmamış ve ağlamaya başlamışlar. İnsanlar 25 senelik ömrün kendileri için çok kısa olduğundan şikâyet ediyorlarmış. Eşek ile maymun ise kendi sürelerinin çok uzun olduğundan. Eşek, ben 80 sene bu insanların yükünü taşıyıp eziyet çekemem, diyor. Maymun ise, ben 40 sene bu insanlara maymunluk yapıp onları güldüremem, diye. Bunun üzerine tanrı, eşeğin ve maymunun ömürlerinin yarısını alıp insana vermiş. İşte bu yüzden insanlar ömürlerinin ilk 25 senesini insan gibi yaşıyor, ondan sonraki 40 sene eşek gibi çalışıyorlarmış, kalan 20 senelerinde de Fatma Nine gibi, insanları üstüne güldürerek yaşıyorlarmış.”

Minik Ali’nin anlattığı fıkra herkesi güldürdü ama yine de ona, “Fatma Nine’ye söyleyelim de maymun kimmiş sana bastonuyla göstereyim,” diye takıldılar.

Açılış

Bahar ayları gelip, çiçekler açtığında lisenin inşaatı tamamlanmış ve artık 23 Nisan haftası yapılacak açılış törenini bekliyorlardı. Milli Eğitim ile tüm yazışmalar yapılmış, önümüzdeki öğretim yılında görev yapmak üzere öğretmen atamaları bekleniyordu. Hem Güzeltepe’den hem de civardaki

tüm köylerden gelecek ortaokul ve lise öğrencileri burada okuyacaktı. Turan ve Çetin’in gurur duyduğu kadar, Güzeltepeliler de sevinçliydi. Çetin’in adını verecekleri parkın işleri çok daha önceden tamamlanmıştı ama açılışını lise ile beraber yapmak için bekletmiş ve bir önceki hafta Atatürk büstünü de parkta hazırlanan yerine koyup açılış için hazır hale getirmişlerdi.

Açılış törenine katılmak için vali, ilçe kaymakamı, milli eğitimin il ve ilçe yöneticileri gibi idari görevlilerle beraber iki de milletvekili gelmişti. Tören yeni açılan parkta yapıldı. Güzeltepeliler alanı doldurmuştu. Meydanda çocuklar halk oyunları gösterisine hazırlanıyordu. Çetin kalabalığın arasından konuşmaların yapılacağı kürsüye doğru ilerlemeye çalışırken tanıdığı tanımadığı birçok insan tarafından tebrik edildi. Çoğu kişi parka onun isminin verileceğini zaten öğrenmişti. Fatma Nine’yi görünce durdu. Elinde bastonuyla kalabalığın önüne geçmeye çalışıyordu. Koluna girip ona yardım etti ve ön sırada bir sandalye ayarlayıp oturttu.

“Fatma Nine, beğenmiyordun bahçeyi ama açılışını görmeye gelmişsin,” dedi takılmak için.

“Ben bahçeyi görmeye gelmedim,” dedi Fatma Nine. “Torunum halay çekecek, onu izlemeye geldim,” derken bastonuyla yerel kıyafetler içinde bekleyen çocukları işaret etti.

Halk oyunlarının ardından kürsüye çıkıp ilk konuşmayı vali yaptı. Turan’ı Güzeltepe’ye ve civara verdiği hizmetlerden dolayı tebrik etti. Sonra Çetin’i kürsüye çağırıp yaptığı yardımlardan dolayı ona teşekkür plaketi takdim etti. Parkın adının Çetin Türkoğlu olacağını duyurdukları zaman müthiş bir alkış ve tezahürat oldu.

Kaymakam da bir konuşma yapmak için kürsüye çıkmıştı.

O sırada elinde bir uçan balon ile meydanın ortasından kürsünün önüne doğru üç dört yaşlarında bir kız çocuğu koşturdu. Annesi arkasından, gel gel diye seslenince çocuk ona döndüğü anda elindeki balonu kaçırdı. Çocuk her şeyi bırakıp uçup giden balonuna bakarak ağlamaya başladı.

Gökyüzündeki bulutlara doğru yükselen balonunu göstererek öyle yüksek sesle ağlıyordu ki kaymakam konuşmasını kesmek zorunda kaldı. Annesi yanına koşup çocuğu aldı ama ağlaması bitmiyordu. Birisi akıl edip meydanın kenarında bekleyen baloncudan bir balon alıp getirdi ve çocuğa verdi. Annesinin kucağındaki çocuğun ağlaması kesilmişti. Ama nasıl olduysa meydanda çocuklara bedava balon dağıtılıyor diye bütün çocuklar bağırarak meydana doluştu. Çocuklara laf anlatmaya çalışırken gökyüzünü kaplayan sıkıntılı bulutlardan gök gürültüleri gelemeye başladı.

Turan durumdan çok rahatsız olmuştu. İmalı bir şekilde Ali İhsan'a baktı. Ben hallederim başkanım diyerek baloncunun yanına koşturdu Ali İhsan. Baloncuya bir şeyler söyleyince, o da balonları çocuklara dağıtmaya başladı. Ama çocuklar, bana da ver, diye daha fazla bağırmaya başladılar. Ali İhsan baloncuyu çekiştirerek meydanın dışına doğru çıkartmaya çalışırken birkaç damla yağmur tanesi düştü ve bir dakika içinde öyle şiddetli bir sağanağa dönüştü ki meydana kimse kalmadı.

Yeni açılan liseye atanan öğretmenler birer ikişer geliyordu. Gencecik öğretmenlerin birçoğunun ilk atandıkları görev yeri idi. Bunlardan birisi de bir ev bulup yerleşmek üzere babası

ile beraber gelen genç edebiyat öğretmeni Pınar Hanım'dı. Turan gelen tüm öğretmenlerle ilgilenip yerleşmelerine yardımcı olmaya çalışıyordu. Öğle yemeği için Pınar Öğretmen ve babası ile beraber Mehmet'in lokantasına geldiler. Çetin de o gün yemeğe gelmiş pencere kenarında en sevdiği masada yemeğini yiyordu. Turan onu görünce selamlaşıp yeni öğretmeni tanıştırdı. Öğretmenin babası Çetin'e şaşırılmış gibi bakıyordu;

“Çetin Türkoğlu mu?”

“Evet,” derken Çetin ona daha dikkatli bakıp tanımaya çalıştı.

“Yani şu İstanbul'daki Karaman Holding'in sahibi olan Çetin Türkoğlu mu?” diye şüpheyile tekrar sordu.

“Evet, benim!” Çetin karşısındaki adamı bir yerden hatırlıyor gibi olduğunu düşündü ama çıkartamadı. “Ancak ben sizi ...” derken cümlenin sonunu getiremeden adamın kim olduğunu buldu. “Veli?” dedi soru sorar gibi şüpheyile.

“Ta kendisi!” derken adamın yüzünde büyük bir memnuniyet ifadesi ile beraber kocaman bir gülümseme belirdi.

O Çetin'in yanına doğru adım atarken Çetin de ayaklanmıştı. Birbirlerinin ellerini tutup sarıldılar.

“İnanamıyorum! Kaç sene oldu?”

“Sayamayacağım kadar çok!”

Sonra kendilerine merakla bakan diğerlerine dönerek durumu izah ettiler, “Bir buçuk yıl beraber askerlik yaptık.”

Çetin'in yanına oturdular hep beraber. Kızı Pınar gibi Veli'nin kendisi de öğretmenlikten emekli olmuştu. Kızının ilk görev yerine atanmasına çok mutlu olduğunu ve buraya yerleşmesi için eşlik etmeye geldiğini söyledi. Çetin de, eşini kaybettikten ve işi çocuklarına devrettikten sonra buraya gelip

yerleştiğini anlattı. Bunu Veli'nin aklı pek bunu almadı. Eski günleri, arkadaşları da konuşacaklardı ama sonraya bıraktılar. Akşamüstü kahvehanede buluşmak üzere sözleştiler.

Ayrılmadan önce Çetin'e, "Vallahi seni gördüğüme o kadar sevindim ki anlatamam," dedi. "Hem çok sevdiğim bir arkadaşımı yıllar sonra gördüm. Hem de kızımı emanet edecek bir dost buldum."

"Ben de çok mutlu oldum. Sen hiç merak etme. Biz Turan ile beraber Pınar Hanım'a kendi evladımız gibi bakarız. O zaten okulumuzun öğretmenini olarak bizim için çok kıymetli. Senin kızın olduğunu da öğrendik ya, en kıymetlimiz oldu artık."

Akşamüstü Veli kahvehaneye geldiğinde Çetin'in diğer arkadaşları ile tanıştı. Onlar da hemen samimi bir yakınlık gösterdiler ve sohbetlerine katıldılar.

"Biliyor musun Veli," dedi Çetin muzip bir şekilde gülümseyerek, "Burun damarlarımdaki çatlaklar yüzünden tansiyonum yükseldiğinde bazen hafif hafif kanama yapıyor. Ne zaman böyle olsa hep sen geliyorsun aklıma."

"Deme öyle Çetin!", dedi Veli gücenmiş gibi yaparak "Onun tek sebebi ben değilim. Sen söylemiştin, lisedeyken burnuna yediğin yumruktan oldu diye!"

"Evet, ama senin de katkı olmadı değil!"

"Ben de o günden sonra bir daha sirke kullanmadım desem yeridir. Pilakiye bile limon sıkıyorum sirke yerine."

Etraflarında onları dinleyenler bir şey anlamamışlardı. Veli gayet istekli bir şekilde anlatmaya başladı;

"Ankara Mamak'ta askerlik yapıyoruz. Bahar vakti, havalar bir ısınıyor bir soğuyor. Bir salgın mı var bilmiyoruz ama ateşlenip revirde yatan birkaç asker vardı. Benim de bir

gece ateşim yükseldi. Kendimi o kadar kötü hissettim ki, kalkıp bir düşün altına girsem iyi gelir diye yataktan doğruldum. Gerisini hatırlamıyorum."

Onun bıraktığı yerden Çetin devam etti, "Biz bunun ranzalara vurup çarpmasına uyandık. Baktık ki kendinde değil. Duvarlara tutunarak gitmeye çalışıyor, gidemiyor. Uyurgezer zannettik. Üstünü başını da çıkartmaya çalışıyor. Biz de tutup yatağına yatırmaya çalışıyoruz. Ama bizimle mücadele ediyor. O mücadele sırasında dirseğini benim burnumun ortasına bir çaktı. Burnumdan kanlar fışkırdı. Onu bıraktım kendi derdime düştüm. O sırada kapıda nöbetçi asker belirdi, küçük asker. Bitlisli, çocuk gibi çok ufak tefek bir oğlan, adını hatırlamıyorum ama hepimiz ona küçük asker derdik. Sesleri duymuş gelmiş, kapıda şaşkın şaşkın bize bakıyor. Ortalık kan revan, birbirinin üzerine çullanmış insanlar. Bir şey anlamamış, elinde silahı ile duruyor. Biz yedek subay olduğumuz için de bir şey söylemeye çekiniyor."

"Diğerleri Veli'nin ateşinin yükseldiğini ve havale geçirdiğini anlamışlar. Birisi bir çarşafı ıslatıp getirmiş, onun vücuduna sarmış. Ben küçük askeri görünce bana pamuk bulup getirmesini istedim. Birisi de Veli'nin ateşini düşürmek için sirke lazım dedi. Küçük asker koşarak gitti. Biraz sonra nereden bulduysa bir maşrapa sirke bulmuş gelmiş. Daha biz bir şey diyemeden çarşafa sarılı vaziyetteki Veli'nin kafasından aşağı döktü hepsini."

"Ben diyorum ki, bana pamuk getirdin mi? O diyor ki, komutanım arkadaş ölüyor, onu kurtaralım önce!"

Bunu söylerken de gülmeye başladı. Veli de gülüyordu ama sözü o devrıldı, "Ben zaten biraz kendime gelmiştim ama küçük askerin ne yapmaya çalıştığını anlamış değildim.

Anlasam da karşı koyacak mecalim yok zaten. Adam döktükçe döküyor, ben nefes almaya çalışıyorum. O sirkenin kokusu hiç çıkmadı aklımdan.”

“Sonra ikimizi de revire yatırmışlardı. O olaydan sonra çok iyi arkadaş olduk ama askerden sonra bir daha görüşmek kismet olmadı.”

“Ben yıllar sonra bir gün İstanbul’a geldiğimde seni görmek için şirketine uğramıştım aslında,” dedi Veli. “Ama senin toplantıda olduğunu söylediler. Randevunuz var mı diye sordular. Ondan sonra da bir daha geledim.”

“Hay Allah,” dedi Çetin. “Bilseydim keşke. Ama İstanbul ve iş hayatım hemen hemen hep böyleydi zaten.”

İstanbul’da

Yaz sonuydu. Çetin köşkün temizlenmesi için birkaç hafta içinde İstanbul’a geleceğini haber vermişti ama hangi gün geleceğini söylemedi. Haber vermeden geldi ve doğruca köşke gitti. Panjurlar açılmış, ev temizlenmişti. Sanki bir hafta önce çıkmış gibi hissetti kendini. Evi baştan sona kadar gezdi. Üst kata çıkıp yatak odasını açtı. Pencereden giren güneş ışığı etajerin üzerinde Berrin’in resmi olan çerçeveden yansıyor.

Ertesi sabah bir taksi tutup şirkete gitti. Kapıdaki görevlilerin hiç birini tanııyordu. Onlar da onu tanımamışlardı. Ne için geldiğini sordular. Kaan ve Hakan Beyler ile görüşeceğini söyledi. Randevusu olup olmadığını sordular. Olduğunu söyleyince buyur ettiler. Yolu bildiğini söyleyerek kendi devam etti Çetin. Yönetim katına geldiğinde bu sefer genç sekreter kız karşıladı. Onu da tanııyordu. Kaan

ve Hakan’ı göreceğini söyledi. Kız bir şey demeye kalmadan “Babalarıym ben!” diye ekledi.

Sekreter kız biraz bocalar gibi oldu, “Aaa pardon Çetin Bey, siz miydiniz? Hoş geldiniz!”

Hakan ofisin kapısında gözükte, onların sesini duymuştu anlaşılan.

“Hoş geldin baba! Neden böyle habersiz geldin? Karşılardık seni.”

Kaan’ın ofisine gittiler. Bir süre sohbet ettiler, yemeği beraber yediler. Çetin daha fazla kalmak istemedi. Akşam Hakan’ın evinde toplanmaya karar verdiler. Kaan kendi şoförünü ve arabasını babasına verdi, onu istediği yere götürsün diye.

Ceyda’ya uğramak istiyordu Çetin. Şoför onu hemen alıp götürdü. Çetin etraftaki yeni binalara ve yollara bakıyordu. Bazılarını sorup şoförden öğreniyordu. Ceyda onu görünce çok sevindi.

Çetin, “Seni evde bulduğuma sevindim,” dedi.

“Başka nerede olacağım. Artık eski günler geride kaldı. Arkadaşlarla beraber ayda bir ancak görüşüyoruz. Çocukları, torunları bekliyorum daha çok.”

Turan’ın eşi Gülnur’un gönderdiği çörekleri ve pestili verdi Ceyda’ya.

Memnun oldu Ceyda. “Güzeltepe’yi çok beğendim,” diyerek köyde kaldığı günlerden nasıl keyif aldığını anlattı. “Eski halini bilmiyorum tabi ama güzelleşmesi için sen de çok emek vermişsin belli ki.”

“Benim çocukken gittiğim haline göre çok değişti elbette. Ülke de değişiyor zaman geçtikçe. Ama küçük yerler daha güzelleşiyor, büyük şehirler daha kalabalıklaşıp çirkinleşiyor.”

Bunları söylerken ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti. Ceyda da yanına geldi. Dışarıda yükselen bina kalabalığına baktılar.

“Yeşillik bile kalmadı,” dedi Ceyda hüzünlü bir sesle. “Çocukluk günlerimizdeki İstanbul’u özleyorum.”

Bir süre sessizlik oldu. İkisi de konuşmadan dışarıya bakmayı sürdürdüler. Çetin çocukluk günlerini, gençliklerini düşünüyordu. Turan’ın Ceyda’ya sevdasını hatırladı. Belki Ceyda’nın aklında da aynı anılar canlanmıştı. Ama ikisi de bir şey söylemediler.

Sessizliği Çetin bozdu, “İşin ilginç tarafı,” dedi, “bu şehir kalabalıklaştıkça insanları da yalnızlaştırmış gibi geliyor bana.”

Ceyda’nın yanında çok fazla kalmadı Çetin. Bir saat olmadan kalkıp eve döndü.

Eve girmeden önce sahilde biraz yürüyüş yapmak istedi. Sahil şeridi de İstanbul’un birçok semti gibi değişmişti. Eskiden köşkün önünden geçen gidiş geliş dar yol artık genişletilmiş, gidiş geliş ayrı ayrı ikişer şeritli koca bir cadde olmuştu. Deniz kenarında da geniş bir kaldırım vardı. Deniz köşkten uzaklaşmıştı. Karşıya geçip kıyıya gelince biraz durup denizi seyretti. Suyun üzerinde oturan birkaç martı görünce çocukken Turan’la beraber ekmek atmaları geldi aklına. Etrafına bakındı belki bir simitçi bulurum diye ama göremedi. Sahilde Ali Bey’in işlettiği tekne lokanta artık yoktu. Yeni yapılan sahil yolu, pembe yalının da önünden geçiyordu. Giriş katı balık restoranı olmuştu. Güzel Ayşe’nin penceresine baktı ama perdeler kapalıydı. Kaldırımın kenarına sıra sıra arabalar park ediyor, restorana gelen müşteriler iniyordu. Arabaları karşılayan değnekçiye Ayşe’yi sordu, bilmiyormuş. Altı aydır oradaymış

ama öyle birini görmemiş.

Biraz daha ilerledi. Çarşıdaki Balıkçı Recep’in dükkânının olduğu yere gelince orasının da tekel büfesi olduğunu gördü. Canı sıkıldı. Daha fazla ilerlemeyip geri döndü.

O akşam Hakan’ın evindeki yemekten sonra hafta sonunda da çocuklar ve torunlar köşke geldiler. Çocukları Çetin’e onlarda kalabileceğini söylemelerine rağmen o köşkte kalmakta ısrar etti. Yanına yardımcının gelmesini de istemedi.

Çetin genelde gece yatmadan önce, eskiden Berrin ile beraber yaptıkları gibi, ışıkları kapatıp yatak odasında pencerenin önündeki kanepede oturup dışarıyı seyrediyordu. Berrin’i ve eski günleri düşünüyordu çoğunlukla. Bu onu hem mutlu ediyor hem hüzünlendiriyordu. Bu şekilde sessizce otururken aşağıdan kapının açıldığını duydu. Eve bakan yardımcıları bazen evin eksikliğini kontrol etmek için gelirdi ama onun için bile oldukça geç bir saatti. Ayağa kalkıp merdivenin başına gitti usulca. Acaba hırsız olabilir mi diye korkmuştu. Telefona gidecekken, aşağıdan konuşma, gülüşme sesleri geldi. Durup dinlemeye başladı. Mutfığa girip çıktılar, sonra bir alt kata indiler. Biri erkek, biri kadın. Seslerine bakılırsa muhtemelen oldukça gençler, diye düşündü. Kapıyı anahtarla açmış olmalılar, yoksa bu kadar sessiz giremezlerdi içeriye. Köşkte yaşadıkları zamanlarda yardımcılarının oturduğu bahçe katına inmişlerdi. Oradan sesleri gelmiyordu. Bu yardımcının oğlu olmalıydı. Telefon açmaktan vazgeçti. Tekrar yatak odasına dönüp yattı ama huzursuz olduğu için uyuyamadı. Hava aydınlanana kadar tavşan uykusunda geçirdi saatleri. Aşağıdan hiç ses gelmemişti. Sonra sabah erken bir saatte tekrar sesler duydu. Geç kalmış gibi aceleyle koşturarak evden çıktılar. Pencereden bakıp onların bahçeden çıkmalarını izledi.

Çetin o gün köşkün kapı kilidini değiştirtti. Akşamüstü uğrayan yardımcılarını gördüğünde ona kilidi değiştirdiğini söyleyerek yeni anahtarı verirken, bu anahtarı çocuklarına dahi verme diye sıkı sıkı tembih etti. Başka bir şey söylemedi ama yardımcının yüzündeki sıkıntılı ifadeden, Çetin'in neyi ima ettiğini anladığı belli oluyordu.

Çetin, İstanbul'a geleli iki hafta olmamıştı. Turan'a telefon açıp, iki gün sonra döneceğini, İstanbul'dan bir ihtiyacı, isteği olup olmadığını sordu.

“Sen gel yeter,” dedi Turan. “Havaalanında karşılarım seni.

Dönmeden önceki son akşam Kaan'ın evinde toplandılar. Ceyda ve Şule de gelmişti. Akşam Kaan babasını köşke bırakırken ona iyi yolculuklar diledi. Ertesi sabah şoförü götürcekti havaalanına.

Çetin eşyalarını akşamdan topladı. Zaten hepsi bir küçük bavuldu. Sabah evden çıkmadan önce vestiyerin tepesinde duran dedesinin bastonu ilişti gözüne. Uzanıp aldı. Sapı sedef kakmalı bir bastondu. Çok severdi dedesi. Benim de yaşıım geldi, diye düşünerek onu da aldı yanına.

Huzur

Güzeltepe'nin arkasındaki tepeye köylüler kale diyorlardı. Üzerinde eskiden bir kale kuruluymuş. Çetin köye ilk geldiği zamanlar iki defa çıkmıştı buraya. Çok güzel bir Eylül sabahıydı. Kahvaltısını yaptıktan sonra sabah yürüyüşünde bu tepeye çıkmaya karar verdi. Kendini yormadan yavaş yavaş çıktı yukarıya. Tepenin kasabaya doğru bakan kısmı hariç diğer kısımları adına uygun bir şekilde dik yamaç ve kayalıklardan

oluşuyordu. Çok yüksek değildi ama tepesinden bütün ovayı görmek mümkündü. Eskiden bir kale olduğunu söyledikleri taş duvarların sadece temel seviyesinde büyük bloklardan oluşan kısımları kalmıştı. Çetin bunlardan birinin üzerine oturup etrafı seyre koyuldu. Tarlaların arasından uzanan yollar uzaktaki köylere bağlanıyordu. Dere boyunu takip ederek değirmenin yanından geçen yol, ağaçlı bir şerit gibi kolayca görülebiliyordu. Bu dere boyu hariç ovanın genelinde çok az ağaç vardı. Ağaçların olduğu yerlere bakarak yol boylarındaki çeşmelerin, pınarların yerlerini de tahmin edebiliyordu. Hareketli beyaz bulutlarla kaplı gökyüzü Güzeltepe'nin üzerine kapanmış bir kubbe gibi duruyordu. Bulutların hareketini, yerdeki gölgelerini izleyerek görebiliyordu.

Çimenle kaplı tepenin sağına soluna serpiştirilmiş gibi gözükken kayaların arasında otlayan koyunlar gözüküyordu. Çetin'den daha erken bir saatte onları otlatmaya çıkartan on onbir yaşlarında iki çocuk tepenin üstünde ellerindeki bir uçurtmayı uçurmaya çalışıyorlardı. Ancak rüzgâr tersten estiği için başaramıyorlardı.

Uçurtmayı uçurmak için tepenin dik yamaçlarına doğru koşturmaları onu rahatsız etti, “Çocuklar dikkatli olun!” dedi, “Rüzgâr ters esiyor. Uçurtmayı uçuracağız derken siz aşağı uçmayın.”

Çocuklar uçurtmayı bırakıp, yaptıklarından utanmış gibi başlarını öne eğip uzaklaştılar. Çetin kendini manzaraya kaptırmıştı ki arkasından bir ses duyup döndü. Çocuklar geri gelmişti. Bir tanesi elindeki bir yumurtayı ona uzatıp, “Buyur! Haşlanmış,” dedi.

Çocuklar çobanlık yaptıkları için erkenden yola çıkıyorlar, kahvaltılarını yanlarında getiriyorlardı. Diğer çocuğun da

elinde bir yumurta vardı. Belli ki kendi kahvaltılarını paylaşıyorlardı Çetin’le.

Ne diyeceğini bilemedi. Onların bu arkadaşça yaklaşımlarından hoşlanmıştı, reddedip kırmak istemedi. Ama zaten iki tane olan yumurtalarının birini de kendisi almak istemiyordu. Kendisine uzattığı yumurtayı eline alırken, “Teşekkür ederim. Ben yumurta tokuşturmayı çok severim,” dedi. Eline aldığı yumurtayı tutup diğer çocuğa doğru gösterdi, “Bakalım hangimizin yumurtası kazanacak?”

Çocuk gülümseyerek yanına geldi. Çetin kendi yumurtasını onunkine vururken bilerek ucuyla değil hafif kenarıyla vurdu. Kendi yumurtası kırıldı. Bir kahkaha atıp, “Siz kazandınız?” dedi ve yumurtayı ona getiren çocuğa geri verdi. “Ben bu sabah zaten iki tane yedim, yine de ikramınız için teşekkür ederim.”

Çocuklar sıkılarak yumurtayı geri aldılar ama sonra gülerek uzaklaştılar. Çetin manzarayı seyrederken askerlik arkadaşı Veli’nin sözleri aklına geldi. ‘İstanbul’u, aileni, şirketini yani bütün yaşamını bırakıp buraya gelip oturmanı ben anlayamadım,’ demişti. Başkalarına anlamsız geliyordu ama Çetin için öyle değildi. O hep alışkanlıklarına karşı tutkulu bir insan olmuştu. Çocukluğundan beri hep aynı berbere gider, simitini mahallenin simitçisinden alırdı.

Manavı, kasabı, balıkçısı hep aynıydı. Yaşlandıktan sonra da çocuklarından balık almaya başlamıştı. Ta ilkokuldaki arkadaşlıklarını sürdürür, sonra ayrı ayrı okullara gitse dahi gene görüşürdü. Her zaman aynı boyacı, tamirci ustalarını çağırırdı. Bütün bunlar onunla bu insanlar arasında bir sevgi bağı kurardı. Ama bu sevgi bağı uzun bir zamanda oluşmuştu, belki elli senede. Hâlbuki burada elli günde aynı bağları kurmuştu. Hatta çocukken geldiğinde çok daha kısa bir

zamanda kurabilmişti. Asker arkadaşı keşke yanında olsa da bu iki çocuğun yemek için getirdikleri iki yumurtayı, samimiyetlerini, yiyeceklerinin yarısını kendisine vermeye kalkmalarını görebilseydi. İnsanı mutlu kılan o sevgiyi ne kadar candan sunuyorlardı. İnsanın aradığı şey her zaman dostluk, arkadaşlık, samimiyet. Artık İstanbul’da bulamadığı bu insanlar için tercih etmişti burada yaşamayı. Çetin yavaşça ayağa kalktı ve kaleden aşağıya, eve doğru yürümeye başladı.

Bu yürüyüşünden her ne kadar çok keyif aldıysa da yukarı çıkıp inmek onu yormuştu. Odasına gidip biraz uzanıp dinlendi.

Akşamüstü Turan’ın kızı Zeynep ona bir kâse yoğurt getirip bıraktı. “Annem yeni yapmış,” dedi.

Yoğurdu balkonda oturup yedi. Rüzgâr hemen hemen durmuş gibiydi. Çok güzel ılık bir hava vardı. Güneş ovanın ucunda, uzakta gözüken bir köyün arkasından batmak üzereyken kızıl bir gurup oluşmuştu. Sanki kızararak batan güneşin önünde köy yanıyor gibiydi. Kızılık ovaya doğru yayılıyor, sararmış ekinli tarlalar alev gibi parlarken, tek tük ağaçlar mor gölgeler halinde uzanıyordu. Ayağa kalkıp hayranlıkla manzarayı izlerken kendini bu havayı kucaklamış gibi hissetti.

Aşağıdan Turan’ın oğlu Mehmet’in köpeği Kocabaş’ın havlamasını duydu. Söğüdün altında yattığı yerden doğrulmuş, balkonda ayakta duran Çetin’e tek bir hav sesiyle seslenmişti. Çetin ona bakarken o da gözlerini ona dikip, neden aşağı gelmiyorsun, der gibi bakmaya başladı. Arada onu beslediği için Çetin’i tanıyordu. Manzaranın güzelliğine doyamayan Çetin öyle dikilmeye devam edince Kocabaş sabırsız bir şekilde tekrar havladı.

“Tamam, tamam,” dedi Çetin, “Geliyorum aşağıya.”

Geri dönüp içeri girince Kocabaş da onun aşağı geleceğini anlayıp, söğüt ağacının altında Çetin’in hep oturduğu masanın yanına gitti.

Çetin elinde dedesinden kalma bastonu ile aşağı indiğinde Kocabaş’ı masa başında onu bekler vaziyette buldu. Yanında getirdiği iki bisküviyi büyük bir iştahla hemen yuttu Kocabaş. Çetin onu severken o da başını onun kucağına koymuştu. Biraz sonra meydanın öbür ucunda başka bir köpek görününce önce kulaklarını dikti, sonra yerinden fırlayıp koşarak onun yanına gitti.

Annesini düşündü Çetin. Onun kucağına yattığında incitmekten korktuğu nadide bir çiçek gibi okşardı başını. Sonra teyzesi aklına geldi. O anne değildi ama kendini anne yerine koymuştu. Bütün hayatı, umutları, hayallerinin kaynağı Çetin’di. Çetin onun yaşam iksiriydi adeta. Doğumundan sonra ölene kadar Çetin için yaşamış, onun mutlu ve başarılı olmasına gayret etmişti. Elinde tuttuğu bastonuna baktı. Hayranlıkla hatırladığı doktor dedesini ve onun ailesine olan güçlü sevgisini düşündü. Her ihtiyaç duyulduğunda sığınılacak bir dağ gibi hatırlıyordu onu. Onun varlığı etrafındakilere güç ve yaşam enerjisi verirdi. Üstelik de sanatkâr ruhluydu, dedi kendi kendine. Şu manzarayı görse resmini yapar mıydı acaba?

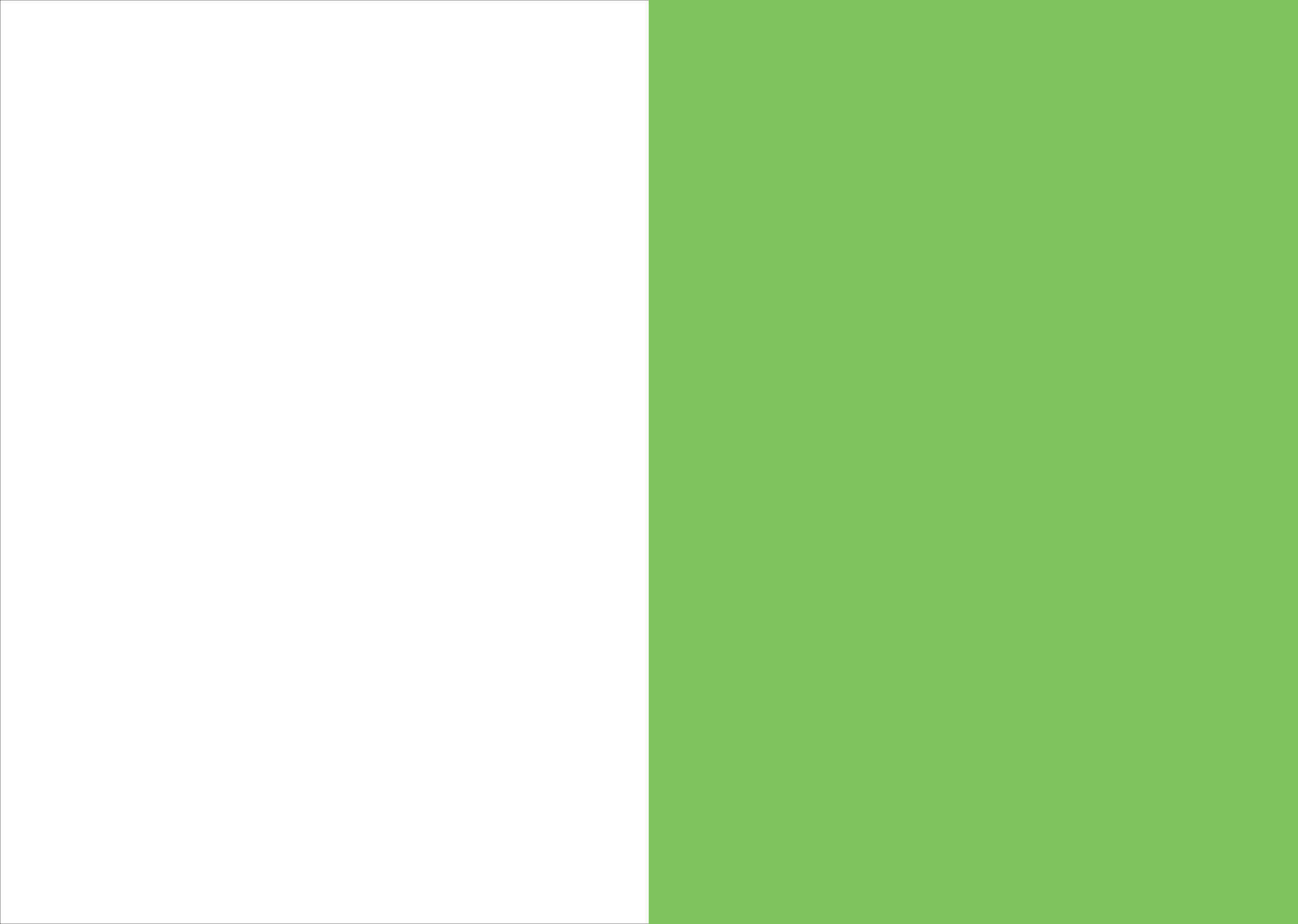
Oradan oraya kayan düşüncelerle biraz daha oturdu. Kalkıp meydandaki çeşmede elini yıkamaya gitti. Çeşmeden doğrulduğu sırada dokuz on yaşlarında iki küçük çocuk geldi. Su içerken birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Onlara bakarken Turan ve kendisinin bu çeşmede birbirlerine su serperek gülüp eğlenmeleri geldi gözünün önüne. Daha dün gibi, dedi.

Tekrar masaya döndü. Orada bıraktığı bastonunu sandalyenin arkasından aldı. Bastonunu ilk defa kullanacaktı.

Bu yaşlılığa atılan ilk adımlarım olacak, dedi. Belki de hüzne atılan ilk adımlarım. Ama dedesinin bastonu olması dolayısıyla bundan keyif almıştı. Dedesi de ailesiyle beraber yanındaymış gibi hissetti. Bastonuna yaslanarak meydanda yavaş yavaş yürüdü. Meydanın ortasına gelince durup parkta yükselen ağaçlara, sonra gökyüzünde kavisler çizerek dolaşan kırlangıçlara baktı. Çok güzel, dedi içinden.

Kocabaş’ın sesini duyunca geri döndü. Turan kahvehaneye gelmişti. Onu görünce elini sallayıp, gülümseyerek selamladı.

.... İlçeden buraya at üstünde gelmek zorunda kalmış, bu uzun yolculuk da onu yormuştu. Neyse ki ilçeye çok uzak bir yer değildi. Birkaç saatte ulaşmışlardı. Düz ovanın ortasında Kale denilen bir tepenin önünde kurulmuş bir köydü burası. Etrafını çevreleyen tarlaların arasından geçen yollarla çevre köylere bağlanıyordu. Doktor Bey köyün meydanına gelip bir kahvehanenin önünde oturdu. Büyükçe toprak meydandan köyün içine doğru ayrılan yedi ayrı yol vardı. Cami, karakol, sağlık ocağı gibi resmi binalar ve ticarethaneler meydana yakın kısımlarda kurulmuştu. Meydanda bir de büyük bir çeşme vardı.

BİR ÖMÜR BİR DOST

Gönül Sungurlu Dervişoğlu'nun çocukluğu ve gençliği dünyaya geldiği, anne ve babasının memleketi olan Gümüşhane'de geçti. Evlendikten sonra İstanbul'a yerleşti. Yazarlık denemelerine seksen yaşından sonra başladı. Üç anı kitabını bir roman ve bir şiir kitabı takip etti. Bu kitap kendisinin ikinci romanıdır ve yazmaya devam etmektedir.